

Kevser Suresi

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır

ALİ KİRAZLI

İki Emanet Olmadan
Alevilik
Olmaz

KEVSER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 222

Eserin Adı: İki Emanet Olmadan Alevilik Olmaz

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser Yayınları

Tashih: Habip Coşkun - Sadık Çelik

Son Okur: Faruk Atlan

Kapak: Faruk Atlan

Baskı: Yılmaz Matbaacılık (Sertifika: 27185)

Litros Yolu 2. Matb. Sitesi 3 NB 2 Zeytinburnu

Topkapı / İstanbul Tel: 0212 493 00 85

Basım Tarihi: Haziran 2014

ISBN: 978-605-4792-19-1

Kevser Yayınları

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok.

No: 14 / 1 Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 / 555 16 66

Faks: 0212 – 631 36 01 / 555 22 12

www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	7
İki Emanet Ne Demektir?.....	11
İki Emanetin İlki Kur'an-I Kerim'dir	15
Cahiliye Devrinden Örnekler	21
İnsanlık Şimdi Ne Haldedir?	25
İki Emanetin İkincisi Ehlibey'tir	31
İki Emanet Olmadan Alevilik Olmaz.....	49
Aleviliğin Üzerinde Yapılmakta Olan Siyaset	53
Aleviliği Yanıltan Kitaplar	63
Sünniliği Yanıltan Kitaplar	75
Kadın ve Erkek Hakları.....	85
Ehl-i Beyt Vakfı'ndan Notlar	89
Çağdaş Olmanın Ölçüleri Nelerdir?	115
İslam'da Saltanat Olamaz.....	127
Yanlış Sorunun Doğru Cevabı Olmaz	137
Kâinat ve İnsan	157

Alevilik Geleneklerden İbarete Değildir	171
Şiirler	179
Bize Nazar Eyle	179
Ali'dir Ali.....	180
Sensin Allah Resulü'nün Vasisi.....	181
Doğrusu Nedir?	182
Bilmeyen Kuldan Bana Ne.....	183
İlim Senin Zatında.....	184
İnsan Olamadım	185
Sor Beni Beni.....	186
Sen Kimsin?	187

ÖN SÖZ

Bismillahirrahmanirrahim

Bütün hamdlar yalnız Allah Teâla'ya mahsustur. İbadete layık olan O'dur. O doğmamış ve doğurmamıştır. O'nun eşi benzeri yoktur. İşte O'nun bana vermiş olduğu imkân ve aklımla şahadet ederim ki, O'nun gönderdiği bütün peygamberler, o peygamberlere gelen kitaplar, vahiyler haktır. Bu vesileyle selam olsun insanlığın en hayırlısı olan Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.a) ki Allah (c.c) onunla ahdini tamamlamış, dünya döndükçe, yeryüzünde insanlık var oldukça onun yaktığı meşale, getirdiği güzel ahlâk tüm insanlığa ışık tutacak ve akli olanlar, bu ışığı fark etmiş olanlar onun rahmetiyle kurtuluşa ereceklerdir.

Çünkü o âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. Selam olsun Allah Zülcelal'ın Habibi'ni Harun'un Musa'ya olan nispetiyle güçlendirdiği pak ve tertemiz Ehlibeytine.

Allah Kur'an'ı kerimde: **"...Ey Ehlibeyt, Allah sizden, her türlü kiri gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor."**¹ Buyurur ve mübarek Kevser Suresinde de Peygamber'in (s.a.a) pak nesli Kevser olarak tanıtılır ve alemlerin tükenmeyen membaı olarak da takdim edilir.

1- Ahzab / 33.

Yine Ayeti kerimede: **“Bu, Allah’ın, inanan ve iyi işlerde bulunan kullarını müjdelemesidir işte. De ki: Sizden, tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum, istediğim, ancak yakınlarıma (Ehlibeytime) sevgidir ve kim güzel ve iyi bir iş yaparsa onun mükâfatını arttırırız; şüphe yok ki Allah, suçları örter, iyiliğe, mükâfatla karşılık verir.”**¹ buyurur ve Kur’an’da yüzlerce ayeti celilenin bu mübarek soy hakkında indirilmiş olduğu bilinmektedir.

Onlar inananlara Kur’an’dan sonra emanet bırakılan ikinci paha biçilmez emanettir. Öyleyse bizlere emanet edilen nimetlerin hakkını eda edelim ve Allah bizleri bu yüce emanetlere hıyanet edenlerden karar kılmasın. Ey rahmet ve merhamet sıfatının sahibi Allah’ım, ben aciz kulunu bu dünyada mübarek masumların kabirlerini ziyaret etmeyi ve ahirette de o yüce insanların şefaatlerine nail olmayı nasip et.

Salat ve selam Hak tarafından gönderilmiş nebilerin ve resul-lerin hepsinin üzerine olsun. Hiçbiri diğerini yalanlamamış, kendisinden önce geleni tasdik etmiş ve kendinden sonra gelecek olanı da bildirmişlerdir. Onların hiçbiri görevlerinde bir kusur etmemiştir. Onlardan hiçbiri bir bayrak dikmeden gitmemiştir. Onlar dünya nimetlerine değil, Allah’a kul olmaya önem vermişlerdir. Selam Kur’an-ı ve Ehlibeyt’i hakkıyla tanıyıp, yaşayan ve bulundukları bölgelere tanıtan ve aynı zamanda da yörelerince beğenilen tüm evliya ve ermişlerin üzerine olsun. Eğer İslam dini bu kadar düşmanlarına rağmen, yeryüzüne bu kadar yayılmış ise bunda bu velilerin ve ermişlerin gayreti oldukça fazladır. Bunların tamamı Ehlibeyt muhibbi seviyesine ulaşmışlardır. Çünkü kılavuz olmadan doğru yolu bulmak herkesin harcı değildir. Allah (c.c) bizleri onların şefaat edebilecek olanlarının şefaatlerine nail eylesin.

1- Şura / 23.

Değerli dostlarım, işimizin çok zor olduğu bilincinde olduğumdan kitabın önsözünde bu dualarla yakarıшта bulunuyor ve bu işi en güzel veçh ile yerine getirmek istiyorum. Allah bizlere güç ve başarı versin.

Bu kitabımın adını da “İki Emanet Olmadan Alevilik Olmaz” diye koydum. İlmim ve gücüm nispetinde bu mevzuu da anlatmaya gayret edeceğim.

Her zaman olduğu gibi maksadım birilerini kırmak, incitmek ya da tefrika yaratmak, bölücülük yapmak ya da kasti olarak bir tarafı desteklemek, kayırmak asla değildir. Maksadım, hakkı üstün tutarak, doğru gördüklerimi halkımın, insanlarımla hizmetine sunmaktır.

ALİ KİRAZLI

İKİ EMANET NE DEMEKTİR?

Şüphesiz bu kelimeler biz Alevilere yabancı olmayan ve “Ben Aleviyim” diyen herkesin Peygamberimizin Veda Haccından dönerken Gadir-i Hum denilen yerde on binlerce sahabesinin katıldığı, önde gidenlerin geri çağrıldığı ve geride kalanların da beklendiği, sonra herkesin duyabileceği bir şekilde irat ettiği son Hutbesi’nde orada bulunan yahut bulunmayan tüm insanların saadetini düşünerek: *“Size iki ağır, paha biçilmez emanet bıraktıyorum; bunlardan biri Allah’ın kitabı Kur’an, diğeri ise Ehlibeytimdir. Bunlar bir birinden asla ayrılmazlar ta ki Kevser havuzunun başında bana ulaşmaya kadar...”* diye buyurmuş ve duyanların duymayanlara da haber vermesini emretmiştir.

İnsan okuyup bir yerlere gelmek istiyorsa bu iki şeye ihtiyaç vardır. Bunların biri kitap ve diğeri de öğretmendir. Mutlaka sağlıklı bir bilgiye sahip olmak için bu ikisi gereklidir. Bütün bu ya da buna benzer hallerde iki şey mutlak olarak önem arz etmektedir.

Bu örnek olarak sunmaya çalıştıklarımız olunması istenen meselelerdir. Bir de bu ikiyi önemli kılan başka meseleler de bulunmaktadır. Mesela hak ile batıl, doğru ile yanlış, zalim ile mazlum, ezen ile ezilen, gece ile gündüz, soğuk ile sıcak, tatlı ile acı, hayır ile şer gibi insana ikinin ne denli önem taşıdığını hatırlatmaktadır. Ne var ki bizim anlatmaya çalıştığımız iki emanet bunların hepsinden farklı ve hayati derecede önemlidir.

Bu emanetler, Resul-i Ekrem'in yüklenmiş olduğu görevi nedeniyle tüm insanlığın kurtuluşunu düşünerek onların delalete düşmemeleri için inananlara bıraktığı iki emanettir. İşte bunların biri Kur'an-ı Kerim, diğeriye Kur'an ilimlerine vakıf olan Ehlibeytidir. Bir insanın hayatında bunların ikisi olmadan, İslam'ı doğru yaşamak mümkün olmadığı gibi Alevi olmak da mümkün değildir. Biz elimizden geldiği kadar bu konu üzerinde durmaya çalışacağız.

Belki bazı kardeşlerimiz tamam bu iki emanet kabul ama bu Alevilik neyin nesidir diye itiraz ederlerse o zaman deriz ki mana itibariyle Alevilik iki emanetin ikincisidir. Çünkü Alevilik Hz. Ali'ye, onun ev halkına ve soyuna verilen isimdir. Hz. Peygamber (s.a.a), Hz. Ali (a.s) ve Hz. Fatıma'dan (s.a) sonra Ehlibeyt'in Hz. Ali (a.s) ve Hz. Fatıma'nın (s.a) on bir pak evladiyla devam edip geldiğini bilmekteyiz. Öyleyse Ehlibeyti mana itibariyle Alevilik temsil etmektedir.

İstilah olarak Alevilik Anadolu'da Hz. Ali'yi (a.s) sevenlere, On İki İmam'a göre amel edenlere, mezhep olarak İmam Caferi sadık'a (a.s) bağlı olanlara verilen bir isim olmuştur.

Nitekim bizim insanımız tarih boyu Ehlibeyte olan sevgilerini hiç eksik etmemiştir, onlara reva görülen zalimce zulümlere hep ağlamış, ağıtlar yakmış, deyişler ve mersiyeler söyleyerek sızlamışlardır.

Zaten geri kalışımızın en önemli sebeplerinden biri o günden günümüze kadar, onlara reva görülen katliamlar karşısında, biz Alevilerin Ehlibeyt taraftarı olmamız ve onların safında yer almamızdan kaynaklanmaktadır. Bizlerin elini kolunu kesmişler, dağlara çöllere sürmüşler ve Ehlibeytle olan fiili bağımızı koparmışlar. Böylece asıl dini ritüeller yerine başka şeyler koyarak bizi avutmuşlardır.

Şimdi bu iki emanetin neden bu derece önem taşıdığına bir bakalım. Hepimiz herhangi bir bilim adamının ortaya koyduğu bir buluşun, bir eserin devamlı olmasının gerektiğini bilmekteyiz. Herhangi bir sorumluluk yüklenen kimsenin de başında bulunduğu, emek verdiği bir işin devam etmesini istemesi ve beklemesi en doğal olanıdır. Bunun için de o işin, o eserin kalıcı olabilmesi ancak sağlam plan ve projenin yanı sıra bir de bu projeyi yürütecek güvenilir, yetenekli ve görev bilinci olan insanların o işin başında olmasıyla mümkündür. Bu görüşün herkes tarafından akla ve mantığa en uygun olduğu kabul edilmektedir. Bütün bu misallerden yola çıkarak Allah Resulü'nün âlemlere rahmet, bütün güzelliklerin tamamlayıcısı ve son peygamber olarak gönderildiği de bir gerçektir. Kendisinden önce gelen kitapların tahrip olduğuna şahit olmuş ve bunun nedenlerine de iyice vakıf olmuştur.

Bizler yeryüzünde İslam'ın ve Kur'an'ın düşmanlarının çok olduğunu da bilmekteyiz. Tarihte ve günümüzde peygamberlik iddia eden ve son peygamber biziz diyenler olduğu gibi, Mehdilik iddiasında da bulunanlar olmuştur. Allah korusun şayet Kur'an-ı Kerim de geçmişteki kitaplar gibi tahribata uğrasa, insanlık ilelebet bir kitaba hasret kalacak ve perişan olacaktır. Çünkü artık ne bir peygamber gelecek ve ne de ilahi bir kitap inecektir. İşte bütün bu gerçeklere herkesten daha iyi vakıf olan Sevgili Peygamberimiz, Kur'an-ı Kerim'in ilelebet tahribata uğramadan kalabilmesi için kendi evinde, kendi eğitimiyle bizzat yetiştirdiği Ehlibeytini bu iki emanetin ikincisi olarak bırakmış, böylece de Allah'ın emri üzere aranan teminatı sağlamıştır.

Bunun gereği olarak Gadir-i Hum'da bu emanetleri bildirdikten hemen sonra Hz. Ali'yi (a.s) yanına çağırarak 120 bin kişi civarında bulunan hac kafilesine: *"Ey Müslümanlar, ben sizin için nefsinizden daha evla değil miyim"*? sorusuna bütün kabile

“Evet ya Resulullah sen bizim için nefsimizden evlasın” deyince, Resulü Ekrem (s.a.a): *“Öyle ise bilin ki ben her kimin mevlasıysam işte bu Ali de onun mevlasıdır. Bu emrimi herkes gittiği yerlere bildirsin”* dedikten sonra buyurdu: *“Şahit ol yarab senin emrini yerine getirdim”* dediğini Ehlişünnet’in muteber kaynak eserleri bu şekilde kaydetmişlerdir.

Resul-i Ekrem geçmişten haberdar olduğu gibi geleceği de bilmekteydi. O yüzden defalarca kendisinden sonra müracaat edilecek merciinin Ehlibeyti olduğunu söylemiş, üzerinde de çok ciddi olarak durmuş ve herkesten de söz almıştır. Şüphesiz ki Sevgili Peygamberimizin insanlığın en üstünü olduğu gibi bütün peygamberlerin de hem üstünü ve hem de sonuncusudur. Elbette ki böyle bir üstün peygamberin de emir ve isteklerinin daha birçok bilinmeyen hikmetleri vardır. O öyle bir peygamberdir ki, kendi zamanındaki insanların sorumluluğunu taşıdığı gibi dünya var oldukça gelecek nesillerin sorumluluğunu da taşıyarak karar verebiliyordu.

Allah (c.c) Habibine öyle bir kitap indirmişti ki, şayet onun yorumu gerçek imamlar tarafından yapılarak insanlığa sunulursa, o başlı başına bir mutluluk kaynağı olabilecek ilahi bir kitaptır. İşte bunun bilincinde olan Allah’ın Resulü bu iki ağır emaneti insanlığın yararına bırakmıştır. Dileyen itaat eder dileyende reddeder.

İKİ EMANETİN İLKİ KUR'AN-I KERİM'DİR

Evet kardeşlerim Kur'an-ı Kerim'in ne önem ifade ettiğini evvela Allah Teala'nın ayetlerine bakarak öğrenmeye çalışalım.

“Ey inananlar, Allah’tan, O’na yaraşır biçimde korkun ve ancak Müslümanlar olarak ölün. Ve topluca Allah’ın ipine yapışın, ayrılmayın; Allah’ın size olan nimetini hatırlayın: Hani siz birbirinize düşman idiniz, (Allah) kalbilerinizi uzlaştırdı. O’nun nimetiyle kardeşler haline geldiniz. Siz ateşten bir çukurun kenarında bulunuyordunuz, (Allah) sizi ondan kurtardı. Allah size ayetlerini böyle açıklıyor ki, yola gelesiniz.”¹

Kur'an-ı Kerim'in yorumcuları: “Öncelikle Allah Teala inananların hiç bölünmeden Allah’ın kitabı olan Kur'an'a uymasını istemektedir. O zamanki Arap kabileleri arasında çok büyük düşmanlıklar vardı, dünyada hiç huzurları kalmamıştı, güçlü olanlar zayıfları eziyordu, kadınların çıplak vücutları, çıkarıcılara zevk veriyor, onları çılgına döndürüyordu. Öyle bir halde idiler ki cehennem ateşine iyice yaklaşmışlar, işte tam bu sırada İslam Dini Kur'an-ı Kerim'in emirleri onları o çirkinliklerden kurtardı haberini vermektedir. Elbette bu hitap sadece o zamana has bir emir değil, tüm zamanları kapsamaktadır.” Ayeti böyle tefsir etmektedirler.

1- Al-i İmran / 102-103.

Yine Kur'an-ı Kerim sevgili Peygamberimizin nezdinde tüm inananlara hükümleri şöyle bildirmektedir.

“İşte o Kitap; kendisinde hiç şüphe yoktur; muttakiler için yol göstericidir.”¹

“Allah ki, O’ndan başka tanrı yoktur, daima diri ve (yaratıklarını) koruyup yöneticidir. Sana Kitabı gerçek ile ve kendinden öncekini doğrulayıcı olarak indirdi, Tevrat ve İncil’i de indirmişti.”²

Burada da görülen, Allah Teâla’nın (c.c) inananlara bu kitapta hiç şüphe olamayacağı güvencesini vermesidir. Bu kitaba karşı tereddüde, vesveseye ve şüpheye asla yer yoktur. Bunu gönderen geçmiş i de geleceği de bilen yegâne yaratıcıdır.

“(Bu,) Sana indirilen bir Kitaptır. Onunla (insanları) uyarman ve insanlara öğüt (vermen) hususunda göğsünde bir sıkıntı olmasın (hiç kuşkulanma, tasalanma, bu tamamen Allah tarafındandır. Sen hemen insanları uyar). (Ey insanlar), Rabbinizden size indirilene uyun ve O’ndan başka velilere uymayın. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz!”³

“Ve Rabbinizden mağfiret dileyebilirsiniz, sonra O’na tövbe edersiniz ki, sizi belirtilmiş bir süreye kadar güzelce yaşatsın ve her lütuf sahibine lütfetsin. Ve eğer yüz çevirirseniz, ben sizin için büyük bir günün azabından korkarım.”⁴

Tefsir alimlerinin bu ayetler hakkındaki yorumları da şu mealdedir: “Sen insanları bu kitabın hükümleriyle uyar ki; bü-

1- Bakara / 2.

2- Al-i İmran / 2-3.

3- A'raf / 2.

4- Hud / 3.

tüm hükümleri ilelebet geçerlidir. Ona uyanlara yol göstermeye de yeterlidir. Buradan anlaşılan Resulü Ekrem'in söylediği her şey Allah'tandır; sadece O'nun emrini söylemiş, O'nun emrini yerine getirmiştir. İşte bunun içindir ki Kur'an-ı Kerim paha biçilmez birinci emanettir. Ona uyanlar kurtulacaklar, ona uymayanlar hem bu dünyada rezil ve rüsva olacaklar ve hem de mahşer günü Allah Teala'nın buyurduğu gibi cehennemde ateşine düşeceklerdir"

"Elif lâm râ. (Bu,) bir Kitaptır ki, hikmet sahibi, her şeyden haberi olan (Allah) tarafından ayetleri sağlamlaştırılmış ve güzelce açıklanmıştır. Ta ki Allah'tan başkasına tapmayasınız. Ben de, O'ndan size (gönderilmiş) bir uyarıcı ve müjdeleyiciyim."¹

Allah tüm kalplere hitap eder; Kur'an, hiçbir tereddüde yer bırakmadan ayetlerini sağlam delillerle güzelce açıklar. Bu ayetlerin tamamı hikmet üzere ve Allah tarafından insanlarnın kurtuluşu için indirildiği vurgusu yapılmaktadır. Bu kitabın hem uyarıcı, hem de müjdeleyici olduğu da ayrıca beyan edilmektedir.

"Biz bu Kur'an'ı bir dağa indirseydik, Allah korkusundan onu, baş eğmiş, çatlamış, yarılmış görürdün. Bu misalleri, düşünmeleri için insanlara anlatıyoruz."²

Bu yüce ayette içerdiği mesajın nedenli ağır olduğu bildirilmekte ve insanların bunu dikkatle düşünüp ona gerekli itina ve özeni göstermeleri bildirilmektedir.

"Allah odur ki gökleri, görebileceğiniz bir direk olmadan yükseltti, sonra Arş üzerine istiva etti, güneşi ve ay'ı iradesine boyun eğdirdi. Her biri, belli bir süre için akıp

1- Hud / 1-2.

2- Haşr / 21.

gitmektedir. (Yaratma) işi(ni) düzenler, ayetleri açıklar ki, Rabbinizle karşılaşacağınıza kesin olarak inanarsınız.”¹

Açık ve akıcı bir üslup kullanan bu yüce kitap, Allah’ın her şey üzerinde olduğunu, her şeyden haberdar olduğunu beyan etmekte ve bu alemin nasıl ince hesaplarla halk edildiğine dikkat çekmektedir. Kur’an-ı Kerim’in değeri az da olsa anlatılan birkaç ayette görülmektedir. Elbet bunu tam anlamıyla ve yeterince anlatmış olmamız mümkün değildir.

Kur’an yağmurdan haber vermekte: **“Yağmuru yağdıran siz misiniz, yoksa biz miyiz? Şayet yağmur olmasa denizler de yeryüzü de bozulur”** Yağmur denizin tuzlu suyundan alınarak yağmur olarak yağmaktaysa, bunun sonucunda denizler de, yeryüzü de nasibini alıyor ve canlıların yaşamasını sağlıyor biliyorsa, bütün bunların her biri ilim ehlini hayrete düşürmektedir. Evet, yağmur ve su olmasa hayatta olmazdı. Bunlar gerçekten can alıcı noktalardır.

Kur’an; **“Biz rüzgârları uyarıcı olarak gönderdik”** derken, aynen yağmurda olduğu gibi rüzgârların anlatılması da ince hesapları bilmeyi gerektirir. Rüzgar ve hava yaşamın diğer parçalarıdır. İşte Kur’an-ı Kerim bu ve benzeri konuları dile getirirken, her şeyin künhüne ve sırrına vakıf olan birinin bu incileri dizdiği ortadadır. Bu kitap ilim ehli için ışık tutmakta ve yol göstermektedir.

Konuyla ilgili daha nice ayetler vardır, arzu edenler Kur’an-ı Kerim’e müracaat edebilirler. Biz konumuza kaldığımız yerden devam edelim. Eğer insanlık bir gün onu gereği gibi yorumlayabilecek seviyeye gelirse, emin olun bu serkeşlikten kurtulacak, aranan mutluluğu da elde edecektir. Üzücü olan dünyada çok az insanın bu sırrı kavramış olmasıdır.

1- Ra’d / 2.

Ancak çoğunluk bu sırra kaim olanlara itibar etmemiş, zalim zorbalarla işbirliğine gitmişlerdir.

Yüce Peygamberimiz (s.a.a) ve İmamlarımız bu işin pirleridir. O yüce insanları hakkıyla izleyen ermişler, evliyalar, veliler ve düşünürler de onlardan aldıkları ışık hüzmelerini bulundukları toplumlara yansıtmışlardır ama; ibret alan ve hakka tabi olanlar gerçekten de çok azdır.

Biz Kur'an'ın muhatabının o günkü insanlar olduğunu varsayarsak, Kur'an onlar hakkında: "Hani o zaman siz birbirinize düşmandınız, bu yüzden de çok sıkıntı ve çok çileler çektiniz. İşte bu dinin, bu Kur'an'ın gelmesiyle bütün sıkıntılardan kurtuldunuz" der. Peki bugün şöyle bir çevremize bakalım, Allah'ın ölçülerinden uzaklaşmış olmanın neticesinde dünyamızın ne durumda olduğuna bir bakalım. Balkanlarda olup bitenlere, Filistin'e, Keşmire, Afganistan'a, Azerbaycan'a, Irak'a ve Pakistan'a bakalım. Somali'de olduğu gibi diğer Afrika ülkelerinde ki aynı ırktan oldukları halde sel gibi akan kanlara bakalım. İrlanda'ya bakalım, ama daha kötüsü her şeyden önce insan olduğumuz için içimizi kan ağlatan, bin seneden bugüne kadar bir arada yaşayan, birbirine kız alıp kız veren, aynı inancı da paylaşan bu ırkçılık yüzünden, bunca akıl almaz düşmanlıklar neden ve niçindir? O cahiliye devrindeki var olan düşmanlıklar İslam'ın, Kur'an'ın emirleri bugün aramızda değil midir? Biz de Müslümanız dedikleri halde bu savaşlara gebe olmak niçindir? Bilin ki bu durum, onların Kur'an'ın asıl öğretmenleri olan Ehlibeyt'ten nasibini almadıklarından ve Kur'an'dan da yeterince nasiplenememelerinden ileri gelmektedir.

Acaba insanoğluna Allah'a kul olmak neden bu kadar ağır gelmekte? Bunu anlamak mümkün değildir. Diyelim ki Allah Teâla insanların can güvenliğini sağlama bakımından kısas hükmünü getirmiştir. Allah aşkına şayet bu hüküm

dünyada yürürlükte olsa bu kadar cinayetler olabilir miydi? Görüyoruz ki bu olmadığı için hiç kimsenin can güvenliği yoktur.

Oysaki insanın mutluluğu şunlarla mümkün olabilir:

- 1- Can Sağlığı,
- 2- Can güvenliği,
- 3- Namerde muhtaç olmayacak kadar nafaka,
- 4- Aile ve yakınların birliği insanın mutluluğunun olmazsa olmaz şartlarındandır.

Allah (c.c) insanın durumunu daha iyi bildiği ve onlar için önemli bir önlem olduğu için bu hükmün uygulanmasını istemektedir. Gerçekten eğer insan düşünse bunda bir kötülüğün olmadığını görecektir.

Kur'an-ı Kerim her türlü yalana, kayırmaya, haksız yere taraf tutmaya karşı çıkmaktadır. Bunun neresi kötüdür? Mazlumun, yetimin, yoksulun, kimsesizin hakkının korunmasını istemektedir. Bunun neresi kötüdür? Faizin haram olduğunu, karaborsanın, rüşvetin, kalkmasını istemektedir. Bunun neresi kötüdür?

Zenginlerin zekat, humus ve sadaka vererek yoksul yakınların, komşuların ve kimsesizlerin yardımını inananlara farz kılmaktadır. Bunun neresi kötüdür?

Kur'an-ı Kerim aileye çok önem vererek anne ve babaya of bile demeyin derken, diğer yakınların da hak ve hukukunun korunmasını istemektedir, bunun neresi kötüdür? Hiçbir anne ve baba evladı için kötü olanı emreder mi ki; anneden daha şefkatli olduğunu kitabında beyan etmekte olan Allah, yarattığı kuluna kötü olanı emretsin?

Allah Teala, yarattığı insanda gerektiği yerde utanmayı, ar ve namuslu olmayı, kimsenin şeref ve haysiyetiyle oynamamayı, kimseyi de kendi haysiyetiyle ve şerefiyle oynamamayı istemektedir. Bunun neresi kötüdür? Her türlü zınayı haram kılması, nesillerin kendi aralarında temiz yetişmesi, daha mutlu bir dünyada yaşamaları için evlenmeyi kolaylaştırmış ve emretmiştir. Bunun neresi kötüdür?

Her türlü içkiyi, kumarı yasak etmiş, insanı helal olan kazanca zorlamıştır. Bunun neresi kötüdür? Bu günümüzde içkinin, kumarın insanlığa verdiği zararın haddi hesabı yoktur.

Allah Teala, insanlık için bütün bu ya da buna benzer güzelliklerin devamlı kalıcı olabilmesi için insana orucu, namazı, zekatı, haccı, bir kısım emirleri farz kılmıştır. İnsanın hergününün bir bölümünü ibadete ayırıp Allah'a yönelmesinin kötü bir tarafı olmadığı gibi çokça da faydası vardır.

Cahiliye Devrinden Örnekler

Evet dostlarım, gelin hep beraber kendimizi, nefsimizden ve şeytandan kurtarıp bedenimizi aklımıza teslim edelim. Geçmiş insanların tarihine baktığımızda tanrı tanımaz putperestlerin şunları yaptığını görmekteyiz; zorbalıklar, baskılar, zulümler ve ağza alınmayacak hakaretlerine tanık olmaktadır. Bunların insanlığa bıraktığı miras işte bu ve benzeri şeylerdir. Onlar akıllarını değil, nefislerini öne geçirdikleri için sadece çılgınca yaşamayı düşünmüşler ve nefislerinin adeta esiri olmuşlardır. Güç sahipleri; kadınları adeta bir meta gibi görmüşler, her türlü cinsel istismara maruz bırakmışlar ve onları sadece cinsel ihtiyaçlarını gideren bir araç gibi kullanmışlardır. Onlar için utanma, edep, haya, ar ve namus kavramı diye bir şeyin kalmadığını görmekteyiz. Cahiliye döneminde güç sahipleri kadınlardan istediklerini aldıktan sonra onları

pazara götürüp satmışlardır. Kendi öz evlatları olan kız çocuklarını hiç acımadan diri diri toprağa gömmüşlerdir. İslam ve Kur'an'ın gelişiyle bu kötü adetler ortadan kalkmış, onun yerine Allah ve Resulü'nün istekleri doğrultusunda insanca yaşamaya başlamışlardır. Allah aşkına bu gün yaşananlar ile cahiliye döneminde yaşananları bir karşılaştıralım ve bakalım bizlere medeniyet adı altında bu cahiliye dönemi adetlerini nasıl yutturmaktalar onu görelim. Lütfen İslam'ın insanlığa sunduğu değerlerle diğer düşüncelerin ortaya attıklarını karşılaştıralım ve insanlığa hangisinin daha faydalı olduğunu görelim artık.

Değerli dostlarım: “Balık sudan çıkmadan, suyun kıymetini bilmezmiş” derler. Gerçekten de her ne kadar zamanla Ehlibeytin hakkı gasp edilmiş ve İslami idare zaman zaman saltanata dönüşmüşse de, insanlık yeteri derecede İslam'ın özünü yaşamamış olsa da; yine de Allah'a hamd olsun ki Kur'an-ı Kerim aile hayatımıza yön vermiştir. Birçok olumsuzluklara rağmen Avrupa'ya göre hâlâ halkımızın ekseriyeti aile mutluluğunu yaşamaktadırlar. Ancak bizi de o duruma düşürmek için çok büyük çalışmalar yapılmakta ve çabalar harcanmaktadır. Böyle devam ederse Allah korusun Allah'ın gazabı bizi bulur diye korkmaktayım.

Cahiliye devrinde insanların bilmeden yaptığını düşünürsek; İslam geldi ve onları o çirkeflikten kurtardı. Onlara göre madem ki hayat buradan başlar ve burada biter, ne yaparsan, ne edersen o kârdır. O zaman da onlar için o yaşantı öyle olmalıydı denilebilir. Gayri Müslimleri böyle düşünebiliriz. Adamların ilahi kitaplarından eser kalmamış. Elleriinde insanı doyuracak bir hadis kitapları yok. İslam da onlara yeterince tebliğ edilmemiş. Onlar da genellikle hayatın buradan başlayıp burada biteceğine inanmaktadırlar. Böyle olunca da o insanlar için ha cahiliye devri ha bu asır bir şey fark etmiyor.

Acaba bütün bunları böyle saysak bile, ben Müslüman'ım diyen bizler, milyonlarca basılmış Kur'an'lar varken bir o kadar da hadis ve fıkıh kaynak eserleri elimizde varken, ülkemizin yaşadığı bunca çılgınlıklara ne deriz. Sorduklarında hepimiz Kur'an'a da, ahirete de inandığımızı söylemekteyiz. Şöyle baktığımızda filmlerimiz, müziğimiz ve daha doğrusu bütün yaptıklarımız olması gerekeni ve bizi yansıtmıyor; bunun yerine ya Amerika'daki Dallas filmini yansıtıyor ya da onların müziğini yansıtıyor. Acaba bu yansımalar bize ne getirdi, bizden neler götürüyor? Bunun hesabını yapanlarımız var mıdır? Velhasıl bir kargaşanın devam edip gittiğini görmek lazımdır diye düşünüyorum.

Değerli Kardeşlerim Allah Teala, insanı yaratırken irade vermiş ve seçme kabiliyeti ile yaratmıştır. İnsanın iyi işler yapma ve kötü işlerden de kaçınma gücü vardır. İyi işlerinde, kötü işlerinde akıbetinin ne olacağı ve nasıl sonuçlanacağı insana bildirilmiş ve haber verilmiştir. Geçmiş ümmetler hakkında Kur'an şöyle haber vermektedir:

"Elçilerimiz Lût'a gelince onlar yüzünden kaygılandı. Onlar için arşı daraldı (ne yapacağını şaşırdı): "Bu, çetin bir gündür!" dedi. Daha önce de kötü işler yapmakta olan kavmi koşarak ona geldiler. (Lût): "Ey kavmim, dedi, işte kızlarım, onlar sizin için daha (güzel, daha) temiz! Allah'tan korkun, konuklarımla içinde beni rezil etmeyin! İçinizde akıllı başında bir adam yok mu sizin?" Dediler ki: "Kızlarında bizim bir hakkımız olmadığını bilmişsindir. Ve sen bizim ne istediğimizi de pekâlâ bilirsin!" (Lût): "Keşke sizi savacak gücüm olsaydı, yahut da çok sarp bir kaleye sığınabilseydim!" dedi. (Melekler) dediler ki: "Ey Lût, biz senin Rabbinin elçileriyiz. Onlar sana asla dokunamazlar. Gecenin bir kısmında âileni yürüt; içinizden karından başka hiç kimse geri dönüp bakmasın. Çünkü ötekilerine erişen (azâb) ona

da erişecektir. Başlarına gelecek azâb zamanı, sabah vaktidir. Sabah da yakın değil mi?" (Azâb) emrimiz gelince oranın üstünü altına getirdik, üzerine de taş yağdırdık: Çamurdan pişmiş, (azâb için) hazırlanmış, istif edilmiş."¹

"Âd (kavminde) de (ibret alınacak şeyler vardır). Onlara, köklerini kesen bir rüzgâr gönderdik. Üzerinden geçtiği hiçbir şeyi bırakmıyor, onu kül gibi ediyordu. Semûd (kavmin)de de (ibret alınacak şeyler vardır). Onlara: "Bir süreye kadar sefâ sürün" denmişti. Rablerinin buyruğuna başkaldırdılar, bu yüzden onlar bakıp dururlarken, onları yıldırım yakaladı. (Yurtlarında çöktürdüler) Ne kalkabildiler, ne de (bu duruma) engel olabildiler. Daha önce de Nûh kavmini helâk etmiştik. Çünkü onlar da yoldan çıkmış bir toplum idiler."²

"Nûh kavmi de peygamberleri yalanladıkları vakit onları da boğduk ve onları insanlara bir ibret yaptık. Zâlimlere acı bir azâb hazırladık."³

Değerli kardeşlerim, bir toplumun insanlığın geçmiş tarihini bilmeden, kendi tarihini bilmeden, iyi bir toplum olması kolay değildir. Geçmiş toplumların nasıl yaşadıklarına dair en sağlam kaynak Kur'an-ı Kerim'dir. Zaten birinci emanet olmasındaki sebeplerden biri de bu olsa gerektir. Allah (c.c) inanan insanların müşkülünü haledecek olan Kur'an'da insanlar düşünüp ibret alsınlar diye bir çok peygamberin kavminden ve yaptıkları çirkin işlerden söz etmekte ve akıbetlerinin ne olduğu ve başlarına neler geldiği konu edinmektedir. Aslına bakarsanız bütün peygamberlere, imamlara karşı çıkanların

1- Hud / 77-82.

2- Zariyat / 41-46.

3- Furkan / 37.

ve onlara karşı isyan edenlerin hedeflerinin aynı olduğu ortadadır. Bunların başında Allah'ın emirlerine karşı çıkmak, O'nun farzlarını terk edip haram saydıklarını da yapmaktır.

Ama söylenene göre bu kavimlerden en şedit olanı ise ileride kısmi olarak anlatmaya çalışacağımız Lut'un (a.s) kavmidir; onlar arasında eşcinselliğin çok yaygın olduğu ve hemen hemen tamamının bu kötü fiili alışkanlık haline getirdikleri bilinen bir gerçektir. Lut kavmi defalarca uyarılmalarına rağmen bundan vazgeçmemişler ve Allah da iyileri çıkarıp kötülerin üzerine gazabını indirmiştir. Onları bu dünyada helak etmiş, ahirette de cehennemlik oldukları haberini vermiştir. Bu konuda Hz. Peygamber ve Ehlibeyt İmamlarından bir çok rivayet nakledilmiştir.

İnsanlık Şimdi Ne Haldedir?

Evet kardeşlerim, geçmiş kavimler öyle yaşamışlar, yaşamları da günümüze böyle yansımaktadır. Peki asrımızda insanlar ne haldedir, ona bir bakalım. Bütün dünya düzenine yön veren ama herkesçe bilinmeyen birileri, insanlığı nasıl isterlerse öyle yönlendirmekte ve bu gidişin yönü de gelecekte çok geçmişe benzemektedir.

Geçmişte peygamberlere asi olanlar, zina edenler, eşcinseller, haksız kazanç sağlayanlar ve insanların sırtından geçinenler nasıl var idiyse, günümüzde de belki farklı isimlerle aynı görevi sürdürmekteler. Bu kitabı hazırladığım 1998 Haziran ve Temmuz aylarında, başından öğrendiğimize göre her Cumartesi günleri Lut Kavmine benzer bir olay; dünyanın gözünün önünde Berlin'de sayıları yüz binlerin üzerinde insan, eşcinsellik ya da her türlü özgürlük istemek için eğlenceler tertiplediler. Gecelerce medya bunların yanında yer alarak, bu gidiş iyi bir gidiş değildir, insanlık bundan çok büyük ya-

ralar almaktadır, demeleri gerekirken, Berlin’de Türkçe yayın yapan bir radyo bile rakamlar vererek, içlerinde Türklerin de hayli çok olduğundan iftiharla söz etmiştir. Rengarenk oyunlar sergileyeceklerdir diye adeta olayı alkışladıklarını görür gibi olmaktayım. İşte geçmişteki zinakar, sapık Lut Kavminin o günkü durumları ve işte insanlığın bu günkü durumu; ne fark var Allah aşkına söylemişsiniz?

Kardeşlerim, şüphesiz bütün alemleri yoktan var eden Rab-bimiz, her halimizi gören ve bilendir. Allah (c.c) bu insanlığı ilericilik adına, çağdaşlık adına böyle perişan edenleri, bu duruma getirenlerin şerrinden korusun demekten başka bir söz bulamıyorum. Benim bu konuları anlatmaktaki maksadım, geleceğimiz için bu olanlardan ders almaktır.

Bakın insanlığa yön verenler diyorlar ki; Bizim çıkarlarımıza ters düşecek hiçbir yerde ferdi özgürlüklere yer yoktur. Mesela bir iş yerinde, bir fabrikada, bir okulda, kışlada, ofiste, velhasıl işverinin emirlerinin üstün olduğu her yerde, buralarda ferdi özgürlüğe yer yoktur. Buralarda yasalar vardır, amir, memur, iş veren, işçi, ast ve üst vardır. Böyle olması da gereklidir. Ama maalesef sonuç çalışanların değil de belli kesimlerin lehinedir. Buraya kadar herkesin bir mutabakat içinde olduğu görülmektedir. Fakat tüm insanlık için mutluluk ve iyiliklerin kaynağı olan aileye geldiğinde bakıyorsun insan hakları savunuculuğunu yapan radyo, televizyon ve gazetelerin ferdi özgürlük sesleri yükselmeye başlar. Bu konuda bütün imkanlarını kullanırlar.

Dünyada, Kur’an-ı Kerim’de anlatılan ne kadar kötü olan şey varsa, onlar onu iyi göstermeye çalışırlar. Ama diğer taraftan insanı insan yapan ne kadar ahlaki güzel şeyler varsa onu da kötü olarak göstermeye gayret ederler. Allah katında her ne zararlı ise yeterli dini bilince sahip olmayan bir çok insanı

yönlendirerek saptırma yoluna giderler. Sonuç olarak da hayat onların istediği doğrultuda devam edip gider. Çünkü tüm reklamlar, modacılar, güçlü kalemler, onlara hizmet ederler.

Onların bu hilelerine devam edebilmeleri için iki şey çok önem taşımaktadır. Bunların birisi insanın yaradanına olan inancı, diğeri de aile yapısıdır. Bir toplumda bu iki değer yıkılmadıkça o toplum oyuna gelmez, Allah'ın istemediği yanlışlara duçar olmaz. Ve böylece Allah'tan başka hiç kimseye kul köle olmaz. İşte o zaman insanlığa yön veren sömürücülerin işi zorlaşır. Bunu bilen ve bu bilinci taşıyan zorbalar bu iki kavramın üzerinde durur ve peşini asla bırakmazlar. Neticede tüm insanlık bundan zarar eder.

Bakın bulunduğumuz Almanya'nın çok güzel bir şehri olan Berlin'de; sağlıkta, eğitimde, bilim alanlarında, ulaşım, şehirleşmede ve daha bir çok alanda gelişmiş olan bir yerde, insanlık tarihinin en mutsuz insanların bu zaman diliminde burada yaşadığı bir gerçektir. İnsanların her şeyleri var, ama hiç mutlu değiller; ellerinde olan o imkanlar onları mutlu etmeye yetmiyor. İnsanlar sokaklarda yaptıkları çılgınlıklarla mutlu olmaya çalışıyorlar. Eğer genç nüfus azalıp ihtiyarlar çoğalıyorsa, yakalanan eroin, esrar ve uyuşturucu yakalanamayandan tonlarca fazla ve müşteri bulabiliyorsa, eğer güvene dayalı bir evlilik yoksa, eğer bir maçta, bir konserde insanlar çıldırırcasına kendinden geçiyorsa; bir ülkenin insanının üçte ikisi bekar ve yalnız yaşıyorsa, bunlardan mutluluk beklemek gerçekten abestir ve mümkün değildir.

Bu güzel dünyamız yağmuruyla, rüzgarıyla, doğasıyla Allah'ın verdiği yazı ve kışıyla, denizleri ve dağlarıyla yaşamaya değerken, bütün bunların farkına varmadan insan hayatını zehir eden, hırsları yüzünden bu güzel doğayı kirletip yok eden zavallılarda nasıl mutluluk aranabilir ki!

Evet kardeşlerim bu anlatmaya çalıştığımız yanlışlıklar, tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de bütün hızıyla devam etmektedir. Gelin bizler Allah Teala'nın, peygamberlerin, On İki İmamların, evliya ve düşünürlerin istemediği bu yanlışlıklara alet olmayalım. Eğer biz Aleviliğimizde gerçekten samimiysek, o zaman bu emanetlere en ciddi şekilde sahip çıkmamız gerekir. On İki İmam'ın bizden istediği ve onların razı olacağı şey budur. Yok eğer bunu yapmaz da onun yerine namus kavramını öteler, zina suçu kalsın, her şey serbest olsun diyenlerin arasına girersek, yuvaların yıkılmasına yardımcı olursak bunun en çok acısını biz Aleviler çekeriz. Çünkü bu konuda çıkarıcılar biz Alevilerden yararlanmaktadırlar ve bu yararlanmayı daha da genişletebilirler. Ne olur gelin buna fırsat vermeyelim ve bu yanlışlarımızı ortadan kaldırıp İmamlarımızın emirlerine göre hayatımızı düzenleyelim.

Muaviye'nin ve Yezid'in tahrip edip İslam diye sunduğu dini İslam zannedip asıl İslam'a ve Peygamber'in (s.a.a) bıraktığı iki emanete ters düşmeyelim. Bizim tek kurtuluş yolumuz var o da öz Muhammedi İslam olan Ehlibeyt'tir. Yoksa geçmiş kavimlere nasıl musibetler gelmişse, Allah Teala bugünkü bu çılgınlıkları da görmektedir. O'nun adaletinden şüphe yoktur. Hiç kimsenin zulmü kendisine kâr kalmayacaktır. Biz bunun bilincinde olmak zorundayız.

Bakın İmam Cafer-i Sadık (a.s) buyurur ki:

“İyi iş herkes için iyidir, ama bizi sevenler için daha iyidir. Kötü iş kötü amel herkes için kötüdür; ama bizi sevenler için daha kötüdür.”

Allah Teala zinanın her türlüünü kadın ve erkek demeden aynı ölçülerde haram kılmıştır. Hatta Alevilikte çok kullanılan eline, beline, diline sahip olmak da bu manada söylenmiştir. Bunun kısaltılmışı da edeptir. Edepli olan bir kimsenin

bunca yanlışları görmemesi mümkün değildir. Bu değerleri bizlere ulaştıran On İki İmamlarımızdır, onlar ömür boyu değerleri korumuşlar ve yaşamışlardır. Bütün bu değerleri yaşamak onları korumak bizim de en önemli görevimizdir. İnsan olan herkes hakkın huzurunda yaptığı ve yapamadığı haram ve helallerden sorumludur ve bunlardan mutlaka hesaba çekilecektir.

Aile kadın ile erkeğin isteyerek karar vermeleriyle oluşmaya başlarlar. Burada sen mi üstünsün yoksa ben mi üstünüm den ziyade, her iki tarafın da hak ve hukukları vardır. Üstünlük yerine sevgi vardır, dayanışma vardır, sorumluluklar vardır, konumları gereği de yükümlülükleri vardır. Hangi taraf bunun dışına çıkarsa o taraf ötekine zulmetmiş olur ki bu doğru olmaz. Ama ailede bu ölçüler olmazsa o ailede mutluluk olmaz. İşte Avrupa'da olduğu gibi ya da Avrupa kültürüne özentili duyan ve benimseyen çevrelerin hiç de mutlu olmadıklarını kendi itiraflarında görürüz. İşte bütün bu olayları göz önüne aldığımızda bir insan Allah'a olan kulluk görevini yerine getirmediği o insan kendisi için aranan mutluluğu bulamayacaktır. Çünkü bu ölçüleri hiçe sayanlar devamlı kendilerini bir boşlukta bulacak, onun yaşadıkları da onu vicdanen rahatsız edecektir. Hep kemali arayan insan maddi şeylerle bunu bulamayacak ve hep arayış içinde ömrünü geçirecektir. Ve eğer bunu yanlış yerlerde ararsa o zaman da ömrünü mutsuz bir şekilde tamamlayacaktır.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.a) buyurur:

“Benim ümmetimin içinde iki sınıf bozulursa, diğer insanlar da bozulur. Bunların biri yöneticiler, diğeri ise alimlerdir.”

“İki güzellik münafıkta bulunmaz, biri güzel ahlâk diğeri ise din ilmi.”

“Allah ve melekleri yer ve gök arasındakiler, inanıp ta iyiliği emredenlere dua ederler” diye müjdelemektedir.

Hiç düşünmesini bilen bir insanın bunlardan bihaber olması mümkün olabilir mi?

Değerli dostlarım, bugün dünyada Allah rızasına, insanlık yararına gayret gösteren ilim ve bilim adamları da olmakla beraber, insanlık bir sel felaketine kapılarak çok hızlı bir şekilde bilinmeyen bir değişime doğru akıp gitmektedir. Benim maksadımsa bu akıntıya kapılıp gitmek yerine onurumuzu, inancımızı, Aleviliğimizi koruyarak nasıl ayakta kalabilir ve insanımıza nasıl anlata biliriz? Allah’a hamd ve senalar olsun, onun sağlam ipi olan ve resulullahın emanet bıraktığı Kur’an hiç bozulmadan elimizdedir. On İki İmamlarımız onu nasıl yaşamış ve yaşatmışlarsa aynı görev bize de düşmektedir.

İKİ EMANETİN İKİNCİSİ EHLİBEYT'TİR

Kardeşlerim, Kur'an-ı Kerim'i gereği gibi kavramak nasıl sıradan bir mesele değilse, Ehlibeyti gereği gibi anlamak, onları layıkıyla tanımak da bir o kadar kolay bir şey değildir. Çünkü geçmiş bütün peygamberlerin vasileri nasıl Allah tarafından kendilerine bildirilmişse, Allah (c.c) kendisinden sonra hüccet ve imam olacak kimseleri de Peygamberimiz Hz. Muhammed'e (s.a.a) aynen bildirmiştir. Bunların başı da Hz. Ali el-Murtaza Haydarı Kerrar Ebu Turab (toprağın babası), evlîyaların şahı, Emir-ül Müminin, İslam Dininin baş kahramanı, Allah Resulü'nün yatağında ölüme yatan, dört kitabı bilen, Zülfükarın sahibi, Fatıma'nın kocası, fakirlerin, yoksulların babası, düldülün sahibi, cennet ve cehennem ehlini ayıran, On İki İmam'ın atası İmam Ali b. Ebu Talip (a.s) ve yaratılmış bütün kadınların üstünü, seyyidesi, İmamların annesi, Kevser, Sıddıka, Betül ve Hz. Fatıma (s.a) gelir. Sonra da Cennet gençlerinin efendisi, Peygamber'in güzünün nuru, torunu İmam Hasan-ı Mücteba (a.s) ve onu takiben de Seyyidi Şuheda, İslam ve Kur'an yolunda başını veren, Kerbela'da eşi ve benzeri olmayan bir olayın komutanı ve dokuz imamın atası Kerbela Şehidi Hz. İmam Hüseyin (a.s) gelmektedir. Daha sonrada birbiri ardı sıra gelen diğer dokuz imamlarımızdır.

Benim gibi birinin kalkıp bunları layıkıyla anlatırım demesi iddiadan öteye geçmez. Ne var ki, denizden bir bardak su misali,az da olsa konuyu anlatabilmem bakımından;

Ehlibeyti temsil eden bu şahsiyetler bu imtihanı vermese-lerdi, onca zorluklara göğüs germemiş olsalardı, onlar da ikinci emanet olmaya layık görülmezlerdi. Ama onca zorluklara, onca zulümlere rağmen onların hiç mi hiç Allah ve Resulü'nün emrinden ayrılmadıklarına tarih hem şahittir, hem de onları haklı göstermektedir.

Kur'an-ı Kerim onların faziletlerine ışık tutmakta, onları anlatmaktadır. Bunlardan Şura Suresi Ayet 23, Ahzap Suresi Ayet 6 ve 33, Kevser Suresi'nin tamamı, İnsan Suresindeki yoksula, yetime ve tutsağa taamları verenler bölümü, Maide Suresi ayet 55 ve 67, Mübahale Ayeti, Ali İmran Suresi 61. ayeti, Enfal suresi 41. ayetleri olduğu gibi, Kur'an alimleri tarafından Ehlibeyt'in faziletleri hakkında inen ayetlerin yüzlerce olduğu beyan edilmiştir.

İnsanlığın kurtuluşu ikinci emanet olmadan olmaz ve bu da kazanılmadan verilen bir hak değildir. Bilhassa başta biz Aleviler olarak, insanlık bu iki emanetin ölçülerini tanımalı ve hayatına da uygulamalıdır. Tabii ve doğal olan her ilim kendi uzmanından öğrenilmelidir. İlâhi emirler, kaybı olan hikmetler, insanın yaratılış gayesi ve öldükten sonraki durumu hakkında ise mutlaka peygamberlere, imamlara ve onların ilmiyle yetişen, kendi rûştlerini ispatlamış, halkın beğenisini kazanmış olan velilere ve düşünörlere başvurulmalıdır.

Bir insan günümüzde çok uzman bir doktor olabilir, iyi bir hukukçu olabilir, edebiyatçı olabilir ama Allah Teala'nın sadece bilinmeyen hikmetlerinin neler olduğunu Hz. Ali ve diğer İmamlarımız kadar bilebileceğini hiç sanmıyorum. Çünkü ilmin gizli hazineleri onların yanındadır. Bunu bize Hz. Ali'nin (a.s) şu beyanı öğretmekte: *"Ben göğün yollarını yerin yollarından daha iyi bilirim. Sorun bana geçmişte ve gelecekte ne varsa, ben bilirim."* Böylesine iddialı bir ifadeyi her babayiğit kullanamaz, ancak gaybla bağı olan masum imam kullanabilir.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.a) şöyle buyurmaktadır:

“Benden sonra zina çoğalırsa o zaman beklenmedik ani ölümlerde çoğalır. Ölçüyü eksik tuttuklarında Allah da onları kıtlığa duçar eder. Zekatlarını vermediklerinde ise Allah da yeryüzündeki bereketini onlardan esirger. Hüküm vermede adaletsizlik yaptıklarında zulüm ve tecavüze yardımda bulunmuş olurlar. Allah da düşmanlarını onlara musallat eder. Akrabalarından ilişkilerini kestiklerinde onların malları kötülerin eline geçer. Ehlibeytimin iyilerine uymadıklarında Allah da onların başına kötülerini getirir.”

Yazmışlar ki; “Bir gün konuşması, davranışı hoşı giden bir Hristiyan Medine’ye gelir. Onu gören insanlar ya Resulullah bu Hristiyan ne kadar da akıllıdır!” dediklerinde, Resulullah buyurur:

“Hayır! Akıllı adam Allah’ın birliğine inanan, O’nun emirlerine uyan kimsedir.”

Yine Resul-i Ekrem buyurur ki:

“Kur’an okuyanların çoğalıp, fakihlerin azalması, emir sahiplerinin fazlaşması ama emin insanların azalması, yağmurların boşalıp bitkilerin kıt olması, bilin ki kıyame-tin alametlerindendir”

Yine buyurur ki:

“Ya Ali! Cahillikten daha kötü bir fakirlik, akıldan daha faydalı bir servet, bencillikten daha korkunç bir yalnızlık, istişareden daha iyi bir yardımcı yoktur”

Yine buyurur ki:

“İnsanın en akıllısı Allah’tan çekinen, O’na itaat edendir. En akılsızı da hükümdarlardan korkarak onların emirlerine harfiyen uyandır”

Hz. Ali (a.s) da buyurur ki: *“Bu dünya insan için imtihan yeridir, ahiret ise hesap verme yeridir.”*

“Allah’tan korkmayan zulüm etmekten çekinmeyen, hayır ve şerri ayırt edemeyen bir kimse hayvan mesabesindedir.

Bütün anlaşmazlıklarınız kendi isyan ve günahlarınızdan kaynaklanır. Bir amelin ardında cennet varsa o amel kötü değildir. Ardında cehennem olan hayır da hayır değildir. Cennetten başka bir nimet önemsizdir. Cehennem ateşinden başka her bela ise afiyettir. Bilin ki Ehlibeyt Nuh’un Gemisi’ne benzer, o gemiden geri kalan helak olur. Ey bizi sevenler! Allah’ın sağlam ipi olan Kur’an’a sarılın, tefrika-ya düşmeyin, çocuklarınıza İslam Dini’ni, namazı öğretin. Bilin ki bize sarılan bize ulaşır, bizi terk eden helak olur. Emrimize uyan bizimle olur, yolumuzu terk eden ezilir. Kim kalbinde bize düşmanlık beslerse cehennem ateşinin en aşağı tabakasında olur”

Bu yüce sözler üzerinde hep beraber düşünmeli, tefekkür etmeli ve hakkın ne denli üstün olduğunu görmeliyiz. Bu da bize verilen nimetin ne olduğuna bakmamızı ve onun kadrini bilmemizi sağlar umarım.

Evet bu kelimelerin her biri insana gerçek manada insan olmayı öğretmektir. Öyle ise bilhassa ben Aleviyim, ben Ali dostuyum diyen kardeşlerim, ola ki bu söyleminiz sadece sözden ibaret olmaya. Bu emirlere de kulak vererek bunu yaşamına da uygulaya. Yoksa sadece sözde kalan bir amelin kimseye hayrı olmaz. İnsan akli bunu gerektirmektedir. Şimdi de İmam Hasan’ın (a.s) şu nasihatlerinden pay çıkararak ders almaya devam edelim.

İmam şöyle buyurmaktadır:

“Kesin olarak bilin ki bir kişi hidayetin ne olduğunu anlamadıkça o kişi takvaya ulaşamaz. Kur’an’a sırt çevirenleri

tanımadıkça onun hükmüne varamazsınız. Bilin ki Allah sizleri boşuna yaratmadı. Sizi kendi halinize bırakacak da değildir. Ey insanlar! Kim Allah'a karşı ihlaslı olur da onun emirlerini kılavuz edinirse, en doğru olana hidayet olur. Allah'a sığınan kimse emniyette yaşar. Allah'ın düşmanı ise yardımcısız kalır, o kimse daima korku içersinde olur. Akılsızlık sapıklarla arkadaş olmaktır. Öyle ise Allah'tan korkun. O'ndan kurtuluş ve saadet talep edin. Yaşlılık, hali size ulaşmadan bunlara ciddiyet gösterin. Geçmişlerin bıraktıklarından öğüt ve ibret alın."

Bu sözler ne de güzel sözlerdir. Tefsir eden olsa her biri bir kitap olabilir kanısındayım.

Şimdi de imamların üçüncüsü, Peygamber'in ciğer paresi, dokuz imamın atası, şehitlerin başı, İslam'ın direği, Kerbela'nın baş komutanı, Ehlibeyt yolunun nuru olan İmam Hüseyin'in (a.s) öğütlerinden ders almaya devam edelim. İmam şöyle buyurmaktadır:

"Ey insanlar! Ben size Allah'ın takvasına sarılmayı tavsiye ediyorum. O'nun nişanelerini de gözünüzün önüne koyuyorum. Bilin ki gelmesi hoş olmayan ölüm gününün gelip çatmasına az kalmıştır. O ölüm ki, sizi bir daha amel etmekten alı kor. Öyle ise yaşadığınız sürece sıhhatinizi ganimet bilin, bunun içindir ki amel etmeye koşun. Yoksa ölüm sizi öyle bir yere atar ki orada ne dostlar ziyaret edilir, ne de yardım isteyenin yardımına koşulur. Allah o günün korkunç anlarında bizleri de sizleri de korusun."

İşte İmam Hüseyin'in okulu, işte biz de Hüseyinciyiz diyen bizlerin hali! Takdir sizindir.

İmam Zeynelabidin (a.s) daha çocukken, dedesi İmam Ali'nin (a.s) kafasının yarıldığını, ondan sonra amcası İmam Hasan'ın zehirlenerek şehit olduğuna ve Kerbela'da babası

İmam Hüseyin’le beraber amcası Ebu Fazl, kardeşleri Ali Ekber ve Ali Asker, İmam Hasan’ın oğlu Kasım gibi tam 18 kişi ev halkından olmakla beraber. 72 Kerbela şehidine bizzat tanık olmuştur. Bu musibetlere Resulullah’ın neslinin devam etmesi için sabretmiş ve kendisinden sonra İmametini oğlu İmam Muhammed Bâkır’a bırakmıştır.

Bu İmamımız da biz sevenlerine şöyle nasihatte bulunmaktadır:

“Ey insanlar! Allah’ın kitabında sizleri korkuttuğu şeylerden korkun. Allah Teala geçmiş kavimlerden örnekler, öğütler vermektedir. Bilin ki mutlu kimse başkalarından öğüt alan kimsedir”

“Ey insan! Kendini savunacak vesile hazırla, nefsinin yokla ve onun hakkında iyi düşün; imtihana çekilmeden, sorular sana yönelmeden önce kendine cevap hazırla. Eğer dinini tanıyıp Allah’a iman etmiş ve O’nu sevmişsen; Allah orada vereceğin cevabı sana bildirir, dilini hakkı söylemeye açar. Sen de doğru cevap verirsen, o zaman sana Allah’ın cenneti müjdelendir. Melekler seni şefkat ve merhamet ile karşılarlar. Eğer böyle olmazsan, dilin titremeye başlar, cevap vermekte aciz kalırsın”

Benim dostlarım bazı insanlarımız ahiret hakkında şüphededirler. Oysa ki kim nasıl inanırsa inansın bizim İmamlarımız bizleri ahiret konusunda uyarmaktadırlar. Bizim aklımız ahireti kavramasa bile, İmamlarımıza güven duymamız, onların dediklerine inanmamız gerekir.

İmam Muhammed Bâkır (a.s) beşinci imamımızdır. Bu İmamımızın zamanı Emevilerin yıkılışı, Abbasilerin iş başına gelişine rastladığı için, İmam, İslam Dininin ilmi meseleleriyle uğraşmış; hem insanlara doğru dini anlatmış, hem de yüzlerce talebe yetiştirerek halkın sorunlarını çözmüş ve gelecek nesillerin de ihtiyaçlarını karşılamıştır. Dinin sütunu olabilecek

hadisler ve meseleler ortaya atmıştır. İlimde ulaştığı dereceden dolayı ona ilmi nebi, ilmi yayan lakabı verilmiştir. İmam'ın öğüt ve nasihatlerinden burada ancak örnek sunabiliriz.

İmam buyurur:

“Bizim yolumuzda olanlar Allah’tan çekinen, O’na itaat eden kimselerdir. Onlar ancak tevazu, huşu ve emaneti eda etmek, Allah’ı çok anmak, oruç tutmak, namaz kılmak, anne ve babaya iyilikte bulunmak, fakir, borçlu, yetim olan komşuların karşısında kendisini sorumlu bilmek, doğruyu konuşmak, Kur’an okumak, insanlar hakkında iyilikten başka bir şey söylememekle tanınırlar. Onlar kendi kavimlerinin emin insanlarıdır”

Evet, işte İmam'ın nasihati, işte bizim Aleviliğimiz. Eğer bu sıfatlar bizde varsa hiç korkmadan hayatımıza devam edelim ama eğer bu özellik ve tavsiyeleri taşımıyorsa vay bizim halimize. O zaman bu tavsiyeleri hayatımıza geçirmeye ve İmam'ın istediği Alevilerden olmaya bakalım.

İmam Cafer-i Sadık (a.s) altıncı imamımız olup aynı zamanda biz Alevilerin mezhep ve içtihat İmamıdır da.

İmam Sadık'ın (a.s) zamanı da nispeten babası İmam Bâkır gibi sakin geçmiş, babasının başlatmış olduğu ilmi meseleleri daha da genişletmiş, İslami açıdan binlerce talebe yetiştirmiştir. Bunlardan biri de, **“Ben İmam Cafer-i Sadık’tan üstün alim görmedim, eğer son iki senemi ondan ilim öğrenmeseydim helak olurdum”** diyen Ebu Hanife’dir. İşte bu İmamımızın Cundeboğlu Abdullah’a yaptığı nasihatlerinden biz de nasibimizi almaya çalışalım.

İmam buyurur ki:

“Ey Abdullah! Bizi tanıyan, bizim makamımızı bilen her insanın, gece ve gündüzün amelini bakıp kendisini hesa-

ba çekmesi gerekir. Eğer yaptığı işlerin iyi işler olduğunu görürse onu artırmalıdır. Kötü işlerden de tövbe etmelidir.

Ey Abdullah! Ne mutlu dünya mal ve süsüne imrenmeyen o kimseye, ne mutlu ahiretine talip olup onun için çalışan kimseye. Ne mutlu yalan arzularla kendisini meşkul etmeyen kimseye. Mümin olan kişi Allah'tan korkar ve kendisine bağışlanmış olan hidayetin elinden alınmasından endişe eder, Allah'ın ayetleri ona okunduğunda sonsuz kudretinden dolayı imanları artar.

Cehalet eskiden beri vardır, temeli güçlenmiştir. Bunun böyle oluşu halkın Allah'ın dinini hiçe saymalarındandır. Hatta ilimleriyle Allah'a daha yakın olduklarını sananlar bile ondan başkasını arıyorlar. Eğer bizi sevenler bizim izimizden gitmeye sebat gösteterselerdi, melekler onlarla görüşür, bulutlar onların üzerinde gölge olur, günleri aydın geçerdi."

"Bilin ki imanla birlikte olmayan amel kabul edilmez, ama amelsiz de iman olmaz. Bunların hepsinin mihveri hidayettir. Bilin ki her şeyin bir temeli vardır. İşte İslam'ın temeli de biz Ehlibeytiz"

Sedir isminde birisi gelip İmam'a kendisinin Ehlibeyt'i çok sevdiğini söyledi. İmam ona dedi ki: *"Ey Sedir! Bizi sevenlerin hangi kısmındasın?"* Sedir: *"Ey Peygamber'in evladı! Sizi sevenler kaç gruptur?"*

İmam buyurdu:

"Bizi sevenler üç gruptur; birinci grup bizi sadece açıktan sever, gizliden değil. İkinci grup bizi gizliden sever, açıktan değil. Üçüncü grupsa bizi hem gizliden sever ve hem de açıktan sever. İşte bu grup en üstün gruptur. Bunlar bol kaynaktan susamışlıklarını gideren Kur'an'ın tevil ve tefsirini bilen, hakkı batıldan ayırt etmesini bilen kimselerdir.

İşte bunlar toplulukların en üstünüdürler. Çeşitli belalar hızlı bir şekilde onlara yönelmektedir. Onlar şiddet ve sıkıntılara uğrarlar, onlar sarsılıp işkence görür, onların bir kısmı öldürülür, bir kısmı da yaralanır. Bu yüzden uzak şehirlere dağılırlar. Allah da onlara yardım eder. Onların sayıları azdır. Ama Allah katında değer ve merteye bakımından pek yücedirler. Diğer gruplar makbul gruplar değildirler. Onlar bizi sever görünürler ama sultanların yolunda giderler. Onların yaşayışları gibi yaşarlar. Onların dilleri bizimledir. Kılıçları ise bizim aleyhimizedir” diye bu mübarek konuşması devam etmektedir.

Evet kardeşlerim, bu sözler İmam sözüdür; insanlığın kurtuluşu için emanet edilenlerin sözüdür. Vay haline o kimselere ki, On İki İmamın resimlerini asarak halkın duygularını sömürüp; onları bırakarak başka maksatlar için uğraş verenler nasıl hesap verecekler? Vay olsun öyle kimselerin haline!

İmam Musa Kazım'ın (a.s) İmamet dönemi, Abbasilerin sertleşmeye başladıkları Harun Reşit'in zamanına denk gelmektedir. İmam'ın birçok ana kaynaklarda kendisine ait olan hadisleri, hikmetli sözleri vardır. Ancak biz İmam'ın Hişam isminde bir sahabeyle yaptığı hikmetli sözlerinin bir kısmından faydalanmayı uygun gördük.

İmam buyurur ki:

“Ey Hişam! Bil ki, bedeninin aydınlanması göze bağlıdır. Göz aydın olursa beden de aydın olur. Ruhun aydınlanması akla bağlıdır. Kul akıllı olursa Rabbini tanır; Rabbini tanıdığında ise O'nun dinini öğrenir.

Ey Hişam! Ziraat yumuşak toprakta yapılır, sert toprakta değil. İşte hikmet de mütevazı kalpte yerleşir, yoksa mütekebbir (büyüklenen) kalpte değil. Yaşamak iki kişi için hayırlıdır; dinleyip anlayana ve konuşan alime. Bilin ki

güçsüze yardım etmek en iyi sadakadır. Zulmün zorluğunu ancak zulme uğrayan kimseler anlar” Ne diyelim Allah bizi de gözü aydın olan kullarından ve gerçeği gören kullarından karar kılsın.

İmam Rıza (a.s) Abbasi Halifesi Memun’un zamanında yaşamıştır. İmam’ın ana kaynaklarımızda aydınlatıcı ve hikmetli sözleri vardır. Biz o nurlu sözlerden bir bölüm burada aktaracağız. İmam buyurur ki:

“Bizi tanımak isteyenler bilsinler ki; biz her şeyden önce Allah’tan başka ilah olmadığına, O’nun eşi, benzeri, çocuğu olmadığına, hiçbir şeye muhtaç olmayıp, her şeyin O’na muhtaç olduğuna, Hz. Muhammed’in O’nun kulu ve elçisi olduğuna, onun vasıtasıyla gönderilen her şeyin apaçık hak olduğuna şahadet ederiz. O’ndan önceki bütün peygamberlere de inanır, tasdik ederiz. O’nun sadık kitabı olan Kur’an-ı Kerim’i doğrularız ki, o bütün kitapları içine alandır. Ondaki bütün haberler, bizim için hakdır ve doğrudur. Biz biliriz ki, yaratıklardan hiç kimse onun bir benzerini, bir mislini getiremez. Biz şahadet ederiz ki, Allah elçisinden sonra inananlara hüccet olacak, Müslümanların işlerini idare edecek. Kur’an’dan konuşan, onun ahkamına alim olan, Peygamber’e olan nispeti, Harun’un Musa’ya olan nisbeti gibi işte dedem Ali İbn Ebi Talip’tir. Müminlerin emiri, muttakilerin rehberi vasilerin en üstünü Hz. Ali’dır (a.s). Ondan sonra Hasan ve Hüseyin’dır (a.s). Sonra da devam eden imamlardır. Herkes bilsin ki Peygamber’in zürriyeti, kitap ve sünnet; herkesten üstündürler. İmamet makamına herkesten daha layıktırlar. Onlara muhalefet edenler hak ve hidayeti terk etmiş olanlardır.

İmamlar Peygamber’in sözcüleri, Kur’an’ın da tercümanlarıdır. Kim onları layıkıyla tanımadan ölürse, cahiliye ölümlüyle ölmüştür. Onlara öylesine bir fazilet verilmiştir ki, hiç kimse bu hikmete erişmemiştir.”

Evet bu seçkin İmamımızdan da bazı sözler aktarmaya çalıştık. Bizde anlayan kalp olsa, bu sözler kurtuluşumuza vesile olacak niteliktedirler. Ne mutlu bu sözleri anlayıp hayatına geçiren kimselere!

İmam Muhammed Taki (a.s) dokuzuncu imamımızdır. İmam, dostlarından birine şöyle yazmıştır:

“Bu dünyada birbirimizden ayrıyız ama ahirette kimin fikri ve inancı arkadaşının fikri ve inancının aynısı olursa, onlar nerede olurlarsa olsunlar hep birlikte olurlar. Asıl yerleşme yurdu ahiret yurdu. Tövbeyi geciktirmek aldanmaktır. Vazifeleri hep sonraya ertelemek şaşkınlıktır. Günah işlemek için Allah’a karşı bahane aramak helak olmaya sebep olur. Mümin kişi Allah’tan olan bir başarıya, nefsinden olan bir öğütçüye ve nasihatçinin de nasihatini kabul etmeye muhtaçtır”

İmam burada; siz her ne kadar bu dünyada bizden uzak olmanız da amelinizle bizi dost edinir, bize uyarsanız, ahirette nerede olursanız olun bizimlesiniz. Eğer bizden ayrılırsanız, o zaman da sevdiklerinizle haşrolursunuz mesajını vermektedir. Ben de derim ki; Allah’ım! Senin aciz kulunum. Ben bu dünyada Ehlibeyt’in kabirlerini ziyaret etmeyi, ahirette de şefaathlerine nail olmayı arzu ediyorum. Ne olur bunu bana ve bütün Ehlibeyt sevdalılarına nasip et.

İmam Ali Naki (a.s) onuncu imamımızdır. Zamanın insanları İmam’a cebir ve tefvizle ilgili sorular sormuşlar. İmam da bu soruları uzun bir anlatımla deliller getirerek, her iki inancın da sakat olduğunu ayet ve hadislerle dayanarak reddettikten sonra buyurur ki:

“Bizim akidemize gelince, biz şöyle diyoruz: Allah Teala halkı kendi kudretiyle yaratmıştır. Kulluk etme gücünü de insana vermiştir. Yine kendi iradesiyle onlara emir ve

nehiyde bulunmuştur. Emrine itaat etmeyi onlar da kabul etmiş ve razı olmuştur. Onları günah işlemekten nehyetmiş, buna isyan edeni de kınamıştır. Bu isyanın karşısında onlara ceza vaat etmiştir. O'nun adalet, insaf ve hikmeti açıktır. Allah Teala kullarına risaletini ulaştırmak, onlara hüccetini tamamlamak için istediği kimseyi peygamber seçer. İşte Hz. Muhammed'i (s.a.a) seçti, onu kendi risaletiyle kullarına gönderdi. Böylece Allah, emir ve yasaklarını bildirmiş oldu.

Şimdi kim bu emir ve yasaklara uyarsa ona sevap verir. Kim isyan ederse onu da cezalandırır"

"Allah Teala Ahzab Suresi'nde şöyle buyurur:

"Allah ve Resulü, bir işte hüküm verdiği zaman, artık inanmış bir erkek ve kadının, o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Resulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur."¹

Bunun neticesinde ona azap gönderir. Bu o iki görüşün ortası bir görüştür. Yani ne cebirdir, ne de tefvizdir. Bu İmam Ali'nin (a.s) buyurduğunun aynıdır"

Burada görülüyor ki; emir ve yasaklar konusunda İmamlarımızın arasında topyekûn bir ittifak vardır. Onlar Allah ve Resulü'nün emirlerini olduğu gibi kabul etmişler, sevenlerine, hatta tüm insanlığa da bu görüşlerini bildirmişlerdir. Onlar Allah Teala'nın emriyle emanetin ikincisi olduklarının bilincinde idiler. Bu görevlerini de hiçbir musibetten çekinmeden yaptılar. Allah biz kullarına da bu İmamları tanıma kabiliyeti versin ki Allah'a kul olmayı başarabilelim.

İmam Hasan Askeri (a.s) on birinci imamdır. İmam Hasan Askeri (a.s) da zamanın zalimlerinden çok zulüm görmüş,

1- Ahzab / 36.

sürekli gözetim altında tutulmuştu; ama buna rağmen İmam kendi görevini hakkıyla tamamlamıştır. İmam'ın önemli yönlerinden biri de Allah'ın son hücceti, zuhuru beklenen İmam Mehdi'nin (a.f) babası olmasıydı. Bu haberi başta Sevgili Peygamberimiz (s.a.a) olmak üzere İmam Ali (a.s) ve diğer Masum İmamlarımız da bir çok hadislerinde bildirmişler ve bu haberi doğrulamışlardır. İmam'ın bu yönünü bilen zalim Abbasi hükümdarları onu bir an bile boş bırakmamış, İmam'ı askeri bölgede ve sürekli denetim altında tutmuşlardır. Buna rağmen Allah vadini yerine getirmiş, zalimlerden habersiz olarak son hüccetini dünyaya getirmiş ve zalimlerin zulmünden korumuştur.

İmam, İshak isminde birine nasihat ederken şöyle buyurmaktadır:

“Ey İshak! Şunu bilin ki; kim bu dünyada kör olarak ölürse, ahirette de kör olarak hesaba çekilecektir. Bu körlük zahiri gözlerin körlüğü değildir. Bu körlük kalp gözünün körlüğüdür.”

Nitekim Allah (c.c) zalimler için şöyle buyurmaktadır:

“Rabbim! der, niçin beni kör sürdün, oysa ben görür idim? (Allah) buyurur ki: Nasıl sana ayetlerimiz geldiği zaman, sen onları unuttuysan, bugün de sen öyle unutulursun! İşte israf eden ve Rabbinin ayetlerine inanmayanları böyle cezalandırırız. Elbette ahiretin azabı daha çetin ve daha sürekli.”¹

İmam (a.s) şöyle buyurur:

“İşte bu yüzdendir ki, Allah'ın büyük ayetlerinden olan zamanın imamını tanımamak, kıyamet gününde kör

1- Taha / 125-127.

olarak hesaba çekilmeye sebep olacaktır. Bakın kendi halinize, sizi şaşkın bir halde nereye götürüyorlar. Siz hiç düşünmeden nereye gidiyorsunuz. Haktan vazgeçip de batıl olan şeylere mi yöneliyorsunuz? Allah'ın bunca nimetlerine nankörlük mü ediyorsunuz? Bilin ki durumu böyle olanların bu dünyada aşağılanmak, ahirette ise gideceği yer ateş ve azaptır. Allah'ın (c.c) bazı vazifeleri size farz kılması, size muhtaç olduğundan değildir. Cennetteki makamınızın üstün olması için orucu, namazı, zekatı, hacı farz kılmıştır. Allah size velayet verdi. Eğer Hz. Muhammed'in vasileri olan Ehlibeyti olmasaydı, sizler şaşkınlık içinde olurdunuz."

İmam Buyurur ki:

"Bizim sevenlerimiz dindar olup, doğru konuşan, emaneti sahibine veren ve güzel ahlaklı olduğunda, onun bu hali bizi hoşnut eder. Öyle ise amelinizle bize süs olun, ziynet olun, utanç vesilesi olmayın. Allah'ı çok anın, Peygamberin Ehlibeyti'ne salavat getirin. Bu size yapmış olduğum tavsiyeleri unutmayın"

İmam Muhammed Mehdi (a.s) Allah Teala'nın haber verdiği On İkinci İmam, mazlumların, aşıkların ve İslam aleminin beklediği Mehdi, İmam Hasan Askeri'nin (a.s) tek oğludur. Ehlibeyt'ten gelen rivayetler de bunu teyit etmektedir. Öz Muhammedi İslam, Kur'an ve Ehlibeyt'ten nasibini alanlar bunu böyle bilirler ve aksini düşünmezler. Bu İmamımız hakkında söylenen hadislerin binlerce olduğu bilinmektedir.

İnsanlığın kurtuluşu için beklenen İmamımızın nurlu ve hikmetli sözlerinden de faydalanalım; belki bizi de kendi yârenlerinden kabul buyurur.

İmam (Allah zuhurunu çabuklaştırsın) buyurur ki:

"Ey Allah'ım! Hz. Muhammed'e ve onun Ehlibeytine salat eyle, senin dininin gerçekleşmesi için çalışanlara

zafer nasip et. Kendi dostlarını sana karşı çıkanların şer-
rinden koru. Her şey senin ilminde ve sana aşikardır. Ey
Allah'ın kulları! Bilin ki, Allah'ın yeryüzünde bıraktığı en
son rehberi, Allah düşmanlarından intikam alacak olan da
benim. Ben kıyam ettiğimde tağutlardan hiç birinin biati
boynumda olmayacaktır. Yüce Allah bize konuşma mü-
saadesi verdiği zaman hak aşikar, batıl da yok olacaktır”

İşte biz Alevilerin On İkinci İmam'ı olan İmam Mehdi (a.s)
da böyle buyurmaktadır. Allah bizleri onun yârenlerinden
eylesin de dünyada ziyaret edelim, belki ahirette şefaatine
nail oluruz.

Evet kardeşlerim, buraya kadar neyi anlattığımızın özetine
bakalım. Önsözden sonra iki emanetin ne manaya geldiğini
anlatmaya çalıştık. Emanetin birincisi olan Kur'an'dan bazı
örnekler verdik. Dünyadaki insanlığın bilinmeyen bir deği-
şime doğru hızla gittiğini ve geçmişte böyle giden kavimle-
rin nasıl bela ve musibetlere uğradıklarını anlatmaya çalıştık.
Devamında da emanetin ikincisi olan On Dört Masum'u yani
Ehlibeyt'i, kendi ifadeleriyle kısa da olsa yâd ettik ve nurlu
sözleriyle şereflendik. Vay olsun o insana ki, bu sözleri, bu
mübarek imamlardan duya da, kendi durumunda hiç bir de-
ğişiklik olmaya. Demek ki o kalp o kadar kararmış ki, bu nur-
lu sözler bile onu aydınlatmaya yetmiyor; artık o kalp kendini
istiğfar suyuyla yıkayıp temizlemezse iflahı mümkün değildir.

İşte Ehlibeyt'in ve Kur'an'ın söylemleri burada. Eğer ameli-
miz bu söylenenlere uyuyorsa biz Aleviyiz. Bu Aleviliğimiz-
le de gurur duyarız. Yok eğer bu söylenenlerin hiç biri bizde
yoksa, o zaman kendi kendimizi aldatıyoruz demektir; bu da
sadece kendimizi kandırmaktan başka hiç bir işe yaramaz.

Kim ne derse desin, kim nasıl düşünürse düşünsün, Allah'a hamd
ve senalar olsun ki bana Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.a) üm-

met olmayı ve onun Ehlibeyti'ni tanımayı nasip etmiştir. Elbette Kur'an-ı Kerim'i ve Ehlibeyt'i hakkıyla tanımak mümkün değildir. Ama herkes kendi aklı ölçüsünde onları tanır ve gücü nispetinde de yaşar. Allah bizleri buna muvaffak etsin. Bu iki emanet ölçü, itaat ve ağırlık olarak birdir. Birini alıp diğerini bırakamazsın. Eğer öyle yaparsan onları kabullenmemiş ve her ikisini de reddetmiş olursun. Buna delil olarak Kur'an'dan şu Ayet-i Kerime'yi gösterebiliriz:

“Ey Elçi, Rabbinden sana indirileni duyur; eğer bunu yapmazsan, O'nun mesajını duyurmamış, elçiliğini yerine getirmemiş olursun. Allah seni insanlardan korur. Doğrusu Allah, kâfirler toplumunu yola iletmez.”¹

Kur'an tefsircilerinin büyük bir bölümü, bu ayetin Gadir-i Hum'da nazil olduğunu, bu ayet indikten sonra Resul-i Ekrem'in tüm hac kafilesini orada topladığını, uzunca bir hutbeden sonra bu iki emanetin inananlara emanet bırakıldığını ve hemen akabinde Hz. Ali'yi yanına çağırarak; *“Bilin ki ben kimin mevlası, sahibiysem işte bu Ali de onun sahibi ve mevlasıdır. Allah'ım sen şahit ol, senin emrini yerine getirdim. Ali'ye dost olana sen de dost ol, düşman olana sen de düşman ol!”* hadisi Ehli-sünnet'in de otuzun üzerinde muteber kaynakları tarafından böyle kabul görmektedir. Bu hadiseyi kaynaklarıyla gösteren birçok eser olmakla beraber, biri de Ehli-sünnet'in alimlerinden Şahbenderzade Filibeli Ahmet Hilmi'dir. Resulullah (s.a.a), bu Hz. Ali hakkında söylediklerinden sonra Haris Bin Numan El Fahri isminde biri Medine'de Resulullah'ın (s.a.a) huzuruna gelerek *“Allah'ın birliğine, senin risaletine iman etmemizi emrettin kabul ettik. Namaz dedin, oruç dedin, zekat dedin, hacı emrettin itaat edip kabul ettik. Şimdi de amcan*

1- Maide / 67.

oğlu Ali'yi üstün tutarak bize mevla kıldın. Bu emir Allah'tan mı yoksa senden mi?" deyince Resulullah: *"Yemin ederim ki Allah'tandır."* dedi. Adam ona "Eğer bu dediğin gibiyse gökten tepeme taş düşsün" dedi. Henüz birkaç adım ilerlememişken tepesine bir taş düşüp dübüründen çıktı ve öylece helak oldu gitti.

Allah (c.c) geçmiş ve geleceği çok iyi bildiği için yarattığı insanı başıboş bırakmamış, bu iki emanete itaati, insanlığın yararına olmak üzere emretmiştir. Allah'ın Resulü'de bu emri yerine getirmiş, Ehlibeytini Kur'an'la beraber ümmetine emanet etmiştir. Verdiğimiz bunca hadis ve nasihatlere baktığımızda, bütün İmamlarımızın söyledikleri ne Kur'an-ı Kerim'in ayetleriyle ve ne de Resul-i Ekrem'in emir ve hadisleriyle çelişmektedirler. Söyledikleri her sözlün tamamen Allah ve Resulünün emirleriyle bir uyum içerisinde olduklarını görmekteyiz. Bunun yanında İmamlarımızın kendi aralarında da hiçbir çelişkiye rastlamamaktayız. Buradan da anlaşılan onların sözleri ve özləri birdir; kendilerine yüklenen vazifeyi eksiksiz yerine getirmiş ve yaşamlarını sürdürmüşlerdir. Allah'a kul olmanın ölçülerini en güzel şekilde yerine getirmişlerdir. Ne yazık ki insanlık bu ışıktan, bu nurdan yeterince faydalanmamış, bunun sonucunda da çok tehlikeli bir çıkmaza saplanmıştır.

Bakın Allah Zülcelal şöyle buyurmakta: **"Doğrusu biz insanı en güzel bir biçimde yarattık."**¹

"Ey insan, seni engin kerem sahibi Rabbine karşı ne aldatıp isyana sürükledi? O (Rab) ki seni yarattı, seni düzenledi, sana ölçülü bir biçim verdi. Seni (organlarını) dilediği şekilde birbirine ekledi. Hayır, (bu gururunu-

1- Tin / 4.

zun sebebi şudur) siz ceza (görme) yi yalanlıyorsunuz.”¹

“Ayetlerimizi yalanlayanları, hiç bilmeyecekleri yerden yavaş yavaş helâke yaklaştıracğıız. Onlara mühlet veriyorum, çünkü benim tuzağıı sağlamdır.”²

“Şimdi kim inanmış olarak iyi işlerden yaparsa onun çalışmasına nankörlük edilmez, biz (onun çalışmasını) yazanlarız. Helâk ettiğimiz bir ülkeye artık (yaşamak) haramdır: Onlar bir daha geri dönemezler.”³

“Şu, Allah’ı unuttuklarından dolayı (Allah’ın da) onlara kendi canlarını unutturduğu kimseler gibi olmayın. Onlar, yoldan çıkan fasık insanlardır.”⁴

1- İnfitar / 6-9.

2- A'raf / 182-183.

3- Enbiya / 94.

4- Haşr / 19.

İKİ EMANET OLMADAN ALEVİLİK OLMAZ

Evet kardeşlerim, İslam Dini'ne, Kur'an'a, Ehlibeyt'e, On Dört Masum ve On İki İmam'a bağlı olmadan Alevilik olmaz. İşin aslı ve gerçeği budur. Daha önce dediğim gibi, Alevilik adını İmam Ali'den alır ve bununla da iftihar eder. Bu isim Mısır'da, Afrika'da, Ortadoğu'da çok kullanılmış ama Anadolu'da 15. asırdan sonra daha çok yaygınlaşmıştır. Bunun sebebi de o dönemden sonra Alevilere savaş açılmış, yurtlarından edilmiş ve her yerde katledilmişlerdir.

Belki toplumda hali hazırda gözüken Alevilikle İmamların sunduğu Aleviliğin farklı olduğu bir gerçektir. Peki biz bağlı olduğumuz İmamların sözleriyle neden farklıyız? Bunu ben Aleviyim diyen her insanın kendisine sorması ve cevabını da bulması şarttır. Ben Ali deyip Ali ile nasıl ilişirim sorusunun bunun cevabını bulmazsak, daha çok bizi kullanmaya kalkarlar.

Bana göre bunun bir çok nedeni olmakla beraber, başta şu nedenler önem taşımaktadır: Birincisi: İslam Dini'nin yönetimi, Emeviler'le ve onların devamı olan Abbasiler'le saltanata dönüşmesi, bu alışkanlığın bütün İslam ülkelerinde olduğu gibi Anadolu'da da bilhassa 15. yy dan sonra saltanatın hüküm sürmesi, mezhep ve içtihat hakkımızın yasaklanması, biz Alevilerin İslam'dan uzaklaşmasının sebeplerinden bazıları olarak gösterilebilir. Çünkü haklı olarak bu sultanların, bu kralların, bu şahların, bu padişahların İslam adına yaptıklarının ekseriyeti; Ehlibeyt dostlarının İslam anlayışıyla bağdaş-

mamaktadır. Böylece ister istemez bu sultanlarla uzun zaman barış içinde olmadık.

Herkesin de bildiği 15. yy. da Yavuz Selim'le başlayan katliamlar devam etmiş, günümüze kadar gelmiştir. Tabiidir ki; bu gibi sıkıntıların sonucunda insanlar sindirilmiş, din alimi yetiştirme imkanı bulamamışlardır. Bunun neticesinde de bizde bu konuda bir boşluk oluşmuştur. Ne var ki bu boşluğu istismar eden belli çevreler, her dönemde bizlere musallat olmuşlardır. Bize kendi çıkarlarına göre yön vermişlerdir. Bunun örnekleri sayılmayacak kadar çoktur. Hele şu son günlerimize bakın, bizimle hiç barış içinde olmayanlar bile bizimle görünmekte.

Bakın dostlarım, hepimiz çok iyi biliriz ki, bundan daha kırk sene öncesine kadar bizim halkımızın biçim olarak olmasa da özünde Ehlibeyt'e olan bağlılığı ve inancı güçlü idi. O zamanlar yapılan cem toplantılarımız yasaktı. Böyle günlerde mümkün oldukça gece yapılır ve köyün etrafına da gözcüler konur ve cemler korunmaya gayret gösterilirdi. Acaba şimdi ne oldu da o gün yasak olan ceme, bugün yetkili kişiler bizim cem evlerimize katkılar vaadedip açılışına katılmaktalar? Ne değişti de dün öyle idi ama bugün de böyle olmakta? Acaba kendi hükümetleri zamanında 300 küsur İmam Hatip Lisesi'nin temelini atarken, gerçekten bugün onun yanlış olduğunu anlayarak mı bize böyle alkış tutmaktalar. Bütün bunları çok iyi düşünmek zorundayız.

Hakikaten bunlar bilseler ki biz bu cem evlerinde asıl manadaki Aleviliğimize yani Kur'an ve Ehlibeyt'e dönerek aranan birliğimizi sağlayacağız; günlük dini olan sorunlarımızı gidereceğiz. Neticede de bu dinli dinsiz iddiaları üzerimizden kalkacak. Buraların bilgimizi artıracak olduğunu bilseler yine de gelip Hacı Bektaş-ı Veli'nin şenlik törenine, cem

evleri açılışına katılırlar mı dersiniz? Acaba biz Alevilerin bu cem evleri sayesinde artık sağ ve sol siyasetin oyunlarına gelmeyeceğimizi bilseler, yine de onları bu coşkuyla yanımızda görebilir miyiz? bunu hep beraber düşünmeliyiz. Bütün bunlar biz Alevilerin üzerinde oynanan oyunların yalnızca bir bölümüdür.

Bundan önce İmamlarımızdan örnek olarak hikmetli sözlerinden de istifadenize sunmuştuk. Gördük ki onlar bizden Kur'an'a ve Ehlibeyt'e uymamızı istemektedirler. Onlar bizim ilimde üstün, doğrulukta üstün, irfanda üstün ama en önemlisi de imanda, takvada, ibadette de üstün olmamızı istemektedirler. Acaba İmamlarımıza bakıp, onlara uyararak meselelerimizi çözeceğimizi bilseler, yine aynı hoş görüyü ve desteği bizim için sergileyip devam ettirecekler midir? Evet kardeşlerim, bunu asla yapmayacaklardır; bütün çabaları alabildiğince bizi asıllardan koparmak ve ellerinde oyuncak olmaya devam etmemizi istemektedirler. Gerçek din olan Ehlibeyt'e uymamızdansa batılarda gark olup boğulmamızı istemektedirler.

Bugünkü lütuflarının nedeniyse geçmişte bizi yok saymalarının özüdür. Bunlar binlerce adet tek mezhebin ameli ve inancına göre okul açarlarken bize mi danıştılar? Hayır! Biler ve görerek yaptılar. Acaba senelerdir Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Malatya'da ve diğer yerlerde oluk oluk kanlarımız akarken, bunlar çıkıp da ne yaptılar ve bizleri ne zaman haklı gördüler? Onlar, bu durumdaki cem evleriyle beş yüz senedir bize din diye yutturulan ritüellerin, bin sene de böyle devam etse yine de bir yere varamayacağımızın çok iyi farkındalar. Ve bunlar çok iyi biliyorlar ki, içinde öğretmeni olmayan bir okulda hiçbir şey olmaz. Diyelim ki buralarda senede birkaç sefer insanlar toplandılar, saz çaldılar, birkaç kişiye semah yaptırdılar, kurban kestirdiler, yedirdiler, içirdiler de ne oldu ve bundan sonrada ne olacak?

İşte bu kardeşiniz diyor ki, hayır! hiçbir şey olmayacak. Yine bir cenazemiz, bir dini nikahımız olduğunda var olan sıkıntılarımız devam edecektir, yine dinsizlik töhmeti üzerimizden kalkmayacaktır. Bana göre dönüp dolaşıp aynı yere gelinecektir. Bir yanlışı devam ettirmenin kimseye bir faydası yoktur. Değerli dostlarım, şunu bilmemiz gerekir ki, şu durumda ülkemizde kim kimlerin emrindedir, kim, kimin için çalışmaktadır, bunu herkesin yeterince anlaması, çok iyi bilmesi mümkün değildir. Günümüzde siyasetçiye, hatta yazıp çizenlere de güven kalmamıştır. En güven duyduğunuz kimseyi bile dikkatle incelendiğimizde, onun da bir yerlerden nemandığı ve bir yerlere bağlı olduğu ortaya çıkacaktır.

Oysaki Kur'an-ı Kerim bizleri bu konuda da uyarmaktadır ki; **“Eğer biri gelir size bir şey söyleyse onu hemen kabul etmeyin ve reddetmeyin, evvela araştırın, sonra karar verin”** demektedir.

Ne var ki biz Aleviler olarak bu incelikleri iyi bilemediğimizden olacak, her kesim bizden faydalanma gayreti içerisinde.

ALEVİLİĞİN ÜZERİNDE YAPILMAKTA OLAN SİYASET

Evet kardeşlerim, dün başka düşünüp başka konuşanlar, kısa bir zaman sonra başka türlü konuşuyor ve başka türlü görünebiliyorlar. Daha da olmazsa dün dündür, bu günde bugündür diyebilmekteler. Şunu çoğumuz yaşadık, daha bunlar hafızamızdan silinmedi; 1980'den önce Sayın Ecevit, Sayın Demirel ile hükümet kurmak, böylece olayların önüne geçmek için, Sayın Demirel'e tam dokuz tane teklif götürmüştü. Ama o zaman Sayın Demirel bu tekliflerin tümünü birden reddetmişti. Bunun sonucunda da tarihimizin en büyük lekerlerinden biri olan 12 Eylül gerçekleşmiş oldu. Peki iyi de şimdi ne oldu da, bu senelerdir zirvede kalan iki siyasetçimizin aralarındaki o hiç olması mümkün görünmeyen yakınlaşma bugün yerini dostluk ve ahbaplığa bıraktı? Acaba gerçekten de bu onların iradeleriyle mi oldu? Yoksa bizim de bilemediğimiz birileri bunun böyle olmasını mı istedi de bu gerçekleşti. Elbette bunu yeterince bilemiyoruz. Ama bunları düşünme ve sorgulama hakkımız olduğunu düşünüyorum.

Kardeşlerim, bir zamanlar Sayın Ecevit'in kitaplarında şunları okuyorduk: "İnsanların düşüncelerinin önündeki tüm engeller kalkmalı, insanlar özgürce düşünmeli, din, ırk, mezhep farkı aradan kalkmalıdır" diyen sayın Ecevit, görüyoruz ki bugün Amerika'yı uyarıyor, "sakın ha! siz Saddam'ın kıymetini bilin. Saddam ne kadar zulüm yaparsa yapsın eğer

sizler buna kızar da Saddam'ı düşürürseniz o zaman oraya On İki İmam'a göre amel edenler, Ehlibeytin izinde gidenler hakim olurlar" endişesini bütün dünyaya duyurmaktadır. Biz Alevilerin oylarıyla o seviyelere çıkan Ecevit, kendi başbakanlığı döneminde tüm Avrupa'daki diyanete bağlı hocaların maaşlarının Suudi Arabistan tarafından ödenmesine rıza gösteriyordu. Ecevit: "Fethullah Hoca'yı neden desteklediğimi biliyor musunuz? Çünkü Fethullah Hoca o yerlere eğer gitmeseydi, oralara mutlaka İran giderdi" demektedir. Acaba Sayın Ecevit neden Suudi Arabistan'ı, İran'a nispeten tercih ediyor? Bütün bunları Alevilerin hayrına yorumlamak bana göre mümkün değildir.

Peki zamanla insanlığın özgür düşüncesi engellenmemelidir diyen, bilhassa bizi kurtaracak olan şu Sayın Ecevit, hangi düşünceyle Saddam Hüseyin'i oradaki Ehlibeyt dostlarına tercih etmektedir? Bütün bunları hayra yormak mümkün müdür? Nasıl olur da, o zaman özgür düşüncüyü savunan adam, bugün böyle düşünebilir. Bunlar akıllı olan insanı ister istemez düşünmeye sevk ediyor. Değerli dostlarım, birilerinin nasıl siyaset yapacağı beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Benim maksadım birilerini eleştirmek de değildir. Benim asıl maksadım biz Alevilerin, nerede yanlış yaptığımızı ortaya çıkarmak, gelecek entrikalara karşı dikkatli olmak ve bu tehlikelere kapılmamak için bunları anlatmayı gerekli gördüm. Bazı insanların bizim kimliğimizi kullanarak bizden yararlanma gayretleri olduğu açıktır. Gelin bu gayretleri dinin özü ve gerçeği olan Ehlibeyte sarılarak boşa çıkaralım. Birilerinin çıkarlarını koruma pahasına bizleri Kur'an'la karşı karşıya getirmek isteyenlere asla fırsat vermeyelim. Çünkü Kur'an bizim yüce ve değişmez kitabımızdır; onu indiren Allah, aynı zamanda da onun koruyucusudur.

Şunu çok iyi bilin ki bizim kurtarıcımız bu siyaset meydanında at koşuranlardan hiçbiri değildir. Bunlar sadece kendi çıkar ve düzenlerini korumaktadırlar. Aşık Mahsuni boşuna demedi; “Bizi bize vurdun öyle mi geldin” Bizim kurtuluşumuz Allah’ın, Peygamberin, İmamlarımızın yolundadır; onların dışında bizi kurtuluşa götürecek başka bir yol yoktur. İnsanlık bu hak aşıklarından ne zarar görmüştür? Allah’a inananlar, hakkı savunanlar olarak daima insanı yalnız Allah’a kul olmaya çağırmışlardır.

İnsanın yeryüzünün halifesi, meleklerden üstün olduğu söylenmiştir. Yalan, gıybet, zina, kumar, içki, faiz, rüşvet, yetim hakkı yemek, velhasıl insanlığa zarar veren ne varsa haramdır. Peki insanlık inkar edenlerden ne fayda görmüştür? Acaba bugün yeryüzünde insanlığın mutlu olduğunu söylemek mümkün müdür? Hayır kardeşlerim bu mümkün değildir. Değerli dostlarım bu satıları yazarken tam 26 senem Berlin’de geçti. Kitabın başında da kısmen buna değinmiştim. Bu en gelişmiş ülkede bile insanların aranan mutluluğu bulduğu söylenemez.

İnsanlar çoğunlukla güven duyduğu bir beraberlik, mutlu bir aile kuramadığı için yalnız yaşamak zorunda kalıyor, eşcinsellik çoğalmış, sokaklarda içkinin, eroinin, esrarın esiri olmuşlar. Acaba bu insanların mutlu olduğu söylenilebilir mi?

Ne var ki başında da değindiğimiz gibi insana istedikleri gibi yön verenler, ellerinde olan tüm imkanları kullanarak, ne kadar kötülük varsa onları iyi göstermeye, iyi olanları da kötü göstermeye çaba sarf etmekte ve bunları kısmen de başarmaktalar. Bunu, batılı hakkın sırtında yürüterek insanlığa yön vermekteler. Öyle ise gelin bu gibi yanlışlıklara artık alet olmayalım. Alevilik çok ulvi bir isimdir. Bu isim o şerefli insanların, İmamların şerefli unvanıdır. Bu isim Anadolu’da

bizlere de nispet edilmiştir. Öyle ise bu isme layık olanlar, kendi istekleriyle bu Aleviliği kabul edenler, mutlaka bu ya da bu gibi yanlışlıklara artık dur demelidirler.

Bakın sevgili Peygamberimiz bir hadisinde buyurur ki: "Ya Ali! Ben ve sen bir ağacın gövdesiyiz. Fatıma, Hasan ve Hüseyin o ağacın meyvesidirler. Sizin izinizden gidenler de o ağacın dalları, yaprakları gibidirler."

Burada iyi düşündüğümüzde insanlığın kurtuluşu için emanet edilen ağacın gövdesi Ehlibeyt ise, görülüyor ki biz Ehlibeyt dostlarının da bu ağacın dalları, yaprakları olmak gibi bir zorunluluğumuz vardır. Yoksa Alevilik deyip geçemezsiniz. Aleviliği bu iki emanet olan Kur'an ve Ehlibeyt'ten ayrı tutamazsınız.

Evet kardeşlerim iki emanet olmadan Alevilik olmaz derken, bütün bunları neden anlatıyorum. Bana göre insan iyi gördüklerini söyler. Gerçeklerden yola çıkarak bu tehlikelerden nasıl kurtulabileceğimizi anlatma gereğini duymaktayım. Çünkü bu geminin içinde hepimiz varız. Gemi zarar görürse hepimiz zarar görürüz. Görülüyor ki gerek dünyada ve gerekse ülkemizde insanlık çok hızlı bir değişime doğru gitmektedir. Bu değişim bazı iyi olan şeylerin yanında çok kötü olan şeyleri de beraberinde getirmektedir. Farz edin ki bir volkan patlamış, üzerinize gelmektedir ya da bir fırtınaya kapılmış çok zor durumdasınız. Ne yapacaksınız? Tabii olan bu tehlikeler size ulaşmadan tedbir almaktır. Tedbir almamaksa ahmaklıktır. Bir milletin ahlakını, kültürünü bozmak kolaydır ama onu düzeltmek çok zordur.

Kardeşlerim, evet eskiden köylerimizde yol, elektrik, telefon yoktu ama o günlerde insanlık vardı, dostluk vardı, candan olan sevgiler vardı, iyi günde kötü günde insana Allah rızasına uygun olan bağlılıklar vardı. O kadar yoksulluğa rağmen,

o güzel ilişkilerin sayesinde insanda huzur vardı. Şimdi o günlere nazaran çok şeyler gelişti ama insanlığa yön verenler insanı öyle bir duruma getirdiler ki; bu sefer de insanda güven ve huzur diye bir şey kalmadı. O kadar katılaştılar ki bilhassa bu son senelerde ülkemizde depremler, sel felaketleri, trafik kazaları, daha kötüsü bin senedir bir arada yaşadıkları halde bir hiç uğruna kanlar akmaktadır. Her gün gencecik insanların toprağa düştüğüne ve yakınlarının feryatlarına şahit olmaktayız. İnsanlar bu acılarla feryat edip sarsılırken, televizyonları açtığımızda sanki başka bir ülke televizyonunu izlemekteyiz, çekilen acılar yok gibi, sırf eğlence ve boş şeyleri görmekteyiz. O acılar, o dökülen gözyaşları bunları hiç etkilememektedirler.

Yine o çıplak vücutlar, yine o cılgınca eğlencelerin devam ettiğini görmekteyiz. Şimdi kendi kendimize soralım böyle bir ortamda yetişen insan mutlu olabilir mi? Asla böyle bir şey olamaz çünkü yürekler kanamakta, feryatlar yükselmektedir. Zahiren bazılarının kıvırtmaları bu toplumun mutlu olduğunu göstermez. Elbette Allah Teala bizim her halimizden haberdardır. Onlar bu zulümlerine devam edeceklerdir. Bir kısım sözcükleri kullanarak halkın büyük bir bölümünü de peşinden sürükleyeceklerdir. Bir kısım kalemler de onlar için çalışacak, onlar için yazacaktır. Ama onların göremedikleri, anlayamadıkları Allah'ın gazabı, gücü her şeyin üstündedir. O gün böyle güzel konuşanlar, böyle güzel yazanlar, gelir dağılımının yüzde altmışını elinde tutarlar. Bir gün hiç de o kadar güçlü olmadıklarını anlayacaklardır. Bu görüş peygamberlerin, imamların, ermişlerin görüşüdür.

Biz Aleviler kendimizi yansıtacak akla, ilme dayalı bir birliğimiz olmadığı için birçok olayın farkında olamıyoruz. İnsanlığı kendi istedikleri gibi yönetmeye, yön vermeye çalışanlar, bâtılı hakkın sırtında, zehiri de altın tasla vererek bizleri avla-

maktadırlar. Bugün dünya küçülmüş, herkes kendi odasında dünyayı seyredebilmektedirler. Baktığımızda Allah Teala'nın gözle görülür büyük hikmetleri insanlığın gözünün önünde cereyan etmektedir. Bu fırtınalar, bu sel felaketleri, bu depremler, bu volkan patlamaları, bu aşırı soğuk ya da sıcaklar, bu çaresi henüz bulunmayan hastalıklar gibi daha sayamadığımız nice hadiseler cereyan ederken; insanlara yön verenler hemen devreye girip, bunca olaylara bir mana bularak asıl olayın özünü saptırmaya çalışmaktadırlar.

Örnek verecek olursak, diyelim ki dünyanın bir tarafına bir fırtına, bir sel felaketi mi geldi? biz insanlar olarak Allah'ın emirlerini hiçe saydığımız için, ekranlarda gazete ve dergilerimizde çıplaklığı, zinayı ön plana aldığımız için, Allah'ın istemediği her şeyi biz istediğimiz için, Allah da geçmiş kavimlere reva gördüğünü bizlere de uyguluyor diyemiyorlar. Hemen olayın asıl özünü saptırarak ona başka bir isim bularak El Nino, yaramaz çocuk diyorlar. Bir yerde deprem felaketi mi olmuş, hemen devreye girerler, sadece binaların çürüklüğünün üzerinde dururlar; bu doğrudur ama bunun başka nedenleri de yok mudur? Elbette vardır. Bakın Allah Teala bu gibi olaylarla ilgili ne diyor:

“Yer o yaman sarsıntı ile sarsıldığı, Yer (bağrındaki) ağırlıklarını çıkardığı, Ve insan: “Ona ne oluyor?” dediği zaman! İşte o gün (yer), haberlerini söyler.”¹

“Fakat insan, devamlı suç işleyerek ilerisini berbat etmek ister. “Kıyamet günü nerede?” diye sorup durur. Ama göz (güneş gibi ortaya çıkan gerçeğin karşısında) kamaştığı, Ay tutulduğu, Güneş ve Ay bir araya toplandığı zaman! (Evet) O gün insan: “Kaçacak yer neresi?” der. Hayır, sığınacak yer yoktur. O gün varıp durulacak

1- Zilzal / 1-5.

yer, ancak Rabbinin huzurudur (ey insan). (O zaman) İnsanın yapıp öne sürdüğü, (yapmayı) geri bıraktığı her şey kendisine haber verilir.”¹

“Şüphe yok ki size vaat edilen mutlaka olacaktır. (Ne zaman olacak) yıldızların ışıkları sönünce ve gök yarılnca ve dağlar yerlerinden kopup dümdüz olunca ve peygamberler toplanınca, vay hallerine o gün yalanlayanların. Hani biz öncekileri helak etmedik mi? İşte bu son gelenleri de tutar da katarız onlara.”²

“Şüphe yok ki (hakla batılı temsil edenlerin) ayırma vakti de tayin edilmiştir. O gün bir telaşla gelirsiniz, bölük bölük o gün gök açılmış kapılar haline gelmiştir, dağlar yürütölmüş seraba dönmüştür. Şüphe yok ki yalanlayanlar için cehennem pusudadır. Orası azanların dönüp varacakları son yerdir”³

“O gün bir sarsıntıdır sarsar, ardından bir sarsıntı daha gelir çatır, yürekler korkar gözler yere dikilir”⁴

“Güneş dürölünce ve yıldızlar kararınca ve dağlar yürütölünce, vahşi hayvanlar bile bir araya toplanınca, insanlar haldeşleriyle birleşince”⁵

“Gök yarılıp çatlayınca, Rabbinin dinleyip itaat edince, yeryüzü dümdüz olunca, içindekiler atılıp boşaltılınca.”⁶

Bunun gibi daha nice ayet ve sure vardır. Kim ne ders desin bizler bu mübarek hükümleri hesaba katmak zorundayız. Bunlar olmadan Alevilik de olmaz.

1- Kıyamet / 5-10.

2- Mürselat / 7-17.

3- Nebe / 17 ve devamı.

4- Naziat / 6-8.

5- Tevki / 1 ve devamı.

6- İnşikak / 1 ve devamı.

Evet kardeşlerim, görüldüğü gibi Kur'an-ı Kerim de bu gibi ayetler çoktur. Biz bunların bir kısmını da Lut kavmini anlatırken vermiştik. Kuran-ı Kerim peygamberlerin hayatlarını anlatırken, o kavimlerin yeryüzünde nasıl bozgunculuk yaptıklarını, ona karşılık nasıl bir musibete uğratıldıklarını, herkesin anlayabileceği bir üslupla anlatmaktadır. Kur'an'ı Kerim bu haberleri verirken El Nino (yaramaz çocuk) böyle yaptı demiyor. Onların binalarını sağlam yapmadıklarından da bahsetmiyor. Binaların sağlam yapılması şarttır, ondan çalanlar zaten katildirler. Ama Allah Teala burada insanların azdığını, bu azgınlıklarının sonunda böyle bir musibetin reva görüldüğünü haber vermektedir.

Her ne hikmetse çıkarıcı güçler, işin bu yönünü hiç hesaba katmamaktadırlar. İnsanları, taşkınlığa, çılgınlığa biz teşvik ediyoruz demiyorlar. Ne yazık ki insanlık uyanmadıkça, bu yanlış köklü bir çare bulunmadıkça, onlar kötü olan şeyleri iyi göstermeye devam edeceklerdir.

Kırmak ve yıkmak çok kolaydır ama yapmak oldukça zordur. Yapmak için ustalık ister, tecrübe ister, sabır ister. Ama yıkmak için bunların hiçbiri gerekli değildir. Bir toplumun inancını, kültürünü ve değerlerini yok edebilirsiniz ama onları tekrar yerine getirip düzeltmek o kadar da kolay değildir. Tahrifat ve yenilikler bilinçli olmayan insanlara cazip gelebilir ve çabuk aldatılabilir. Bunlardan korunabilmek için tek çıkış yolu insanın neye inandığını bilmesi, inandıklarını yaşaması ve hayata geçirmesiyle mümkündür. Basit şeylerle, güçlü şeylerin önü alınmaz. En az o tahrifat kadar güçlü şeylere ihtiyaç vardır.

Bazı düşünürler: "Din insanda aynen ekilmiş bir tarlaya benzer. Nasıl ekilmiş bir tarlaya başka bir şey ekilemezse, dinine bağlı olup yalnız Allah'a kul olmasını bilen bir kimse de kolay kolay başkalarının oyunlarına gelmez." demişlerdir.

İşte buradan yola çıkarak bende diyorum ki, ben Aleviyim diyen bir kimsenin, aslına dönerek bu iki emanete sahip çıkması, bunu da emeğine mal etmesi gerekmektedir. Yoksa beş yüz senedir bize din olmayan bir kısım geleneklerle bir yere varamayız. Bir yanlış devam ettirmenin de kimseye faydası yoktur. Şunu bilmemizde ciddi yararlar vardır: Alevilik İslami değildir diyenler, Alevilerin orucu, namazı, hacı, zekatı ve humusu yoktur diyenler; bunun yerine Kur’anda haram olarak belirtilen içki, kumar, zina gibi şeyleri mubah görenler, bunu da kendi adına değil de Alevilik ve Bektaşilik adına yapanlar şunu çok iyi bilmelidirler ki, bu halleriyle 14 masuma, onların içinde yer alan On İki İmam’a, Anadolu da yaşamış başta Hünkar Hacı Bektaşî Veli olmak üzere tüm ermişlere, düşünörlere ve biz Alevilere yapılmış en büyük kötölük, yanlış ve iftiradır.

Allah Resulü tüm insanlığın kurtuluşu için bu iki emaneti Muaviye ve onun oğlu Yezid’e emanet etmemiştir. Bu emanetler Hz. Ali ve onun dostlarına emanet edilmiştir. Öyle ise biz de Ali dostuyuz, biz de Ehlibeyt’i seviyoruz diyen herkes bu ahbine sadık kalmalıdır. İşte asıl Aleviliğe yakışan budur. İslam’daki bu düşünce insanlık yararına olan bilime, kalkınmaya, gelişmeye karşı değildir. Günümüzde Avrupa ve Amerika’da gelişen teknoloji ölkemizde ya da başka Müslüman ölkelerde yoksa bu ayıp İslam’ın ayıbı değildir. Belki Müslümanların Ehlibeyt’i iyi tanınamalarından olduğu gibi, bu ölkelerin yönetimini elinde tutanların ayıbidir. Sevgili Peygamberimiz: *“İlim Çin’de de olsa onu alın. Çünkü o Müslümanın yitiğidir.”* diye buyurmuşken, biz nasıl bilime ve teknolojiye karşı olabiliriz?

İlim müminin yitik malıysa, nerde bulursa onu almanın sakıncası yoktur. Biz, onların kültür adına insanlıkta açtıkları bu dönüşü olmayan çılgınlığa karşıyız. Biz bunun insanlığa

büyük yaralar açtığına inanmaktayız. Allah Teala'nın da bu gidişe seyirci kalmayacağına, böyle giderse büyük musibetlerin çok uzak olmadığına inanmaktayız. Bugün Hıristiyan din adamlarının bir etkisi kalmamıştır. Çünkü insanlığı istedikleri gibi yönetenler hiçbir engel tanımadan bütün dünyaya hükmederek küfürlerine devam etmektedirler. Bu tutumlarıyla o kadar gerilere gittiler ki, cahiliye devri dedikleri zamanı aratır hale geldiler.

Ne var ki Allah Teala duyan, gören ve bilendir. Ben buna inanır, bunu söylerim ve derim ki, inananlar kârda inananmayanlar ise zarardadır.

Değerli kardeşlerim benim düşüncem: Biz Anadolu'daki Aleviler, bu iki emanete sahip çıkarak aramızda birlik sağlayabiliriz ve bu durumumuz başta Allah Teala'nın hoşuna gider. Bunun yanında Ehlibeyt'in nuru biz Alevileri nurlandıracak, değerimiz yükselecektir. Ülkemizde Alevilik - Sünnilik arasındaki dargınlıklar, düşmanlıklar azalacak. Bu beraberliğin sayesinde iki toplumun arasında çok önemli meselelerde birlik sağlanacak, korkunun yerini güven alacaktır. Şüphe yok ki bundan da tüm ülke faydalanacaktır. Ben inanıyorum ki Ehlibeytin nuru tüm insanlığı nurlandıracaktır. İnsanı insan olma olgunluğuna kavuşturacaktır. Hattı zatında emanet edilmelelerinin asıl gayesi de bunu ifade etmektedir. Bunun içindir ki Aleviliğin yolu hak yoludur. Sırat-ı Müstakim'e uzanan yoldur. Bu yola ulaşmak için yapılacak yegane iş boşluğumuzdan faydalanıp bizi başka insanlarla karşı karşıya getirmek isteyenlerden bir an evvel kurtulmak olacaktır.

ALEVİLİĞİ YANILTAN KİTAPLAR

Evet kardeşlerim, gayemiz taraf tutmaksızın sadece doğruları ve hakkı dile getirip haykırmaktır. Şu son yıllara kadar Anadolu'muzda Aleviliği sağlıklı öğrenmek, doğruları yanlışlardan ayırt etmek ve asıl On İki İmam inancını güvenilir kaynaklardan elde etmek pek de kolay değildir.

İmam Cafer-i Sadık buyruğu diye yazılan kitapların hiç biri İmam'a ait doğru kaynaklar değildir.

Bektaşilik, Alevilik adına yazılan kitaplara baktığımızda ise bu kitapları yazarların ekseriyeti, asıl Alevi oldukları ya da Bektaşiliğe inandıkları için değil de, başka gayelere hizmet etmek maksadıyla kaleme alınmış ve yegane hedefleri Alevilere nasıl musallat olabiliriz telaşı güdülerek yazılan kitaplar olduğunu görmekteyiz. Bunların ekseriyetinin asıl Aleviliği anlatmak değil de onu nasıl çarpıtabiliriz hedefi gütmekte olduklarını görmekteyiz. Bundan dolayı halkımız sağlıklı bir bilgiye ulaşamamıştır. Ancak Hünkar Hacı Bektaş-ı Veli'ye isnat edilen küçük de olsa iki kaynak elimizde bulunmaktadır. Bunlardan biri Makalat, diğeri de Vilayetname'dir.

Makalatın Hünkar tarafından Arapça olarak yazılmış olduğu, Hünkarın ölümünden sonra Molla Saadettin tarafından Türkçe'ye çevrildiği bilinmektedir. Eserin, iyice incelendiğinde sözlerin Hünkar'a ait olma ihtimalinin oldukça yüksek olduğu görülmektedir. Bazı araştırmacılara göre bu eserin

tercümesinde bazı hataların olabileceği söyleniyorsa da, insana az lafla çok şey anlatıldığı bir gerçektir. Orada Hünkar'a ait olabilecek Kur'an ve Ehlibeyt'i teyit eden İslami bilgiler verilmektedir.

İkincisi ise Vilayetnamedir. Bu eserin her ne kadar Hünkara ait olduğu söyleniyorsa da, Hünkardan 300 yıl sonra kaleme alındığı bilinmektedir. Bu tarih ise Anadolu'da Alevilerin üzerinde şiddetli oyunların oynandığı bir döneme rastlamaktadır. Şimdi bu Vilayetname'de önemli gördüklerimizi aktarmaya çalışalım ki; bunların ne kadarının doğru, ne kadarının yanlış, eksilerinin ve artılarının neler olduğuna bir göz atıp paylaşalım ve doğru olup olmadığını birlikte gözlemleyelim. Eğer bu araştırmalarımın mensubu bulunduğum kardeşlerime doğruluğuna inandığım tek kelimeyle bile faydalı olabilirsem ne mutlu bana.

Bu Vilayetname'de Hünkar Hacı Bektaş-ı Veli'ye atfedilerek yazılanların elbette ki aklın kabul edeceği yönleri vardır. Ancak Batınlık adına anlatılan tarafları ise tartışılmaya muhtaçtır. Bu kitapta Hünkar'ın doğumu hakkında bilgi olmayıp, onun ölümü 1271 olarak gösterilmiştir. Ancak Hünkar, Osmanlı Devleti'nin kuruluşunda Osman Gazi ile görüşüğünü, başına dualarla taç koyduğunu ve Yeniçeri Ocağı'nın da piri olduğunu kendisi anlatmış ve bu gibi tezler bir çok tarih kaynakları tarafından kabul görmüştür.

Durum böyle olunca da ölümünün 1271 olması mümkün değildir. Onun yerine bir çok kaynakta Hünkar'ın 1241'de doğduğu, 1281'de Anadolu'ya geldiği, 1327 ya da 1337'de de öldüğü sözü gerçeğe daha yakındır. Araştırmalarımın edindiğim intiba da bu son tarihin daha doğru olduğudur.

Bu Vilayetname'de Hünkarın soyu şöyle yazılmıştır: Hünkar, İbrahim Alsani diye de anılan Seyyid Muhammed'in oğludur.

Oda İbrahim Mucib'in oğludur. Oda İmam Musa-ı Kazım'ın oğlu, İmam Rıza'nın kardeşidir diye yazılıdır.

Burada İmam Rıza, miladi tarihle 770 ile 818 arası yaşadığına göre, Hünkar'ın doğumuyla İmam Rıza'nın doğumunun arasında 471 yıl geçmiş olmaktadır. Hünkarın soy zinciri dört göbek olarak gösterilmiştir. Ne derece doğrudur belli değildir. Bunlar yeterli midir değil midir, bunu ancak Allah bilir. Burada zikredilen Hünkarın Seyyit Muhammed'in oğlu olduğu, bu soydan da İmam Musa-i Kazım'a dayandığı hemen hemen büyük bir ittifakla kabul görmektedir.

Burada belki yazılmayan isimler olabilir ama soyunun böyle olacağı kanaati bende de oluşmuştur. Bu kitapta da Hünkar'ın, hocası Ahmet Yasevi Dergahı'nda Lokman Perende'den ders alarak yetiştığı, o dergahta 90 bin kişi ile beraber okuduğunu, bu halifelerin dünyanın her tarafına İslam Dinini yaymak maksadıyla bir imtihandan geçirildikten sonra Hünkar'ın darı cecin üzerinde hiç bozulmadan iki rekat namaz kıldığını, bunun sebebi olarak On İki İmamlardan Hoca Ahmet Yeseviye miras kalan Elifi Taç bir hırka kendisine verildiği ve Anadolu'ya İslam dinini yaymak maksadıyla görevlendirildiğini yazmaktadır.

Hoca Ahmet Yesevi'nin soyu da Hz. Ali'nin oğlu Muhammed Hanefi olarak gösterilmiştir. Yazmışlardır ki Hünkar Karacahöyük'e güvercin donunda gelmişti. Orada Rum Erenleri vardı. Onlar, Hacı Doğrul'a: "Bir bak! yörelerimize bir yabancı gelmiş midir?" dediklerinde, kitap şöyle anlatıyor; "Hacı Doğrul bir ramil atıyor, oturduğu yerde bir tefekküre dalıyor, yabancı bir güvercinin geldiğini fark ediyor. Bunu erenlere haber veriyor. Erenler Hacı Doğrul'a emir veriyor. O da bir şahin donuna girerek güvercinin üzerine hışımla iniyor. Hünkar hemen insan donuna dönerek Şahin'in boynunu sıkıştığını

da o da kendi sıfatına dönerek Hünkar'a: "Er ere bu kadar kıyar mı" deyince, Hünkar da: "Ben en mazlum olan güvercin donunda gelmişken, sen şahin donunda bana hışımla indirin" diye devam etmektedir.

Bu eserde Hünkarın eşi var mıdır, yok mudur? bu konuda hiçbir bilgi yoktur. Bunun yanında kendi evladının olmadığını, ancak nefes evladı olarak Kadıncık Ana'dan doğan çocukları şöyle haber vermektedir: Kadıncık bir gün kocası İdris Hocaya bir rüya gördüğünü, bu rüyada on dört günlük ay gelip koynuna girdiğini, vücudunu sardığını, bu sıkıntıyla uyandığını anlatınca, İdris Hoca da; "Ey Kadıncık! Güneş peygamberdir, ay ise ermiştir. Senden bir çocuk dünyaya gelecek, bu çocuk da ermişlerden olacaktır" demiştir. İşte bu vesileyle bir gün Kadıncık Ana, Hünkarın hizmetinde iken, Hünkar'ın burnunun kanadığı bir abdest suyunu yere dökmeyip içmektedir. Bunun neticesinde o güne kadar hiç çocuğu olmayan Kadıncık Ana'nın, asıl adı Seyyit Ali Sultan olan oğlu Hızır Lala dünyaya gelir. Başka kaynaklarda Seyyit Ali Sultan'ın doğumu 1310 olarak gösterilmiştir. Bu da gösteriyor ki Hünkar'ın ölümünün 1271 olarak gösterilmesi oldukça yanlıştır. Buradan anlaşılan Hünkar'ın eşi ve çocuğunun olmayışıdır. Dergahına bakanlar İdris Hoca'nın karısından nefes evladı şeklinde dünyaya gelmiş, ondan sonra dergahına bakmışlar denmiştir.

Bunun bir örneği de Saru İsmail İdris Hoca'nın kardeşidir. Bu adam Hünkar'ın uzun zaman kardeşinin misafiri kalmasını kıskanır. Bu durumu Hünkar fark eder. Onu mevsimi olmadığı halde elma ağacının dibinde elma yemeye davet eder. Ağaca çıkar, Saru İsmail der bak dalda elma kalmasın, kalpten güman kalmasın, Saru yukarı baktığında Hünkar'ın önünde bir gül görür. Her ne hikmetse böyle anlatılır.

Bu durumu anlayan Saru İsmail Hünkar'dan özür diler ve ondan sonra onun has halifelerinden olur. Bu doğru ise o zaman Hünkar evlendi, çocuğu oldu diyenler yalan söylemektedir.

Bu kitapta Hünkarın kerametleri şöyle sıralanmaktadır;

Hünkar Saru İsmail'e koltuğunda kabarcık çıksın demiş. Saru İsmail dahil onun soyundan gelenler hep bu hastalıktan ölürmüş. Bir Evliya'nın böyle ağır bir beddua etmesi doğru kabul edilmez. Farz edelim ki Saru İsmail bunu haketmiştir. Soyundan gelenlerin ne suçu var bunda demek lazımdır.

Hünkar bir kadına çocuğu olsun diye bir buğday tanesini vermiş, o kadının iki oğlu olmuş, ondan sonra o soydan gelenlere buğday oğulları denmiştir.

Sarı İsmail'in öküzlerine bakmadığına dair beş taşın yuvarlanarak şahitlik yaptıkları kanıtlamış denilmektedir. Bugün baktığımızda dedikleri taşların yeri düzdür. Yukarıdan aşağı dedikleri gibi sarp bir yer değildir.

Hünkar hayal ederek bir dostunun denizde fırtınaya kapıldığının farkında olmuş ve gemiyi kurtarmış denilmektedir.

Kara Donlu Can Baba bir papazla Malatya yöresinde karşılaşır. Onu İslam'a davet eder. Papaz da Ona ateşten yanmazsan olur diye şart koşar. Kara Donlu Can Baba da ikimiz girelim deyince Papaz da ona elini vererek kabul eder ve ikisi ateşe girerler. İşte bu durum Hünkar'a malum olur. Hünkar bir avuç su alır yere döker. Böylece kara donlu Can Baba ateşten papazın eli elinde kalarak kurtulmuş olur denilmektedir. Böylece ateşte yanmamak Hz. İbrahim'e (a.s) nasip olduğu gibi kara donlu Can Babaya da nasip olmuştur. Bunların doğru olup olmadığını Allah bilir. Hünkardan üç yüz yıl sonra kaleme alınan kitap, bu gibi şeylerle doludur. Bunlara neden lüzum görüldü? Bu kerametlerin delillerini nerde bulabildi? Bunlar belli değildir. Takdiri siz okurlara bırakıyorum.

Hünkarın kerametlerinden biri de; bir gün Hocası olan Lokman Perende kendisine ders verirken görür ki Hünkar'ın yanında iki kişi var ama bu kişiler kendisine görünmeden kaybolurlar. Lokman Perende, onların kim olduklarını Hünkar'a sorar. Hünkar da bunlar benim Ceddim Resulullah ile Aliyel Murtaza idiler, bana Kur'an öğretiyorlardı diye yazmaktadır.

Elbette ben burada bunların ne kadarı doğrudur onu tartışmıyorum. Ama farz edelim ki bunlar abartılmış olsalar da Hünkar'ın bir evliya olduğunda şek ve şüphe yoktur. Bu gibi söylemler onu evliyalığına sadece halel getirir, yoksa onun evliya olduğunu ispatlamaz. Hünkar'ı bu seviyeye getiren hikmet, onun İslam Dini'ne ve Ehlibeyt'e olan bağlılığıdır. Eğer o gün Kara Donlu Can Baba bir papazın İslam'a girmesi için ateşe girmeyi göze alıyorsa, o zaman bugün Bektaşilik adına İslami değerlere karşı olanlar, İslam'la hiç barışık olmayanlar kimlerdir sorusunu doğurmaktadır. Hem bunlara inanacaksın, hem de bunları savunanlara karşı olacaksın; gerçekten bunu nereye koyacaksın?

Hünkar, Hoca Ahmet Yesevi'nin dergahında okurken, arkadaşları "keşke bu dergahın ortasında bir su çıksa da abdestimizi burada alsak" dediklerinde, Hünkar dua eder ve oradan çok güzel bir su çıkar. Hocası Lokman hacdan döner ve suyu görünce hikmetini sorar. Durumu anlatırlar. O da zaten "hacda da hep benimle beraberdi" diye anlatır demişlerdir.

Yine bir gün Kutbeddin Haydari isminde bir ermiş, bir ordu askerle kafirlerle savaşa katılır. Savaş zamanı zor duruma düşer. Bir mağarada zincire vurulur. Bu durum Hünkar'a malum olur. Hemen kuş donuna girerek onun olduğu mağarayı tespit eder ve iner. Haydariyi kurtarır. Onu kurtardıktan sonra kafirlere kırk gün güneş doğmasın diye beddua eder ve bunun üzerine kırk gün onların üzerine güneş doğmaz diye yazmışlardır. Bu Vilayetname'de böyle şeyler yazılmıştır.

Yine bu kitapta Hünkar'ın Hızır'la (a.s) her an görüştüğü yazılmaktadır. Hünkar'ın bulunduğu yöreden Tatar boylarında, bir fakir çocuğu bir zengin çocuğuna bir taş atar ve bu çocuk ölür. Zengin çocuğun sahipleri fakir çocuğun peşine düşerler. Bu çocuk da gider Hünkar'a sığınır. Durumu Hünkar'a anlatır. Hünkar ölen çocuğu bana getirin der. Ölen çocuk getirilir. Hünkar dua eder çocuk canlanır. O dava da orada hallolur demişlerdir.

Burada baktığımızda ölüleri diriltmenin Hz. İsa'ya (a.s) nasip olduğu gibi Hünkar'a da nasip olduğu yazılmaktadır.

Evet Hünkar'a ait anlatılan kerametler bunlarla sınırlı olmayıp hesapsız mucize ve kerametleri anlatılmaktadır. Biz örnek olarak bunları vermekle yetiniyoruz.

Yine bu kitapta Ahi Evren Baba'dan, Mevlana'dan Şems-i Tebrizi'den, Şah Kulu'dan, Saru Saltuk'tan, Cem Sultan'dan, Tabduk Emre'den de bazı kerametler anlatılmaktadır. Biz burada Ahi Evren Baba için söylenen şu ilginç olayı sizlerle paylaşalım: Bir gün Ahi Evren Baba gördü ki, bir topluluk yolculuk halindedir. Ahi Baba bunlara gelin bugün cuma günüdür, cumayı kılın sonra gidin diye ısrar eder. Yolcular da bu talebe uymayarak gitmeleri gerektiğini söylerler. Evren Baba: "Ey toprak! Bunları tut" der. Toprak da bunları dizlerine kadar tutar. Yine ısrar eder, yolcular kabul etmez, bu sefer de toprak göğüslerine kadar çıkar. Bu durumda yolcularda durmayı kabul ederler. Toprak da onları bırakır. Bu olayda bu şekil anlatılmıştır.

Şimdi ister doğru olsun, ister uydurma bir masaldan ibaret olsun; bugün, bu asırda, bu gibi şeyleri iddia etmek bizim bu var olan sorunlarımızı çözer mi? Hayır, çözmediği gibi bizlere daha fazla sorun yaratır. Öyle ise bunlarla zaman geçirmemiz bize yarar getirmez. Bu Vilayetname'yi de çeviren

büyük Üstad Abdalbaki Gölpınarlı şöyle diyor: “Bu kitaplardaki olayların çoğu, olmayacak şeyler olduğu gibi, safça bir düşüncenin mahsulüdürler.” Bu söze hak vermemek elde değildir. Elbette gerek Hünkar Hacı Bektaş-ı Velî’nin ve gerek diğer ermişlerin kendilerine has kerametlerinin olduğuna hiç şüphesiz biz de inanmaktayız. Ancak olduğundan farklı, fazla abartılmış olabileceği ihtimalini de gözden kaçırmamalıyız.

Bakınız Hz. Ali (a.s) buyurur ki: “Benim yüzümden iki toplum cehenneme girecek. Biri bana buğz edenler, diğeri ise hakkımda aşırı gidenler”

Birileri neuzibillah Ehlibeyt’e küfrederken; Birileri de almış sazı eline Ali Rahim, Ali Rahman, kainatı yaratan Sultan Ali’dir derken, bu iki gurup insanların günümüzde de var oldukları bilinen bir gerçektir.

Evet kardeşlerim, bana göre bizler bu kavramlarla bir yerlere varamayız. Döner dolaşır aynı yerde kalırız. Bir insanın kendi tarihini ve geçmişini bilmesi kadar tabi bir şey yoktur. Ne var ki Anadolu’da bizim tarihimiz bir çok zor mesafeler kat ederek günümüze kadar gelmiştir. Aleviliğimize ait olan asıl eserler yok edilmiş, onların yerine Zahirilikle Batınlık birbirine karıştırılarak bizlere sunulmuştur. Bu söylenenlerin ne kadarı doğru, ne kadarı yanlıştır bu tam manasıyla bilinmez.

Batın ilmi dedikleri Batınlık tamamen reddedilemez. Şayet bu ilimden peygamberler, imamlar, veliler, ermiş ve düşünürler bir şeyler anlatmışlarsa, buna bizim itirazımız olamaz. Ancak hayatlarında hiç kibleye dönmeyenler, dönseler de kalpten inanmayanlar, apaçık olan zahiri göremeyenler, kalıp hiç utanmadan insanlara batın ilmini anlatmaya cüret etmektedirler. Ne yazık ki bu durum bugün hem Sünnilik adına ve hem de Alevilik adına toplumumuzda devam etmektedir. Bu gibi insanlar Batınlık ilmini anlatmak şöyle dursun, insa-

nı küfre dahi götürebilirler. Oysa ki şu çağımızda Batınilığın üzerinde durmanın bir yararı da yoktur.

Eğer bir insan gözle görüleni Allah'ın emrine uygun olarak yapabilirse, bu insanın hakkı Allah tarafından zayi edilmeyecektir. Bütün peygamberlerin de, imamların da, velilerin de zahiri açık olan tarafları bellidir. Zaten bunları yapmadan ötekini anlamak da mümkün değildir.

İnsanoğlu sevdiği kimseyi gözünde o kadar yükseltir ki onu göklere çıkarır. Hiç geçmişe gitmeyelim, aynı durumu bugün de çok çeşitli yönleriyle izleyip duyuyoruz. O birilerine göre kendi bağlı oldukları tarikat şeyhleri onların gözünde ermiş birer kişilerdir. Bağlı oldukları liderler onların gözünde çok büyüktür. Sevdikleri sanatçılar için, takımları için çileden çıkanlar, ölüme gidenler de bunlara örnek gösterilebilir. Durum böyle olunca da demek ki bunlara fazla itibar etmek akla uygun bir iş değildir. Bunların önüne geçmek de mümkün değildir.

Evet benim kardeşlerim, diyelim ki biz Anadolu'daki hangi ermişin neyi nasıl yaşadığını pek sağlıklı bilmiyoruz. Hünkar Hacı Bektaş-ı Velî'nin evli olup olmadığını kesin bir şekilde bilmiyoruz. Evlenmedi diyenler çoğunluktalar, ama bunun aksini düşünenler de vardır. Hünkar'ın ölüm tarihi hakkında bile elimizde kesin bir kanıt yoktur. Çok büyük bir ihtimal olarak 1241 de doğduğu, 1281 de Anadolu'ya İslam Dini'ni yaymaya geldiği ve 1337 de hayata gözlerini yumduğunu söyleyenler her ne kadar çoğunluktaysa da, onun aksine 1271'de öldüğünü dile getirenler de olmuştur.

Acı olan, Hünkar'dan 160 sene sonra dünyada olup bitenlerdir. Alevilere ikinci reformcu pirimiz diye gösterilen Balım Sultan kimdir? Kimin nesidir? Gerçekte kimin için çalışmıştır? Bunları hiç bilmiyoruz. Ama bizim Aleviliğimiz bunların

verdiği ölçülere göre değilse ve biz de bu yolu sürdürmekte ısrar eder de ömrümüz biterse; yarın eğer bunların asıl Alevilik olan On İki İmamların yoluyla çeliştikleri ortaya çıkarsa ne yapacağız? O yüzden gelin yol yakinken bu iki emaneti öğrenelim ve hayatımızı onlara göre düzenleyelim de belki geçmişimiz onların yüzü suyu hürmetine bizlere bağışlanır.

Gerçekten Aleviler olarak On Dört Masum ve On İki İmam'ın doğum tarihlerini, ölüm tarihlerini, evli olup olmadıklarını, kimin ne kadar çocuğu olduğunu, nasıl ve ne zaman yaşadıklarını çok iyi anlatan kitaplarımız vardır. Acaba bunlar bize yetmez mi? Zaten bizim Aleviliğimiz bunlara dayanmaktadır. Öyle ise bizim tercihimiz bunlar olmalı. Bir tarafta alemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a) ve onun emanet bıraktığı Ehlibeyt'i var, diğer tafta başkaları var. Allah bize bunlara uyup uymadığımızı soracak, başkalarını değil. Çünkü bunlar Kur'an'la, Kur'an da bunlarla beraberdir. İşte kurtuluşumuzun çıkış yolu budur.

Resul-i Ekrem bizim Peygamberimizdir. On İki İmamlar bizimdir, er bizim evliya bizimdir. Bu iki emanete uymadan haramına, helaline riayet etmeden, farzları yerine getirmeden ne ermiş olunur, ne de mümin. İşte bunlar olmazsa Alevlik olmaz dememin sebebi budur.

Bakın Allah Teala şöyle buyurmakta:

“Sen yüzünü, Allah'ı birleyici olarak doğruca dine çevir: Allah'ın yaratma yasasına (uygun olan dine dön) ki, insanları ona göre yaratmıştır. Allah'ın yaratması değiştirilemez. İşte doğru din odur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”¹

1- Rum / 30.

“De ki: “Yeryüzünde gezin, öncekilerin sonunun nasıl olduğuna bakın.” Onların da çoğu ortak koşanlardan idi. Allah’tan, geri çevrilmesi mümkün olmayan gün gelmeden önce, yüzünü dosdoğru dine yönelt. O gün (insanlar) bölük bölük ayrılırlar (bir bölük cennete, öbür bölük ateşe gider).”¹

“Artık zulmetmiş olanlara o gün, ne mazeretleri fayda verir ve ne de onlardan rıza talep etmeleri istenir. Andolsun biz bu Kur’ân’da insanlara her çeşit misali getirip anlattık. Onlara bir ayet getirdiğin zaman inkâr edenler: “Siz (geleneklerimizi) iptal edenlerden başka bir şey değilsiniz.” derler. İşte Allâh, bilmeyenlerin kalplerini böyle mühürler.”²

Evet kardeşlerim, Allah Teala bu gibi hükümleri derk edip kavramayı bize nasip etsin ve bu hükümlere karşı muhalefeti biz Alevilerden uzak kılsın. Kur’an-ı Kerim hakkında yüce Peygamberimiz’den şu hadisler rivayet edilmiştir.

Buyurur:

“Allah katında Kur’andan daha üstün şefaathçi yoktur.”

“Ümmetimin en faziletli ibadeti; onun Kur’an-ı okumasıdır.”

“İlim, bilgi isterseniz Kur’an-ı Kerim’i inceleyin, çünkü evvelin de ahirin de ilmi oradadır.”

“Kur’an-ı Kerim kalbi ve bedeni hastalıklar ve ahiret hastalıkları için tam bir şifadır.”

Bütün bu konuda yazılmış kaynaklar ittifakla bunu kabul ederler. Allah Resulünün emirlerine en iyi ve ilk uyanların

1- Rum / 42-43.

2- Rum / 57-59.

başında Hz. Ali ve onun Ehlibeyt'i gelmektedir. Onların bilgileri aynı bilgi, aynı membadandır. İşte biz Alevilerin kurtuluşu, aranan birliği ancak bunlarla mümkün olacağı gibi, ben Müslüman'ım diyenlerinde kurtuluşu bu iki emanettir. Çünkü insan hayatında kitap da, öğretmen de önem taşımaktadır.

Şu çok iyi bilinmelidir ki, bir evin sırrını şüphesiz o evin içindekiler daha iyi bilir. Aklın yolu da budur. Resul-i Ekrem'in Ehlibeyt'i de şüphesiz Allah'ın bir lütfudur. Kur'an-ı Kerim'de onlar için inen ayetler ve Resul-i Ekrem'in onlar için söylemiş olduğu hadisler bu gerçeği kanıtlamaktadır. Öyle ise nasıl ki karanlıklardan kurtuluşun yolu ışığa kavuşmaksa, bir Müslüman da Ehlibeyt'in nurundan faydalanmadıkça karanlıktadır ve henüz kurtulamamıştır.

Çünkü Resulullah buyurur:

“Benim Ehlibeytim aynen Nuh'un gemisi gibidir. Bu gemiye binenler kurtulur, binmeyenler helak olurlar.”

“Ali hak ile hak da Ali ile beraberdir. Dünya ne kadar dönerse dönsün.”

Durum böyle iken Hz. Ali haklı idi ama Muaviye de haksız değildi diyenlerin amellerini artık siz düşünün. Bir tarafta her namazda “Allah'ım beni doğru yola” ilet diyen biri olduğu halde, diğer tarafta ömrünü İslam'la savaşa adayan, Hz. Hamza gibi birinin ciğeri yiyen kadının oğlu, Zamanın İmamı'na karşı savaşıyor biri nasıl haklı görülebilir? Gerçekten bu düşündürücü bir durumdur.

SÜNNİLİĞİ YANILTAN KİTAPLAR

Değerli kardeşlerim, nasıl ki biz Alevilerin üzerinde hesap yürütenler kitaplarıyla bizleri yanıltıyorlarsa, İslamiyet'in ilk yıllarında saltanat zoruyla yazılan kitaplar ile temeli oluşan Sünnilik de Ehlişünnet kardeşlerimizi yanıltmaktadır. Gerek Emeviler'in ve gerekse Abbasilerin zamanlarında zulmün ay-yuka çıktığı görülmektedir. O zamanlar yazılan bazı kitaplar günümüzde de etkisini sürdürmektedir. Bu kitaplardan çoğu Türkçe'ye çevrilmiş ve piyasaya sunulmuştur. Muaviye gibi birinin vahiy katibi yalanı bir çok insanın yanılmasına sebep olmakta ve bu gibi iddialara inanan kimseler de kendilerini Sünnilik adına Güruh-u Naciye olarak görmekte ve 73 fırkadan kurtulan tek fırka olduklarına inanmaktadırlar. Oysa vereceğimiz örnekler dikkatle incelenirse bunların insanları yanıltmaktan başka bir şey olmadığı görülecektir.

Bütün mezhep alimleri Kur'an-ı Kerim'in ayetler halinde tam 23 senede nazil olup tamamlandığını ittifakla kabul etmişlerdir. İslam Tarihi ve siyer yazarlar Sevgili Peygamberimiz, İslam ve Kur'an'ın en azılı düşmanı olarak üç kişiyi göstermişlerdir. Bunların birincisi Ebu Cehil, ikincisi Ebu Leheb ve Ebu Cehil'in bacası olan eşi. Elbette bu ikisi askeri olarak değil ama her fırsatta Resul-i Ekrem'e zulmetmekteydiler. Allah bekli de Resulüne yakınlığından dolayı yaptığı zulme hiddetlenmiş ve onlar hakkında Kur'an'da Tebbet suresini nazil buyurmuştur.

O surenin meali şöyledir:

“Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla. Ebu Leheb’in iki eli kurusun (yok olsun o); zaten yok oldu ya. Ne malı, ne de kazandığı onu (Allah’ın kahrından) kurtaramadı. Alevli bir ateşe girecektir (o). Karısı da, odun hamalı olarak. Boynunda hurma lifinden bir ip olacaktır.”

Görüldüğü gibi Allah yaptıklarının karşılığını eksiksiz olarak vereceğini, hatta verdiğini beyan etmektedir. Üçüncüsü de Ebu Sufyan ve yakınlarıdır. Bu güruh içlerinde en zalim, en acımasız ve en uzun süreli olanıdır. Bu şer ordusu tam 21 sene Allah’ın Peygamberiyle savaştı. Mekke’nin fethiyle artık çarelerinin kalmadığını görünce zahiren İslam’ı kabul ettiler. Evet onların yaptıklarına bakılınca gerçekten de hiçbir zaman kalplerine imanın girmediği görülür. Bunların Ehlibeyt’e olan düşmanlıkları bunun en önemli kanıtıdır. Bunu Ebu Sufyan’ın kendi ifadelerinde görmek mümkündür. Çünkü güç ellerine geçince Hz. Hamza’nın (a.s) kabrine gidip bastonuyla vurup “Kalk bak sizden Bedir’in intikamını nasıl aldık; artık güç bizim elimizde” demiştir.

Şimdi her Müslüman, Kur’an-ı Kerim’in 21 sene içersinde inen ayetlerini neşredenler, yani o güne kadar inen ayetleri dikkatle kaleme alanlar varken; Muaviye gibi ömrünü İslam’ı yok etmek için harcayan biri nasıl olur da birden bire vahiy katibi olur? İnsan bunu hiç düşünmez mi ve böyle bir saçmalığa nasıl inanabilir? Nasıl böyle kaynaklara itibar edebilir? Bunu anlamak inanın mümkün değildir. Acaba Allah Resulü o güne kadar sır katipliği yapan emin insanlardan ne kötülük gördü de onları geri bıraktı ve Muaviye gibi amcasının ciğeri-nin kanlarını dişlerine bulaştırmış birinin çocuğunu en önemli işlerden birine getirip İslam’a musallat etsin? Acaba Müslümanlar için bu hak kavramını buradan ayırmak bu kadar zor

mudur? Onlar İslam’la savaşıırken kafirler hakkında, yalancılar hakkında, münafıklar hakkında inen onca ayetler onları hiç mi kapsamına almadı? Suni övgülerle birilerini bir yerlere koymak onları değerli kılmaz. Mesela Muaviye için ümmetin dayısı demeleri, diğer dayılar için neden kullanılmamış; neden Muhammed b. Ebubekir için kullanılmamış? Bunlar gerçekten sürekli İslam’a, Peygamber’e ve onun Ehlibeytine düşmanlıktan başka bir özelliği olmayan ve eli onların kanlarıyla kirlenmiş olan insanlara verilen değersiz bir lakaptır. Eğer değerli bir lakap olsaydı bunu Peygamber hanımlarının kardeşlerine de vermeliydiler ama böyle bir şey yoktur.

Peygamberimiz, insanın geçmişini ve geleceğini herkesten daha iyi bildiği halde, neden Muaviye gibi birini sır katibi yapsın ki? Üstelik kendisinden sonra Hz. Ali gibi bir İslam halifesine biat etmeyip onunla savaşınsın, İmam Ali’nin şahadetinden sonra da “*gözümün nuru*” dediği biricik torunu İmam Hasan’la savaşıp sonra da onu zehirletsin ve şehit etsin! Allah aşkına bu olacak iş mi? Acaba o yüce Peygamber bu işin böyle olabileceğini anlayamadı da mı Muaviye Hz. Ali’nin, İmam Hasan’ın ölümüne sebep olup onca entrikalarla İslam’ın başına musallat oldu. Sonra yerine fasık, facir ve zina-kar oğlu Yezid’i ümmetin başına getirerek geçmişlerin kötü geleneklerini yeniden diriltilip evlad-ı Resul Ehlibeyt’in canına kastedip, neticede insanlık tarihinin en kara sayfasını, eşi benzeri olmayan Kerbela musibetini tarihin büyük bir ayıbı olarak sayfalara geçti. Gerçekten insanlar bunları bilmiyorlar mı yoksa bu gibi en kötü eylem ve fiilleri bir kader diye görüp geçiştiriyorlar mı? Peki böyle olunca Allah’ın: “**Artık kim zerre ağırlığınca hayır yapmışsa onu görür. Ve kim zerre ağırlığınca şer yapmışsa onu görür.**”¹ ayetlerini nereye koyacağız?

1- Zilzal / 7-8.

Allah kendi kendine mi azap edecek; yoksa haksız yere bu kanları akıtan zalimleri mi cezalandıracak? Bunlar üzerinde çok ciddi bir biçimde düşünmemiz, hakkı ortaya çıkarmamız ve kayıtsız şartsız hakka tabi olmamız lazım. Gerçekten asil ve insani tavır budur.

Masumlar şöyle buyururlar: *“İnsanların en kötüsü başkalarının dünyası için kendi ahiretini satan kimsedir.”* Biz bakalım kimin için kendi ahiretimizi satmaktayız. Bakın sözümona yazar olan, hem de İslam Ahlakı adında kitap kaleme alan Muhammed Hamidi yazdığı bu kitapta diyor ki; Muaviye dedi ki: “Ben Siffin savaşında çok sıkışmıştım, neredeyse kaçmak üzereydim. O zaman hemen aklıma Resul-i Ekrem’in şu hadisi geldi ki: *“Sizler bir musibete karşı sıkıştınız mı mutlaka sabır gösterin,”* İşte ben de sabır göstererek bir beladan kurtuldum. Hz. Ali’yi mağlup ederek halifeliği ele geçirdim” diye ballandıra ballandıra yazmıştır. Ve insanlar da buna inanmakta ve övgüyle bundan söz etmektedir. Benim anlamadığım Ehli-sünnet adını taşıyan bu insanlar acaba bu olayı Peygamber’in (s.a.a) hangi sünnetiyle bağdaştırmaktalar? Acaba kendi kaynak kitaplarında geçen şu hadisi görüp duymadılar mı? *“Zamanın İmamını tanımadan ölen cahiliye ölümü üzerine (kafir olarak) ölür.”*

Acaba bu hadisi ve benzerlerini duyup okumadılar mı; yoksa okudular da İmam Ali’nin (a.s) zamanın halifesi olmadığına mı karar verdiler? Oysa kendi temel eserleri İmam’ın dördüncü halife olduğunu ittifakla kabul etmekte. O zaman bu Muaviye denen adamın durumu ne olacak! Ve onu haklı görenlerin durumu ne olacak! Oysa onlar kendileri gibi düşünmeyen fırkaların dinden çıktığını ilan etmekte. Bunlar üzerinde ciddi ciddi düşünülmesi gereken konulardır. Lütfen aklımızı kiraya vermeyelim, Allah’ın buyurduğu gibi akledelim. Yoksa her iki dünyamız da harap olur.

Zamanla baskı zoruyla yazılan o kitaplar Ehlisünnetten olan kardeşlerimizi de böyle safsatalarla çıkmaza sürüklemektedir. Demek ki Ehlibeyt'i gereği gibi tanımadan hakkı batıldan ayırt etmek mümkün değildir.

Ehlisünnet'in saygın muasır alimlerinden olan Seyyit Kutub'un yazdığı İslam'da Sosyal Adalet kitabında: "Muaviye'nin zoruyla İslam'a musallat olan Yezid, öyle bir kişiydi ki İslam'la ve Kur'an'la alay ediyordu. Yezid anneleri, kızları, kız kardeşleri dahi aynı nikah altında tutardı. Yezid içki içer, namazı terk ederdi" diye yazmaktadır. Buna benzer söylemleri alimlerinin kaynak eserlerinde bulmak mümkündür. Görülen hakkı hakkıyla tanıyanların da olduğudur. Herkesin Muaviye gibi bir fasığın Hz. Ali gibi insanların hayrını ve salahını isteyen yüce bir önderden kurtulmuş olduğunu, ama İslam'ın onun zinakar ve soysuz neslinden kurtulamamış olduğunu anlaması gerekir.

Onların attığı zehirli tohum 15 asırdır Müslümanların içinde kangrene dönüşmüş ve günümüzde de zehrini saçmaya devam etmektedir. Allah bizlere bu hile ve düzenleri anlayabilecek kalp, görebilecek göz ve duyabilecek kulak nasip etsin demekten başka çare göremiyorum. Eğer insanımız insafa gelip gerçekten kendi kaynaklarını dikkatle okusalar, bu apaçık gerçekleri derk edip hem kendilerini, hem de çevrelerini helak olmaktan kurtarabilirler. Elbette bu iş, anlama özrü olanların uhdesinde değildir. Ama anlama özrü olmayanlar ise eğer bu gerçeği idrak ederlerse bu sorumluluğun altında kalmayacaklardır. Çünkü her ne kadar bazı şeyler çıkarılmış olsa da çıkarılamayan önemli ve yön verici şeyler bulunmaktadır. Mesela: Allah Resulü'nün Ehlibeyti'nin faziletleri hakkında Kur'an-ı Kerim'de yüzlerce ayet bulunmaktadır. Bunun yanı sıra Resulullah'ın (s.a.a) Ehlibeyt'le ilgili buyurduğu "*Benim Ehlibeytimin düşmanları benim de düşmanımdır. Benim düşmanım*

*ise Allah'ın düşmanıdır” ve benzeri yüzlerce hadis bulunmak-
tadır. Ve bu yüce sözler Hz. Ali'nin (a.s) değil de Muaviye'nin
İslam dini i in, Ehlibeyt i in nasıl bir bela olduğunu göster-
meye yeterlidir.*

Bir zaman Roma'daki büyük kiliseyi zamanın papası ziyaret eder. Ve “Keşke bu kilisede Muaviye'nin de heykeli olsaydı.” dediğinde neden diye soranlara: “Siz bilemezsiniz, eğer Muaviye Müslüman olmasaydı, tüm dünya Müslüman olurdu” dediğini 1971'de gazetelerin yazdığını bilmekteyiz. H  l   bu Muaviyecilik nedendir gerçekten anlamak mümkün değil.

Hz. Ali (a.s) bir konuşmasında: “*Ey Allah'ım, eğer sen birini y  celtirsen onu kim aşağı d    rebilir. Eğer sen onu al  altırsan kim onu y  celtebilir.*” der.

Şimdi Hz. Ali ve Ehlibeyt hakkında vereceğimiz bu hadislerin hemen tamamı Ehlisünnet'in muteber olan şu kaynaklarından alınmış hadislerdir. Buradan da görülecektir ki her ne kadar bazıları için mezhep taassubu ağır basmış olsala da, Ehlibeyt'in hakkını koruyanların da olduğunu hep beraber göreceğiz. el-Müracaat kitabının sahibi bu hadisleri   u alimlerden nakletmektedir.

Bunları şöyle sıralayabiliriz:

Salebinin Tefsiri,
İbn Hacer-i Askalani,
Ebu Nuaym İbn Asakirin Savaiki'nden,
Fareddin Razi',
Hakem bin Cubeyir,
İmam Ahmed'in S  nneni,
Ali bin Muhammed el-Hatib e   afii,
Ebu Davut,

Tabarani,
Tirmizi,
İbn Asakir Ebi Leyla,
Kadı İsmail Nesai Nişaburi,
İbn Sa'd'ın Tabakatı,
İmam Ebu'l-Ahmed b. Tahir el-Bağdadi.

Bunlar gibi daha yüzlerce kaynak ve tefsirler örnek olarak gösterilmiştir; arzu eden kardeşlerimiz onlara bakabilirler. Allah'ın Resulü Hz. Ali'nin kolundan tutup yukarı kaldırarak buyurdu ki:

“Bu Ali Sadıkların İmamıdır, kafirlerin katilidir. Ona yardım edenlere Allah yardım eder. Ondan yardımını esirgeyenlerden Allah yardımını esirger.”

“Allah'tan bana Ali için üç vahiy geldi. Ali tüm Müslümanların efendisidir. İnananların İmamıdır. Ak yüzlülerin de kumandanıdır. Allah bana haber verdi ki Ali hidayetin sancağı, velilerin İmam'ı, ilahi ilmin de kelimasıdır.”

Hz. Ali'yi işaret ederek şöyle buyurdu:

“Bu Ali bana ilk inanandır, kıyamet gününde benimle ilk konuşacak olandır. Ali benim ilmimin kapısıdır. Peygamberliğimin mahiyetini ümmetime o izhar edecektir. Onu sevmek imandandır, ona kin bağlamak nifaktır. Benim yerim Allah Teala'nın yanında ne ise, Ali'nin yeri de benim yanımda aynıdır. Ali benden ben de Alidenim. Ya Ali! benden ve senden başka kimsenin mescitte ikamet etmesi helal değildir. Kim benim hayatımı yaşamak, benim gibi olmak istiyorsa kendisine veli olarak Ali'yi seçsin. Her kim Nuh'un azmini , Adem'in, ilmini, İbrahim'in aklını, Musa'nın zekasını, İsa'nın zühtünü görmek istiyorsa Ali Bin Ebu Talib'in yüzüne baksın. Ben Kur'an'ın tenzili için savaştım, Ya Ali! sen de tevili için savaşıyorsun”

“Ali Kur’an ile beraberdir. Kur’an da Ali ile beraberdir. Ali bedenimde başımın misali gibidir” diye buyurmuştur.

Hız. Selman’ı Farisi’den şöyle nakledilmektedir ki:

“Bir gün Resulullahın huzuruna vardığımızda baktım ki Hız. Hüseyin dizine oturmuş, onu öpüyor ve ona şöyle diyordu: Ey Hüseyin! Sen İmam oğlu İmamsın. İmam’ın kardeşisin, İmamların da babasisin. Sen Allah’ın hücceti ve hüccetinin oğlusun. Senin sulbünden gelecek dokuz hüccetinin de babasisin. İşte onların dokuzuncusu Mehdi’dir.”

Sevgili dostlarım, bu hadislerin birçok örneği olup, sevgili Peygamberimizin nesli olan On İki İmamın bu şekilde gelecekleri defalarca haber verilmiş ve bu haber yine Ehlisünnet’in aynı ana kaynaklarında ayrı ayrı olarak verilmiştir.

İbn Hacer; birinci Halife Ebu Bekir’den “ben Resulullah’ın şöyle buyurduğunu duydum” der ve nakleder:

“Herkes bilsin ki Ali’den yazılı bir belge olmadıktan sonra Sırat Köprüsü’nden kimse geçemez.”

Tabarani’nin tarihinde de Resulullah’ın şöyle buyurduğu nakledilir:

“Ya Ali! Cennete ilk girecek olan ben, sen, Fatıma, Hasan ve Hüseyin olacak. Zürriyetimiz peşimizden bizi takip edecektir. Bize tabi olanlar da sağımızda solumuzda olarak gireceklerdir.”

Demek ki eğer insanlar bu söylenenleri doğru ve hakkıyla anlayabilselerdi; ne Alevilik, ne Sünnilik ve ne de başka bir şey söz konusu olmazdı. Onların yerini sadece iki emanet olan Kur’an ve Ehlibeyt alırdı ve tek bir İslam kalırdı.

Değerli kardeşlerim, Hz. Ali (a.s) bir hutbesinde şöyle buyurur:

“Ey insanlar! Nereye gidiyorsunuz? Kur’an’ın ayetleri açıkken, önümüzde işaretler dikili ve kılavuzlar dururken hangi yola saparsanız, aranızda Peygamberin zürriyeti dururken yolunuzu nasıl şaşırırsınız ki onlar dinin kılavuzları doğrunun lisanındırlar. Onları Kur’an’ın en güzel yerine yakıştırın, susuzluğunuzu onların pınarından içerek giderin. Peygamberimizin Ehlibeytine bakın, onların yolunu takip edin, onların izlerinde yürüyün, onlar sizi hiçbir zaman doğru yoldan çıkarıp, kötü yola saptırmazlar. Onlar oturunca siz de oturun, onlar kalkınca siz de kalkın. Onların önlerinden gitmeyin, onlardan geriye de kalmayın. Eğer bunu yapmazsanız yolunuzu şaşırır, helak olursunuz.”

Bu konuda Hz. Ali’nin (a.s) hikmetli nasihatleri sayılmayacak kadar çoktur. Ne diyelim Allah bu gerçekleri görmeyen gözleri ve derk etmeyen kalpleri ıslah etsin.

Ancak şunu da ekleyelim ki, kim ne düşünürse düşünsün, kim nasıl yorumlarsa yorumlasın bu hatalar ister Alevilik adına olsun, isterse de Sünnilik adına olsun; Resul-i Ekrem’in insanlığın geleceğini düşünerek emanet bıraktığı Ehlibeytinin feyzinden faydalanmadan hakkı anlamak, onu kavrayıp onun tarafında olmak ya da olabilmek mümkün değildir. Bu vermeye çalıştığımız mübarek hadisler de bu gerçekleri vurgulamaya çalışılmaktadır. Öyle ise burada biz Alevilere çok önemli bir sorumluluk düşmektedir. Birilerine kızarak öz İslam’dan ayrı kalmamız Alevilik adına olabilecek en büyük talihsizliktir.

Görülen bizim İmamlarımızın o zalimlerin zulmüne sabırla göğüs germeleri ve bu imtihanları birer birer başarıyla vermeleridir. Ben de aleviyim diyen bir kimsenin de görevi bu

olmalıdır. Onlara haram olan bize de haramdır; onlara helal ve farz olan, bize de helal ve farzdır. Öyleyse namaz, oruç, hac, zekat ve humusun farz oluşunda hiç şüphe ve kuşkuyla yer yoktur.

Ben inanıyorum ki biz Aleviler olarak bunu becerebilirsek Ehlibeyt'in nuru bize ışık tutacak, kurtuluşumuza da vesile olacaktır. Eğer biz bunu yapabilirsek; göreceksiniz ki insanlar deste deste bu ışığın altında toplanacaklar ve topluca huzur bulacaklardır.

Çünkü bu ışık senin ya da benim istememle yanmıyor. Bu ışık Allah ve Resulü böyle istedikleri için yanıyor. Boşuna denilmiyor ki Ehlibeytin önüne geçmeyin, onlardan geride de kalmayın. Görüldüğü gibi bir kısım olayları, çılgınlıkları anlattık ve buna da devam edeceğiz. Bu nakletmeye çalıştığımız sözler, hadisler uydurulmuş hadisler değildir. Söylenen sözlerin anlamı ve ağırlığı bunu kanıtlamaya yetmektedir.

İslam dininin özünde ayrılıklara yer yoktur. Çünkü Allah bir, Kitap bir, Peygamber bir, Kible birdir. Ama ne yazık ki yazdırılmış olan bir kısım kitaplar insanları yanıltmaya yetmektedir. Yoksa Kur'an ve Ehlibeyt'in olduğu yerde sapma, ayrılık ve tefrikaya yer yoktur ve olmamıştır da.

KADIN VE ERKEK HAKLARI

Sevgili Ehlibeyt dostları, batıl kendini hak cilvesine büründürür ve öyle pazarlar. Hakkın üzeri batılla örtülmüş olduğundan, hakikatin bulunması da zorlaşır. Geçmişten günümüze dek İslam ülkelerine krallar, şahlar, padişahlar ve sultanlar hakim olmuştur. Bunlar insanları kendi kul ve köleleri gibi gören bir zihniyete sahip oldukları için, halkı bu kafayla yönetmişlerdir. Onlar kadın erkek ayrımı yapmaksızın hepsini istedikleri gibi kullanmışlardır. Bundan dolayı kadınların da hakları tarumar edilmiş, onlar birer meta gibi görülmüş ve hiçbir hakları kendilerine verilmemiştir. Bu olumsuz ve haksız gelişmeler insanlığı bugünkü çılgın ve despot hale getirmiştir.

Oysa İslam'da kadının değer ve yeri oldukça yüce ve kıymetlidir. Eğitimde, ticaretle, mal ve mülk sahibi olmada kadın ve erkek ayrımı yoktur, ikisi de aynı haklara sahiptir ve hatta kadın biraz daha öncelenmiştir. Baba, kardeş ve koca onun bütün ihtiyaçlarını karşılamak ve onun malına da el sürmemek zorundadır. İşin aslı her iki cinsin de buna uyması ve birbirlerinin haklarını gözetmesi gerekir. İster erkek olsun ve istere kadın, yaradan ikisinin de uyması gereken kuralları belirlemiştir. Zina haramsa bu hem kadına, hem de erkeğe haramdır. Erkek de, kadın da kendisini haram olan şeylerden korumalı ve Allah'a itaat etmelidir. Ehlibeyt dostu olduğunu iddia eden bir hanım Hz. Hatice'den, Hz. Fatıma'dan, Hz.

Zeynep'ten şefaât beklerken, kendisinin de onlara benzemesi lazım. Onların yaşam şekilleri neydi ve nasıldı ise, hanımlarımız da öyle olmalıdır. Ebu Sufyan'ın ciğer yiyen eşi Hind'e benzeyerek, Ehlibeytten şefaât umması hiç de yakışık almaz. Peygamberimiz'in (s.a.a) "Kişi kime benziyorsa onunla olur" diye buyurduğunu unutmaması gerekir. Allah'ın kendisine lütfettiği bedenini gazetelerde, televizyon ekranlarında teşhir etmemelidir. Onun bedenini açması ne kadar haramsa, erkeğinde bakmaması, kendi vücudunu teşhir etmemesi de o kadar haramdır. Bütün tarih kitaplarında Sevgili Peygamberimizin (s.a.a) hanımı Hz. Hatice'nin (s.a) ticaret yoluyla azımsanmayacak bir servet elde ettiği kayıtlıdır. Günümüz deyimiyle uluslararası ticaretle uğraşıyordu. Hatta bir süre de ticaret kervanlarının idaresini o zamanlar henüz nübüvvet görevini üstlenmemiş ama bütün bu özellikleri kendinde barındıran, emniyeti, dürüstlüğü ve sadakatiyle meşhur Hz. Peygamber'e (s.a.a) bırakmıştı.

Hz. Fatıma'nın (s.a) hem ev işlerinde ve hem de cephede çalıştığı bilinmektedir. Hatta Allah Resulü'nün (s.a.a) şahadetinden sonra mescitte yaptığı konuşma orada olan herkesi alt üst ettiği gibi, bugün dahi etkisini sürdürmektedir.

Haydar-ı Kerrar İmam Ali'nin (a.s) kızı ve İmam Hüseyin'in bacası Hz. Zeyneb'in (s.a) Kerbela Vakası'na, o büyük musibete nasıl göğüs gerdiği çok iyi bilinmektedir. Bütün yakınlarını ve canlarını kaybetmiş olmasına rağmen Kerbela'da asıl katanların kendileri olduğunu, yapmaları gerekeni eksiksiz bir biçimde yerine getirdiklerini; düşmanına nasıl bir hain olduğunu, o zalimlerin kendi saraylarında, kendi yordakçılarının huzurunda bizzat yüzlerine haykırmıştır. Hak ehlinin izzet, şeref ve dinini koruma mücadelesini; düşmanına çirkin yüzünü hiç silinmeyecek şekilde tarih sayfalarına kazımıştır. Hz. Zeyneb gibi olmak; yeri geldiğinde perde arkasında otur-

mak ve yeri geldiğinde de toplumlara haykıran olmaktadır. Elbette bütün bu mücadeleler için bilgi, akıl, gayret ve cesaret gerekmektedir.

Nitekim Hz. Ali (a.s) şöyle buyurur: *“Bizim yolumuz Sırat-ı Müstakim’dir; orta yoldur.”* Kendini İmam Ali’ye (a.s) nispet veren ve onun adını taşıyan yani ben Aleviyim diyen bir kimse, bu ölçüleri dikkate almak ve hesaba koymak zorundadır. Ne onlardan öne geçmeye ve ne de geride kalmaya hakkı yoktur. Bu hem kadınlar için hem de erkekler için geçerlidir. Çünkü Allah Teala erkekler için de, kadınlar için de modeller göndermiştir. Ben Ehlibeyt’i seviyorum, ben Aleviyim diyen bir bacımızın model ve ölçü olarak alabileceği çok üstün ve seçkin hanımefendiler gönderilmiştir. Bunlar Hz. Meryem, Hz. Hatice, Hz. Fatıma ve Hz. Zeyneb’dir. (Allah’ın salat ve selamı hepsinin üzerine olsun) Bu yüce hanımların her biri kendi dönemlerinin en üstün kadınlarıydılar ama Hz. Fatıma (s.a) bütün zamanların en üstünüdür. İşte biri kendini Hz. Fatıma’ya nispet verir de, kendini onun savaştığı kimselelere benzetirse vay olsun onun haline. Öyle ise iyi düşünerek hakkı batılla karıştırmayalım. Herkes şunu bilmelidir ki bizim inancımızda kadın da, erkek de Allah Teala’nın yarattığı kulları olduğundan, kendi aralarında cinsiyetleri yüzünden bir üstünlükleri yoktur. Hatta bir çok yönüyle kadının şahsiyetine önem vermiş, kadın çok zor olabilecek işlere karşı korunmuştur. Bunlardan biri de, ailenin korunmasında kadının rolünün öne çıkmasıdır.

Haklı olarak Prof. Herbert Goassun zorluklarla mücadele kitabında diyor ki: *“Aile arasında babadan kaynaklanan problemler, o ailenin çocuğunun yetişmesine o kadar etkili olmaz, ama bu sorunun anneden kaynaklanması o evde çocukların yetişmesine çok daha fazla etki yapmaktadır. Bu cemiyet için en büyük tehlike huzursuz ve ölçsüz ailelerin çoğalmasındır.”*

Doğru olan her söz bizim mektebimize ve bizim hidayet önderlerimize ait söylemlerdir. Her ne kadar bizzat kendi mübarek ağızlarından çıkmamış olsa da, kesinlikle onların sözlerinden direkt ya da dolaylı istifade edilmiş ve söylenmiş sözlerdir. Öyle ise Allah'ın yarattığı kullarının arasındaki üstünlük sadece Allah'a olan kulluk görevini yerine getirmekle mümkündür, cinsiyetle değil. Bizim inancımız üstünlüğe değil, sevgi ve dostluğa dayalıdır ve dayanışma da bir ömre tekabül eder.

EHL-İ BEYT VAKFI'NDAN NOTLAR

Değerli kardeşlerim, Allah'a hamd ve senalar olsun ki, bizim Alevilik için bu savunduklarımızın doğruluğuna inanan kardeşlerimizin sayıları her gün biraz daha artmaktadır. Bu kardeşlerimiz Çorum'da, Ankara'da, İstanbul'da ve hemen hemen Anadolu'nun her yerinde artık ya bir dernek, ya bir vakıf ya da bir mescit aracılığı ile halka hakkı ulaştırma çabasında hizmet vermektedir.

Bu haklı dava daha çok insanımız tarafından araştırılıp irdelenecek, bu yolun doğruluğu ortaya daha açık bir şekilde çıkacak ve susamış gönüllerin yüreğine su serpecektir. İnananların umutları artacak, inanmayanlar ise yese düşecek ve sesimiz daha bir gür çıkacak. Bizler savunduklarımızın haklı olduğuna inanıyorsak artık umutsuzluğa yer olmamalıdır. Çünkü Kur'an'da umutsuzluğa ancak kafirlerin düşeceği bildirilmektedir. Eğer mümin isek bu umutsuzluk niye? Ehlibeyt'in nuru tüm insanlığı aydınlatmaya yeterlidir. Elbette önce bu nurun bizi aydınlatmasına izin vermeli, cehalet perdelelerini bir kenara itmeliyiz. Konu anlaşıldıkça insanlarımızın katılımı artmakta ve çalışmalarımız önemini biraz daha artırmaktadır.

Ehlibeyt Vakfı'nın 24.4.1998'de İstanbul'da gerçekleşen ikinci kurultayında, vakfın başkanı Sayın Fermani Altun Bey'in açılış konuşmasından bir bölümü aşağıda siz değerli okurlarla paylaşmaya çalışacağım.

“Değerli dostlarım ve Ehlibeyt dünyasının değerli temsilcileri! Bugün tarihimizin en önemli gününü yaşamaktayız. Bugün, 1400 yıldan beri ilk defa tüm dünya kıtalarında Ehlibeyt inancının temsilcilerinin bir araya geldiği gündür. Bugüne kadar birbirinden kopuk, birbirinden habersiz, Hz. Ali’nin gülleri olarak burada kucaklaşıyorsunuz. Bugünlere gelişimiz için katkısı olan tüm dostlarımıza minnettarız. Bu inanç için bizleri var eden yüce değerlerimizin ruhları bugün daha çok şad olmuştur. Yüce Peygamberimiz Hz. Muhammed; *“Benim Kur’an-ı Kerimime ve Ehlibeytime sahip çıkmayan, benim ümmetimden değildir. Ben ilmin şehriyim, Ali ise kapısıdır”* demiştir. İşte bu kutsal yolu en doğru şekilde sürdüren şüphesiz Peygamber’in Ehlibeyti, Hz. Ali ve On iki İmamlardır. Bu yolda canını veren başta Hz. Hüseyin ve Kerbela Şehitleridir; onları rahmetle anıyoruz.”

Değerli dostlarım, Sayın Fermani Altun Bey lütfedip beni de çağırmışlardı. Ben böyle bir kurultayın olmasına fevkalade sevindim ve oldukça memnun oldum. Kurultayın artıları, eksilerinden daha çoktu. Seneler önce Alevilik İslam’ın Özüdür adlı bir kitap kaleme almıştım; burada bu söylemin başkaları tarafından dile getirilmesi de beni ziyadesiyle mutlu etti.

Kurultaya katılmak benim için de çok verimli ve yararlı olmuştu. Orada çok değerli ilim ve bilim adamlarını tanıma fırsatı bulmuştum. Üç gün devam eden kurultay, arada yapılan kulisler, fevkalade yararlı olmuştu. Bu kurultaya katılan Eski Sivas Milletvekillerimizden Sayın Mahmut Vural ağabeyimiz, Bingöl Eski Milletvekili Sayın İlhami Bircan, sayın Eski Milletvekilimiz Cemal Şahin bey kardeşlerimiz gibi bir çok dostumuzu tanıma fırsatı bularak, bu konudaki düşüncelerinden yararlandık.

Bu ağabeylerimiz ve dostlarımızla şöyle bir nokta ortada buluştuk ki; bizler bugüne kadar bulunduğumuz partiler adına çok çalıştık, ama Aleviliğe hiçbir şey yapamadık. Böylece geçmişten ders çıkarıp artık Alevilik üzerine bir şeylerin yapılması, bugüne kadar gelenek ve görenekler üzerine yapılan hareketlerin gerçek Alevilikle yüzleşmesinin zamanının geldiği hatta geçtiği kanaati hemen hemen herkeste oluşmuştu. Artık tabuların yıkılmasının kaçınılmaz olduğu gerçeği ortak görüş olarak vurgulanmıştı.

Bu noktaya gelmiş olmamız herkesi olduğu gibi beni de memnun etmişti. Herkes bir boşluğun var olduğundan söz ediyor ve bu boşluğun mutlaka giderilmesinin gerekli olduğuna inanıyordu. Herkes bir arayış içersindeydi. Bizim söylemlerimizi bugüne kadar duyduklarından farklı bulsalar da, bunların araştırılmaya değer olduğu görüşü vardı. Oradaki herkesin, Aleviliğin bulunduğu durumdan kurtulmasının gerekliliği hakkındaki bu haklı davayı desteklemekte oldukları kanaati oluştu bende. Bu seslerin yükselmesine çok memnun oldum. Artık birileri çıkıp Alevilik adına yanlış bir beyanda bulundu mu; bu kardeşlerimin bu yanlışla cevap vereceklerini ve en azından halkımız adına yapılan yanlışların artık fazla rağbet görmeyeceği kanaatindeyim.

İşte bu ve benzer gelişmeler için bizim de katkılarımız olmalıydı. Oraya hazırlıklı gitmiş, bir konuşma metni hazırlamıştım. Konuşmamın sonunda İngiltere'den gelen çok değerli bilim adamı Prof. Şeri Sani Bey, Azerbaycan, Suriye ve Irak'tan gelen çok değerli bilim adamları konuşmamın akademik olduğunu ve bundan dolayı kutladıklarını söylediler, gerçekten de lütfedip beni onurlandırdılar.

Milletvekillerimiz de destekleriyle bize güç kattılar. O konuşmayı burada siz değerli okurlarımla da paylaşmak is-

tiyorum. Şu konuyu bütün samimiyetimle belirtmem ki maksadım kendimi öne çıkarmak, övmek ve kendimden söz etmek değildir; tek arzum hakkı üstün tutmak, doğru gördüklerimi ve toplumumuzda başkalarından duyamadıklarımı siz değerli okurlarla paylaşmaktır. Benim yazar olmadığımı herkes biliyor. Bu işi yapmamın sebebi yurduma, milletime ve mensubu bulunduğum Aleviliğe olan minnet ve sevgimden; ayrıca bu işi gören birilerin olmayışından dolayıdır. Şimdi sizi bu konuşma metni ve daha sonra yaptığım bazı düzeltmelerle baş başa bırakıyorum.

“Allah Teala’ya, O’nun Resulü ve Aline (Ehlibeytine) salat ve selam olsun.

Saygıdeğer divan üyeleri, değerli basın mensupları ve misafirlerimiz. Konuşmam kişi ve şahıslara yönelik olmayıp, bilginim ölçüsünde bugüne kadar var olan sorunlarımızı dile getirme gayretidir. Şayet bu meselelerimizi iyi anlatamaz da hatalarım olursa, şimdiden siz saygıdeğer kardeşlerimin affına sığınıyorum. Elbette doğru bildiklerimi söylemek bana, durumu değerlendirmek de siz değerli kardeşlerime düşmektedir.

Huzurunuzda şunu arz etmek isterim; Aleviliğimize yakışır bir kurultayı gördüğüm için Allah’ıma hamd ve şükrediyorum. Bu vesileyle böyle bir kurultayın oluşmasında emeği geçen başta Divan Başkanımız Sayın Fermani Altun Bey kardeşim olmak üzere, diğer tüm emeği geçen, bu konuda katkılarını esirgemeyen tüm kardeşlerime şükranlarımı ve en derin saygılarımı sunuyorum. Cenab-ı Hak’tan bu mukaddes yolda ilerlemenizi ve başarılarınızın devamını diliyorum. Değerli dostlarım, şunu samimiyetle ifade etmeliyim ki, ilk olarak Aleviliğimiz için işin özüne inme ve bu sayede de Allah ve Resulü’nün emriyle insanlığın kurtuluşu için emanet bırakılan Ehlibeyt’i daha iyi tanıma fırsatı doğmuştur. Bu durum bizi sevindirmektedir.

Takdir edersiniz ki bu davaya sahip çıkmak o kadar kolay değildir. Bu davaya sahip çıkmak için cesaret lazımdır. Tabiidir ki bütün bunlar kolay meseleler değildir. Her şeyden önce bu konuda bilinçlenmek ve konuyu derk etmek gerekir. Sonucun kesinlikle inananlara ait olduğunu bilin. Hakkın ölçüleri bellidir.

Kardeşlerim, bilindiği gibi Alevilik meselesi öyle sıradan bir mesele değildir. 1400 yıllık biriken sorunların olduğu, tarihin beraberinde getirdiği problemlerin böyle bir toplantıda anlatılmakla anlaşılması beklenmemelidir. Umarım bu toplantılar konunun öneminin anlaşılması için bir başlangıç olur. Bu çok zor ve çileli bir meseledir ama anlaşılmayacak bir meselede değildir.

Çünkü biz Alevilerin bu konudaki sorunlarının ilk olarak hilafet ve İmamet meselesiyle başladığını bilmekteyiz. İşte bu dönemde başlayan musibetler, zaman zaman had safhaya ulaşarak, hiç ara vermeden günümüze kadar da devam edip gelmiştir. Daha doğrusu dünyanın her yerinde Ehlibeyt muhibbi olanların başı belalardan hiç bir dönemde kurtulmuş değildir.

Hilafet ve İmamet meselesi sadece Anadolu'da biz Alevilerin sorunu olmayıp, anlatıldığı gibi tüm dünyadaki Ehlibeyt dostlarının ortak sorunları olmuştur. Zaman ve yöreye göre, zulmün şiddetine göre herkes payına düşen ne ise bunun acısını çekmiştir. Bu konuda yeterince kaynak elimizde mevcuttur.

Buraya kadar anlattıklarımız, hakla batıl olarak tarihe geçmiştir. Gerek Hz. Ali ile yapılan savaşlar, gerek İmam Hasan ve İmam Hüseyin'e karşı geliştirilen musibetler, gerekse her iki saltanat dönemlerinde Evlad-ı Resul'e reva görülen zulümler tarihe mal olmuş, günümüze kadar ulaşmıştır.

Ancak biz Alevilerin Anadolu'daki sorunları bununla sınırlı kalmayıp, asıl 15. yy'da başlayan ve bir çok nedeni olan sorunlarımız ve meselelerimiz vardır. Bu meselelerin etkisi günümüze kadar da devam edip gelmiştir. İşte biz Aleviler için işin özü budur. O günden bu günümüze kadar üzerimizde oynanan oyunların haddi hesabı yoktur. Yasak ve baskılar yüzünden oluşan boşluklarımızdan her kesim istifade etmiş ve kendi çıkarları doğrultusunda faydalanmışlardır. Bize yönelik oyunları 16. asırda yaşayan Ulu Ozanımız Pir Sultan Abdal şöyle dile getirmektedir:

“Muhammed Ali'nin güzel yolları,
Şimdi türlü türlü yol eylediler;
Azgın yaralara cerrah çoğaldı,
Herkesin bildiğini boy eylediler.
Bizim bildiğimiz Ali bir idi,
Şimdi her yerde bir Ali eylediler.”

Evet kardeşlerim, görülüyor ki entrikalar, planlar bizim üzerimizden hiç eksik olmamış. Bugün olduğu gibi hep devam etmiştir. Ta ki o devirde var olan içtihat hakkımız yasaklanmış ve zaman zaman katliamlar yapılarak alimlerimiz de katledilmiştir. Buna rağmen ben geçmişte birilerinin yaptığı yanlışları tekrarlamakta fayda olduğunu zannetmiyorum. Ama nerede ve nasıl hata yapılmış, bunu bilmek herkes için fayda sağlayacaktır. Çünkü İmam Ali (a.s): *“Geçmişlerden ibret almayan geleceğe ibret olur.”* buyurur.

Şöyle bir insanlık tarihine baktığımızda her devir ve asırda hakkın tarafında olanlar, hakkı savunanların; hak karşıtı birileri tarafından olayların saptırılıp ısrarla onların birer tehlike olduğunu söylediklerini görmekteyiz. Bu olayların örneğini bütün peygamberlerin hayatında görmek ve müşahade etmek mümkündür. Herkesin bildiği, bütün tarihlerde söy-

lenen Nemrut ve onun taraftarları için Hz. İbrahim (a.s) bir tehlike idi. Yine Firavun ve taraftarları için de Hz. Musa (a.s) bir tehlike idi.

Ha keza sevgili Peygamberimiz de Ebu Cehil, Ebu Leheb, Ebu Sufyan ve taraftarları için bir tehlike idi. Sizler bu örnekleri daha da çoğaltabilirsiniz.

İşte bu gerçekten yola çıkarak şunu görmekteyiz ki, geçmiş peygamberlerin de yaptığı gibi sevgili Peygamberimizin kendi sağlığında Allah Teala'nın emrine uyararak, Hz. Ali'nin kendisinden sonra vasisi tayin etmiş olmasının, birileri için tehlike arz ettiği görülmektedir. Kur'an-ı Kerim'in asıl öğretmenleri olan Hz. Ali ve On Bir evladının Allah'ın emri üzere tayin edilen On İki İmam, Allah ve Resulü'nün hak halifeleri olduğunu görmekteyiz. Velayet sahiplerinin hilafet haklarının gasp edilmesi de aynı yöntemle olmuştur. Onlar birer tehlike gösterilerek her biri kendi zamanlarında halifelikten mahrum edilmişlerdir. Ve bunları kafamızdan uydurup söylemiyoruz. Hepsi İslam tarihinde kaydedilip bize kadar ulaşmış haberlerdir.

Bu iki emanet İslam Dininin vazgeçilmez ölçü birimleridir. Siz televizyon uydunuzu asıl izlemek istediğiniz yöne değil de başka tarafa çevirirseniz o zaman başka kanalları görür, asıl görmek istediklerinizi göremezsiniz. Veya tam ayar yapılmazsa o zaman da kopukluklar yaşarsınız. Şu örnekte olduğu gibi: Molla minberden halka vaaz ediyordu, konuşmanın bir yerinde şu örneği anlatır: Çölde yol alan adamın birinin merkebi üzerinde azık ve suyu bulunuyordu; bir ara merkebin kaybeder. Namaz vakti girmiş ve namaz kılmak zorundadır. Teyemmüm alır ve namaza durur. Tam bu esnada mescide biri girer ve mollanın şöyle dediğini duyar: merkebin anırmasıyla adamın namazı bozulur. Bu şahıs çıkar arkadaşlarına

merkep sesinin abdesti ve namazı bozduğunu anlatır. Oysa öncesini dinlemediği için asıl konuya vakıf olamamıştır. Çünkü merkepte su olduğundan, su bulununca da teyemmüm batıl olduğundan dolayı adamın namazı da batıl olmuş ve bozulmuştur. İşte bu kopukluklar konunun tam anlaşılmasını engeller.

Sen Kur'an-ı Kerim gibi hikmetlerle dolu olan bir kitabı ilmin babası olan İmam Ali ve hak İmamlar olan onun evlatları dururken, antenini onlarca yıl İslam'la savaşınlara ya da onların zoruyla ve hediyeleriyle yazılan eserlere çevirirsen, o zaman senin de abdestin bozulur. Ve hiç farkında olmadan hakkın karşısına geçmiş olursun da haberin olmaz. Eğer ben İslam'ı yaşamak istiyorum diyorsan, yönünü mutlaka Ehlibeyt'e döndürmelisin ve onları hakkıyla tanımalısın.

O gün nasıl Ehlibeyt (a.s) bir tehlike olarak gösterilip hakları gasp edilmişse, bu gün bizden gözüken bazıları da bizim Ehlibeyt'e dönmemizi tehlike olarak göstererek aynı yönetime başvurmakta ve etrafımızı boşaltmaktadır. Acı olan da budur. Allah (c.c) onların şerrinden bizleri korusun ve muhafaza etsin.

O gün Ehlibeyt düşmanlarının başlattığı sindirme hareketi, Anadolu'da içtihat hakkımızın yasaklanmasıyla başlar ve bir çok insanımız da bu yolda katledilir. Tarihte Celaliler, Kalenderiler ya da Kuyucu Murat dedikleri olaylar bunun en bariz örnekleridir. Günümüzde de gözümüzün önünde bu olaylar aynen devam etmektedir. Sonuç olarak dini konularda ister istemez içimizde boşluklar oluşmaktadır. İşte bunun farkında olan fırsatçılar, altın taslarda bizlere zehir sunarak bizde olmaması gereken bir kısım adetleri içimize yerleştirmeyi başarmışlardır. Eğer biz bu yanlışlıklara bir son vermeyi başaramazsak, geçmişte olduğu gibi geleceğe umutla bakmamız mümkün görülmemektedir.

Çünkü bizim bu halimiz birileri için aranıp bulunamayacak fırsatlar oluşturmaktadır. Birileri hoşumuza gidecek bir kaç kuru laf ederek belki bizleri rahatlatmakta ama sonunda da bizlere musallat olmakta ve bizleri yönlendirmektedir. Bunun herkesçe anlaşılması, bu tür oyunların sonu olacaktır. Bizim Ehlibeyt'i tanımamız, iki emanete sahip çıkmamız elbette birilerini rahatsız edecek ve onlar için tehlike olacaktır. Çünkü ekilmiş bir tarlaya nasıl başka bir şey ekilmezse; inancı kökleşmiş ve inancına bağlı bir toplumu da saptırmak öyle kolay değildir.

Hepimiz bizim için çeşitli planlar peşinde koşanların var olduğunu görmekteyiz. Bunlara göre bizler sağcı olalım ya da solun neresinde olursak olalım, ama aslına dönerek Kur'an ve Ehlibeytle olmayalım. Çünkü onlar bizim böyle bir yapıya sahip olup bilinçlenmemizi asla istemezler ve bu onların hiç de hoşlarına gitmez. Onlara göre bu durumumuz onlar için en büyük tehlikedir. Bu konuyu kitaplarımda daha geniş bir şekilde ele aldım, arzu edenler onlara müracaat edip ne gibi oyunların döndüğünü anlayabilirler. Onlar şu durumda insanımızın okur yazar olduğunu, içimizde avukatlarımızın, doktorlarımızın, öğretmenlerimizin ve daha nice eğitilmiş insanların var olduğunu bilmekteler. Eğer bu toplum bunların yanı sıra inanç esaslarını tanıyan ve imanı güçlü bir birliktelik sağlarsa; o zaman bunun neler ifade ettiğini bilmektedirler. O yüzden bizim uyanmamızı asla istemeyeceklerdir. Biz Alevilerin aranan birlikteliği ancak ve ancak Kur'an ve Ehlibeyt ile mümkün olacaktır. Onun dışında oluşabilecek birliktelikler fos ve boş çıkacaktır. Yani Alevi birlikteliği olmayacaktır.

Yaşadığımız dönemde izlemiş olduğumuz olaylar bunu kanıtlamaktadır. Bunun başka türlü mümkün değildir. Öyle ise artık uyanmanın zamanı gelmiştir. Yaşadığımız deneyler bizlere ders olmaya yeterlidir sanırım.

Üzerimizde bunca olumsuz diyebileceğimiz oyunlar oynanıyor olsa da, bu kurultayımız gibi sevindirici gelişmeler de olmuyor değil. Elbette bunlar bizleri bir Alevili olarak sevindirmektedir. Bu kurultay hem akli, hem de ilmi olarak biz Alevilerin ne istediğini, neyi savunduğunu az çok ortaya koymuştur.

Yukarıda örneklemeye çalıştığım bir kısım güçler bu haklı hareketimizi kendi açlarından tehlikeli bulacak ve engel olmaya çalışacaklardır. Ama bunu Allah'ın yardımıyla başaramayacaklar ve biz inananlar bu gibi isabetli hareketler ile Aleviler için hayra vesile olacak daha nice program ve etkinliğe şahit olacağız inşallah. Bunun da hem ülkemize ve hem de toplumumuza hayırlar getireceğini umarım. Çünkü bir birini inançlarıyla tanıyan iki toplum, artık diğerini reddetmeyecek ve onu olduğu gibi kabul edecektir. Böylece Alevi, Sünni kavgaları olmayacaktır. Bu iki grup başkalarının oyununa gelmeyecektir. Yani gerçek Aleviliğin ülkemizde anlaşılması herkes için hayırlar getirecektir.

Değerli dostlarım Hz. Ali (a.s) buyurur ki;

“Siz bilin ki hatalarını kabul eden insan en mükemmel insandır. En şedit insan ise ihtiraslarını tekrarlayan insandır.”

Biz de hep beraber düşünelim; bizler On İki İmam'a inandığımızı söylüyoruz ama bunun ölçüleri nelerdir, onu yeterince bilemiyoruz. On İki İmam'ın masum, bilgili, yetenekli olduklarını söylüyoruz ama onları bırakıyor, amelimizle onların düşmanlarına hizmet ediyor, onların yanında yer almıyoruz. Alevilik bir felsefe midir, kültür müdür, Zerdüştlük müdür, Batınilik midir yoksa İslam'ın özü müdür? Ne yazık ki bilmiyoruz.

Beri tarafta Anadolu'muzda İslam Dini'ni yaymak maksadıyla gelen evliyayı sevdiğimizi söylüyoruz, ama onların yaşa-

dıklarını hiç de yaşamıyoruz. Kara Donlu Can Baba, bir papazı Müslüman yapmak için ateşe bile girmeye razı olurken, biz Yezid'e kızıp İslam'a düşman oluyoruz. Peki neden böyleyiz dersenez? Çünkü 15.yy dan sonra din alimlerimiz yok edilmiş ve onların yerini casuslar almıştır. Onlar da bizi hep sömürmüşlerdir. İşte bu yüzdendir ki bugün yaşadıklarımızın ne kadarı doğrudur, ne kadarı Aleviliğimiz için yanlıştır, burası tam layıkıyla belli değildir.

Oysaki Alevilik kelime olarak Hz. Ali'nin soyuna verilen bir isimdir. Bu isim bize Ali'yi sevenler, On İki İmam'a uyarak İslam'ı yaşayanlar manasında nispet edilmiştir. Öyle ise Hz. Ali ve ondan sonraki İmamlarımız İslam'ı en iyi şekilde yaşadıklarına göre, bizim de İslami yaşamamız ve onlara uymamız gerekmez mi? Elbette ki gerekir; bu da Kur'an ve Ehlibeyt'i beraber yaşamakla mümkündür. Yoksa bu amel, bu erkan olmadıkça, kim ne kadar bol keseden atarsa atsın sonuç boşunadır. Bunun dışında Aleviliğin tarifi de mümkün değildir.

Alevilik için yeni yeni dinler aramak, onu İslam'dan soyutlamaya çalışmak, Aleviliğe yapılacak en büyük kötülüktür. Alevilerin dini İslam, kitabı da Kur'an'dır. Bu gerçeğin inkarı da mümkün değildir. Çünkü Ali denince İslam, İslam denince Ali; Ali denince Hak, Hak denince de Kur'an, Kur'an denince de Ali akla gelir.

Bütün bu iddiaların dayanağı ve kaynağı bellidir. Hem akli ve hem de ilmidirler. İlim sahipleri bunu rahatlıkla görebilirler. Bizim aleviler olarak bu karmaşadan kurtulmamızın tek yolu On İki İmam'ı layıkıyla tanımak ve tüm boyutlarıyla hayata geçirmekle mümkün olur.

Ülkemizin mevcut yasalarıyla diğer mezheplere hangi haklar tanınıyorsa, bizim için de aynı haklar tanınmalıdır. Bizim de din alimlerimiz yetiştirmeli, bu dinli dinsiz iddiaları üzerimiz-

den mutlaka kalkmalıdır. İnsan olarak neye ihtiyaç duyuyorsak bunlar ilmi olarak giderilmelidir. İncamımıza uygun olarak günlük namazımız olmalı, cenazemiz kaldırılmalı, dini nikahımız İmamlarımızın tarif ettiği gibi kıyılmalıdır. Eğer bunlar olursa, bu durumun Alevi - Sünni olarak tüm milletimizin de yararına olacağına canı gönülden inanmaktayım. Bizim amacımız ayrılık yaratmak olmayıp, zaten var olan ayrılıkları en aza indirmektedir. Burada kimsenin bu niyetimizi yanlış yorumlamaya hakkı yoktur. Bakın Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmakta:

“Ey bizi sevenler, bilin ki bize sarılan bize ulaşır. Bizden ayrılan geri kalır, helak olur. Bizim emrimize uyan öne geçer mutlu olur. Biz Allah’ın dininin hazinedarları, ilmin de kandilleriyiz. Bizden bir kandil söndüğünde bir diğeri yanar.”

İşte Hz. Ali (a.s) bizi böyle uyarmakta ve ben aleviyim diyen bir kimsenin bu sözlerden ders almasını istemektedir.

Bunun içindir ki Şah Hatayi de şöyle demektedir:

“Muhammed Ali’nin gittiği yola
Biz de gidelim yorulmayalım.
İmamların defterine kayıt olalım
Bir gayrı defterde bulunmayalım.”

İmam Rıza (a.s) da İmamet’in önemini izah etmekte ve şöyle buyurmakta:

“İmamet meselesi peygamberlerin makamı, vasilerin mirasıdır.

İmamet, Resulü Ekrem’in hilafetidir.

İmam dinin ipi, Müslümanların nizamıdır.

İmamet; inananların nizamı, İslam’ın gelişen kolu, yücelen dalıdır.

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İmamla namaz, zekat, oruç, hac ve cihat kamil olur.

İmamla ahkam uygulanır, hudut ve sınırlar korunur.

İmam ışıık saçan parlak kandile benzer.

İmam doğru yolu gösteren kılavuz, helak olmaktan kurtarıcıdır.

İmam yükselen nur yüksek tepelerde yanan bir ateştir. Isınmak isteyenlere sıcaklık verir.

İmam yağmur yağdıran bulut, gölgesi olan gök, döşenmiş yer, suyu olan pınar, yerden biten yeşilliktir."

Evet kardeşlerim, burada rahatlıkla görölüyor ki imamını tanımadan inancını yaşamak asla mümkün değildir. Öyle ise biz Alevilerin aranan birliğı de ancak İmamlarımızı gereğı gibi tanıdığımız zaman mümkün olacaktır. Yoksa amelimiz bugüne kadar olduğı gibi sadece dilde kalırsa bunun hiç kimseye zararından başka yararı olmayacaktır.

Sevgili kardeşlerim, bu son senelerde Alevilik adına yeni yeni senaryolar duymaktayız. Birileri çıkıp biz Aleviyiz ama Müslüman değil, Zerdüş dinindeniz derken; bir diğeri çıkıyor ve biz Müslüman değil Şamanistiz diyor. Elbette bizim kimşenin şahsi inancına karışmamız söz konusu değildir. Ama bunların tarif ettiğı gibi bir Alevilik yoktur. Eğer biri kalkar ben Aleviyim derse artık onu Hz. Ali'den ve evlatlarından almalıdır. O da öz be öz İslam'dır. Herkes hangi dine inanıyorsa onun inançlarını yaşayabilir. İnandığı inancı başka yerlere yamamaya hakkı olmadığı gibi, adımızı kullanıp kirletmeye de hakkı yoktur.

Bizler Alevi Müslümanlarız. Bu bir çok âdet ve geleneklerimizde aşık ve ozanlarımızın Allah, Muhammed, Ali ve On İki İmama yönelik deyişlerinde açıkça bellidir. Bunlar On İki

İmamların ve Kerbela Şahı İmam Hüseyin ve Kerbela'da meydana gelen musibetlerin aktarılmasında yakmış oldukları ağıt ve deyişlerde çok net bir şekilde ortaya konmuş ve bu acı hiçbir zaman unutturulmamaya çalışılmıştır. Dine bakışlarında şiirlerinde çok açık bir şekilde belirtilmiştir.

Bakın bir ozanımız ne buyuruyor:

Din içinde din ararsan,
Din Muhammed Ali'nindir.
Yol içinde yol ararsan,
Yol Muhammed Ali'nindir.

Ozanlarımız böyle derken, Aleviliği Zerdüştlüğe, Şamanizm'e ve diğer bazılarına benzetenler, o halleriyle nasıl Alevi olabiliyorlar onu gerçekten bilemiyorum. Alevilik mana itibarıyla bir çok güzellikleri bünyesinde taşımaktadır. Bu güzelliklerin en güzeli de On İki İmam'a tabi olmaktır. Anadolu'daki geçmişimize baktığımızda evliyasıyla, ermişiyle, aşık ve ozanlarıyla Fuzuli'siyle, Yunus Emre gibi şairleriyle nasıl bir Alevilik yaşanmışsa biz de öyle Alevileriz. Geçmişte insanımız devamlı batıla ve zalime karşı direnip hakkın ve mazlumun yanında yer almışlardır. Bu kadar güzellikler bizim Aleviliğimize aitken, bu gün bizim buna layık olmayışımız bir talih-sizlikten başka bir şey değildir.

Bütün bunlardan kurtulmak için de Alevilik nedir, alevi kimdir bunu çok iyi bilmek zorundayız. Eğer bunu beceremez ve bu yanlışlarda ısrar edersek bundan da hem ülkemiz, hem de toplumumuz zarar eder. Ama bu zararın en çoğu da biz Alevilere bulaşır diye düşünmekteyim.

Bir defa hangi manada olursa olsun din; bir kitaba amel etmeden, bir peygambere tabi olmadan olmaz, herkes neye inanıyorsa o şey onun dinidir. Evet ilahi dinlerde kurallar

bellidir. Allah doğuştan ölene kadar insanın her aşamasına belirli kanunlar vaaz etmiştir. İlahi olmayan dinlerin de kendi uydurdukları kuralları vardır. Bunların ön şartıysa Allah'ın insanların hiçbir işine karışmamasıdır.

Sevgili kardeşlerim, insanın bir konu üzerinde söz sahibi olması, fikir yürütmesi, o kişinin o konu üzerinde yaptığı eğitime bağlı olduğunu hepimiz biliriz. Mesela bir insanın tıp tahsili görmeden o dalda yazılmış bir kitap okumasıyla o kişiye doktorluk görevi verilmez. Bir insanın hukuk tahsili yapmadan sadece anayasa metnini okumasıyla ben de avukatlık, savcılık ve hakimlik yaparım iddiası ciddiye alınmaz. Böyle kimseler doktorluk ya da avukatlık yapmaya kalkışrsa, herkes bir ağızdan bunun yanlış olduğunu haykırır. Din konusu da aynen böyledir, bir kimsenin din hakkında, Kur'an-ı Kerim hakkında her hangi bir eğitim almadan; ben Kur'an'ın mealini okudum, ayetleri kendi mantığımla yorumlayabilir ve fetvalar verebilirim demesi, insanları ancak imandan eder, başka bir işe de yaramaz. Atasözünde olduğu gibi: "Yarım doktor candan eder, yarım hocada dinden, imandan edermiş."

Alevilikte oruç, namaz yoktur diyor, İslam'la barış içinde olmadığı halde Ehlibeyt'i sever gibi görünüp zehrini dökenler olduğunu görüyoruz. Aslında Ehlibeyt'in yaşam şekline bakıldığında bu tür söylemleri kullananların ne olduğu çok rahat anlaşılmaktadır. Yoksa Alevilik iyidir hastır ama orucu namazı yoktur demek ne aklidir ve ne de ilmidir. Bunlar olmadan Ehlibeyt'i sevmiş olmak da mümkün değildir. Din adına, Kur'an adına yanlış yorum yapmanın sakıncaları çok iyi hesaplanmalı ve nelere mal olduğu çok iyi bilinmelidir. Çünkü din konusu çok hassasiyet isteyen bir konudur.

Eğer bir kişi anlamadan, bilmeden benim mantığım böyle kabul ediyor diyerek fetva vermeye kalkarsa bu durum hem o

insanı zor duruma düşürür ve hem de mensubu bulunduğu toplumu zor duruma düşürür. Hele bunlar bilinçli bir şekilde yapılıyorsa artık kabul edilir bir mazeret olmaktan da çıkar.

Ne yazık ki bu konuda biz Alevilerin çok büyük sorunları var. Bilhassa son senelerde hiç yeterli olmadıkları halde, İslami bir amellerine şahit olmadığımız halde, Aleviliğimiz adına rahatlıkla fetva verenlerin çok olduğunu görmekteyiz. Oysa ki çoğumuz zaman zaman bazı bilim adamlarının oturumlarını izlemekteyiz. Bu oturumlarda bir çok bilim adamı her konuda konuşmakta ama dinden söz edildi mi, bu konu bizim alanımızda değildir, biz ilahiyatçı değiliz, yanlış yapmış oluruz diyebilmekteler. Bunun aksi de olmuyor değildir. Her konuda ahkam kesenlerimiz de eksik değildirler.

Kur'an'da bu ayetin: **“Biz geceyi dinlenmeniz için örtü eyledik. Gündüzü de geçim zamanı kıldık.”** demesinden yola çıkarak bununla günlük farz olan amelleri yoktur. diyebiliyorlar.

Oysaki burada farz olan amelleri kaldıran bir hüküm yoktur. Öyle ise, böylesi havadan sudan yorumlarla fetva vermek insanımız adına bir çok yanlışlıklara sebep olmaktadır. Günümüzde yaşadığımız bunca hadiseler gösteriyor ki bu gibi yanlışlıklar zaman zaman insanımızı çok zor durumlara sokmaktadır. Sanırım bu tür örnekleri saymaya gerek yoktur. Hepimiz buna şahit oluyor ve yaşıyoruz da.

Kardeşlerim, Anadolu'da iki tane beктаştan söz edilmektedir. Bunlardan biri Anadolu'da İslam Dini'ni yayma maksadıyla görevlendirilen Hünkar Hacı Bektaş-ı Veli'dir. Bu büyük zatın hakkında hiç birimizin bir itirazı yoktur. Bunun ne yaptığı, nasıl yaşadığı da bellidir.

Bir de ise aslı astarı belli olmayan, her ne hikmetse Alevliği kötülemek maksadıyla fıkralarla anlatılan bir beктаşımız

daha var; bu bektaştan söz edilirken bir Bektaşî varmış denilerek başlanır. Olanca kötülükler çok rahatlıkla Aleviliğin sırtına yüklenmiş olur. Örnek olarak bir fıkranın neyi nasıl anlattığını birlikte bir görelim. Bu Bektaş Efendi'ye: "Ey Bektaşî! Haydi, namaz zamanı gelmiştir sen de gel namaz kıl" denilince Bektaşî de, "Ben neden namaz kılayım ki? Kur'an da Nisa Suresi Ayet 43'de namaza yaklaşmayın demektedir. Ben de namaza yaklaşmam" deyince insanlar "Ya Bektaşî neden ayetin devamını okumuyorsun" dediklerinde bizim Bektaşî şöyle cevap verir: "Ben okuyup da hafız mı olacağım? Bana bu kadarı yetiyor!" İşte bütün bunların aslı astarı yoktur. Aslında tarihte böyle bir kimse de yaşamamıştır. Bu üzerimizde bilinçli olarak oynanmak istenen oyunun bir parçasıdır. Biz o ayetin devamına baktığımızda: **"Yaklaşmayın namaza cünüp ve sarhoşken"** buyrulduğunu görmekteyiz.

Biz de önemli gördüğümüz konuları anlatmaya çalışmaktayız. Hepimizin bu konular üzerinde çok gayret sarf etmesi gerekmektedir. Eğer konuyu iyi araştırmadan kalkar da Alevilik adına bizim Bektaşî böyle demiş diye Aleviliğin orucu, namazı yoktur dersek bilerek ya da bilmeyerek hem kendimize, hem de Aleviliğimize zulüm etmiş oluruz. Öyle ise bu çok hassas konuları ciddiye almak ve elekten geçirmek zorundayız.

Allaha şükürler olsun günümüzde On İki İmamlar'a ait çok değerli kaynaklar ve eserler elimizde bulunmakta; ayrıca Ehlibeyt mektebinde ders görmüş güvenilir, başvurulacak çok değerli alimlerimiz vardır. Öyle ise Kur'an hakkında yorum yapacağımız zaman mutlaka Kur'an alimlerine başvurmamız zorunludur. Yoksa insanın Kur'an meali okumakla ondan hüküm çıkarması yeterli ve mümkün de değildir.

Bizim Peygamberimiz: *"İlim müminin yitik malıdır. Nerde bulursa oradan alsın"* der. İmam Ali (a.s) da *"Bana bir harf öğretene 40 yıl kölesi olurum"* demektedir.

Evet, ben Aleviyim diyen bir insanın, insanlığın yararına olacak her tür ilmî, bilimsel ve teknolojik çalışmalar yapması ve bu konuda elde ettiğini bilgileri de halkla paylaşması gerekir.

Tüm dünyaya fen ve cebir ilmini öğreten de bizim altıncı imamımız Cafer-i Sadık'tır (a.s). Alevilik inancı ilme açılan bir penceredir. Çünkü Peygamberimiz *"Ben imin şehriyim Ali de kapısıdır"* der. Bu bütün ilimlerin orada toplandığı anlamına gelir.

Bize ilim getiren, sakın ola ki bizlere yeni bir din getirmeye kalkışmasın. Çünkü bunu yapamazsınız, var olan aklınız ilminiz buna yetmez. İlahi bir kitap ve ilahi bir peygamber bulup getiremezsiniz. Böyle bir iddiaya kalkıştığınız zaman yanlış yaparsınız. Toplumda kapanması mümkün olmayan yaralar açmaya sebep olursunuz. Sonunda pişman da olsanız son pişmanlık da pek fayda vermez.

Diğer taraftan bazı kardeşlerimiz belki de iyi niyetle bizlere şöyle telkinde bulunmakta, laik, çağdaş, hoşgörülü olmamızı istemektedirler. Oysa ki bizim bu terimlerle hiç bir zaman bir sorunumuz olmadı ve olmaz da. Ancak bizim Aleviliğimiz sadece bu sözlerden ibaret değildir. Bizim dinimiz İslam, kitabımız da Kur'an'dır. Bizim On Dört Masum, On İki İmamımız varken, bu konuda bilgi sıkıntımız olmamalıdır.

Farzın, sünnetin ölçüleri; Allah'ın helal ve haramının ölçüleri Kur'an'da, Nebevi sünnette ve Ehlibeyt İmamlarının nuru sözlerinde belirlenmiştir. Bize düşen onları asil ve temiz kaynaklardan öğrenmektir. Bizler işte böyle Alevileriz. Bütün bu eksikliklerimizi gidermek için hakkımızı istemek de bizim en doğal hakkımızdır. Şöyle bir düşündüğümüzde 14 Masum bizimdir, On İki İmam bizimdir, er bizimdir, evliyalar bizimdir. Aleviliğin böylesi, Allah'ın insana bahsettiği en büyük lütuf olsa gerek. Öyle ise inkar ederek, yoktur diyerek bu isime kir olmaya kimsenin hakkı yoktur. Bir yanlış

devam ettirmenin kimseye bir faydası yoktur. Tüm yanlışların sonucu da hüsrandır. İnsanlık tarihinde bu tür örneklerle çokça şahit olmuşuzdur. Bizler her zaman ve her yerde hakkın ve haklının yanında, batılın ve haksızın da karşısında olduk ve elbette olmaya devam edeceğiz. Çünkü bu bizim inancımızın gereğidir.

Değerli dostlarım, benim maksadım birilerini kırmak ya da incitmek değildir. Bizim bu dile getirdiklerimiz tamamen tarihin beraberinde getirdikleri sorunlarımızdır. Bunca sorunlarımız varken, bunların üstünü kapatmak sorunu çözmediği gibi, kimseye de faydası yoktur. Bir çok insanımız bu eksikleri kabul etmektedir. Biz de bunlardan kurtulmanın tek yolunun bilinçlenmekte yattığını söylemekteyiz. Bu bilinç de ancak Alevi alimlerinin olmasıyla mümkün olacaktır.

Bizim kimlerden neyi, niçin istediğimiz akli ve ilmi olmalıdır. Söylediklerimizin bir delili, bir kabul gören kaynağı olmalıdır. İsteklerimiz İmamlarımızın emirleriyle aynı paralellik sergilemeli ve asla ters düşmemelidir.

Bugün diğer mezhep mensuplarına baktığımızda, dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar aynı inancı paylaşıyor, aynı eserlerden faydalıyorlar; bu eserlere göre amel ediyor ve bunlara göre de fetva veriyorlar. Bu durum hiç kimseyi de rahatsız etmemektedir. Ancak her ne hikmetse biz aleviler için aynı şey geçerli olmuyor. Bizleri dünyada yaşayan Ehlibeyt dostlarından, On İki İmamlara göre amel edenlerden farklı göstermeye çalışıyorlar. Onlar ayrı sizler ayrısiniz diyorlar.

Bu oyun sadece bununla da sınırlı kalmıyor, ülkemizde de bizleri bölmek, parçalamak gayretleri devam ediyor. Mesele Alevilik, Bektaşilik, Zerdüştlük, Şamanizm ya da gelenek ve göreneklerle bizleri bölmeye çalışıyorlar. Bütün bunların nedeni, sömürücüler için gerçeklerin her zaman tehlikeli

olmasıdır. Eğer gerçekler halk tarafından anlaşılırsa artık sömürecekleri kimse kalmaz.

Bizim her türlü davranışımız aşırılıklardan sakınıp orta yolu yani Ehlibeyt'in yolunu izlememiz gerekir. İmamlarımızın hayatının her merhalesinde bizim için çok değerli örnekler vardır. Onların hayatlarında kötü şeylere asla rastlanmaz ve şerre asla yer yoktur.

Ben bir kardeşiniz olarak mensubu bulunduğum bu toplumun tüm acılarını yüreğimde taşıyarak çalışmalarımı sürdürmekteyim. Bunun böyle olduğunu kitaplarımı okuduğunuzda sizler de anlayacaksınız. Tabi ki her zaman hakkı savunmak çok zordur. Siz doğru da söylemeniz o birileri tarafından yanlış yorumlanacaktır. Boşuna hak sözler acı olur dememişlerdir. İşte bütün bunları göz önüne aldığımızda göreceğiz ki bu gibi kurultaylar da birilerinin hoşuna gitmeyecektir. Çünkü bu durumda okumuş insanımız vardır. Bunun yanında bizlerin Kur'an ve Ehlibeyt yolunda yapılanmaya gitmemizi istemeyenler elbette olacaktır. Ama ben inanıyorum ki, bu Ehlibeyt'in nuru bizleri aydınlatacak ve bu ışık hiç sönmeyecektir.

Kardeşlerim, bana göre çok isabetli bir adım atılmıştır. Göreviniz çok çetindir ama Allah yanında makbuldür. Yeter ki şer güçlerin oyununa gelmeden sabırla bu görevin bilincinde olarak, İmamlarımızı örnek alarak devam edelim. Mutlaka başaracağız diyorum. Çünkü bunun dışında gerçek Aleviliğin tarifi yoktur. Alevilik, ben kalktım böyle gördüm demekten ibaret değildir.

İslam dini Arap kültürü demek değildir. Resul-i Ekrem alem-lere rahmet olarak gönderilmiştir. Herhangi bir ırka veya topluma mal edilemez. Evet o bir Arap'tır ama hiçbir zaman Arap milliyetçiliği yapmamıştır. Ve bu konuda şöyle buyurmuştur: *"Arap'ın Arap olmayana takvadan başka bir üstünlüğü yoktur."*

Ne demektir bu? Yani insanların erdem ve üstünlüğünün ölçüsü takvadır. Hangi ırktan olursa olsun eğer takvalıysa o insan üstündür. Onun dışında bir üstünlük yoktur. İslam'ı Arap kültürü diye saptırmak yanlış ve tutarsız bir yaklaşımdır; İslam ilk geldiğinde Arapların sapkın kültür ve fikirleriyle savaştı. Onları adam etmek için, doğrulara ulaşmaları için nice değerlerini feda etmiştir. Başta Hz. Hamza, Ammar b. Yasir olmak üzere, daha nicelerini (hepsine Allah'ın selamı olsun) bu uğurda feda etmiştir. Bu büyük insanların hepsi Kur'an'ın anlaşılması ve yeni doğmuş olan dinin temellerinin sağlamlaşması için her şeylerinden vazgeçmişlerdir.

On İki İmamlarımız da Kur'an'ın gerçek imamları, koruyucuları ve sesini dünyaya duyurucularıdır. Onların olmadığı yerde Kur'an yeterince ve doğru anlaşılmaz. Kur'an'ın olmadığı yerde de onlar olmazlar. Onlar Kur'an'la, Kur'an'da onlardır. İki birbirinden ayrılmazlar. O zaman Aleviyim diyen herkes bu iki emanete sahip çıkmalıdır. Demagojileri bir kenara atıp gerçek birer Alevi olmalı. Bu iki kaynak akli ve ilmi olduğu gibi, buna karşı olan diğer görüş ve düşünceler ise akli olmaktan uzak ve ilmi değerden de yoksundur.

Herkesin bilmesi gereken bütün peygamberlerin, imamların, ermiş ve düşünürlerin hayatları zorluklarla geçmiştir. Onlar durum ne olursa olsun hakkın tarafında yer almışlar; o yol ise dikenli ve zor olmalıdır. Hiçbir zaman bu zorluklar onları yıldırmamış, aksine daha da dirençli bir şekilde inandıklarını yaşamış ve yaşatmaya çalışmışlardır. Öyleyse bizler de yolunu izleme iddiasında olduğumuz kimselere en azından benzemeliyiz. Zorluklar bizleri yıldırnamalı ve elimizden geleni yapmalıyız.

İnsan hakları savunucuları Resul-i Ekrem'in (s.a.a) Gadir-i Hum'da verdiği hutbeye ve İmamlarımızın bu konuda yapmış oldukları konuşma ve nasihatlere bir baksın.

İyi bir devlet adamı nasıl olmalı diye merak mı ediyorsun, Hz. Ali'nin (a.s) Malik-i Eşter'e yazdığı emirnameyi oku.

Sen zulme karşı mazlumdan yana olmak mı istiyorsun, Kerbela'nın musibetine bak, onu oku, inanın bu bütün insanlığa yeter de artar.

Değerli kardeşlerim, geçmişimize baktığımızda bir çok zorluklara rağmen halkımız arasında çok güzel dayanışmaların olduğunu görmekteyiz. Bunu sanatımızla da, edebiyatımızla da ispatlamış ve var olduğumuzu kanıtlamışızdır. Ancak günümüze baktığımızda ne yazık ki bunlardan hiç eser kalmamıştır. Bugün bizler yapısal olarak TÜSİAD'da yokuz, MÜSİAD'da yokuz, medyada yokuz. Bize ait çok ortaklı halka açık bir başarılı kuruluşumuz yok; eğer varsa ne kadar başarılıdır? Bütün bunları kendimize sormamız gerekmez mi? İnsanın hiçbir hüneri yokken oruç tutup, namaz kılmadığı ve bunun yerine içki içtiği için ben aydınım, ben biliyorum demesi ne kadar ciddiye alınır? Ama bakın bu gibi sözde aydın geçinenler bizleri yönlendirmekte ve bizlere yön vermeye de devam etmektedirler.

1960'larda bizim kurtuluşumuzun ancak Marksizmle mümkün olabileceğini savunanlar olmuş, bu felsefe halkımızı da etkilemişti. Ancak şimdi bunun da kurtuluş olmadığını gören o kimseler, "dedelikte ne imiş onlar çıraklık adı altında halkımızı sömürüyorlar" derlerken, şimdi tekrar geriye dönüp dedelerimizi tek çare olarak görmekte ve onları kendi çıkarları için kullanmaya çalışmaktalar. "Aman ha! bize sahip çıkın, bizi dine döndürmek istiyorlar" diye feryat edip, dedelerden kendi yaptıkları yanlışlıklara sahip çıkmalarını istemektedirler. Acı olanda dedelerimizden bazılarının bu oyuna gelmelelidir. Bunun yegane sebebi de bizim Aleviliği gerçek anlamda bilmememizden ve mektebimizle yeterli bağımızın olmayı-

şından kaynaklanmaktadır. Bu da inkarcıların ekmeğine yağ sürmekte ve işlerini kolaylaştırmaktadır.

Dünyamız artık ilim ve bilim dünyası olmuştur; her kim buna önem verirse kazançlı çıkmaktadır. Doğru karar verip isabetli çalışma yapanlar ve azimle sabır gösterenler, zorlukların üstesinden rahatlıkla gelmektedirler. Eğer gerçekten bunların uhdesinden gelmek istiyorsak, Ehlibeyt İmamları ve onların sadık izleyicileri gibi olmalıyız. Çünkü biz Aleviyiz, yolumuz Muhammed Ali'nin, Ehlibeytin, On İki İmamın yoludur. Er bizim evliya bizimdir, hatta tüm dünya insanlığının beklediği Mehdi (a.s) de bizimdir.

Elbette bizleri etkisiz hale getirmek için her yol denenmekte ve denenmeye de devam edeceklerdir. Fakat biz Allah'tan gayrısına dayanmamalıyız ve sadece O'ndan korkmalıyız. Biz İmamımız Ali (a.s) ve pak evlatları gibi olmalıyız. Onların her yaptığı ve her yapmadığı sadece ve sadece alemlerin Rabbi Allah içindi. Bizlerin Alevilik iddiamızın da doğru olması için her yönümüzle onlara benzemeliyiz; yok eğer benzemez isek yarın onların yüzüne nasıl bakarız ve nasıl biz de Alevilerdendik deriz? Bu gerçekten hayası ve utancı olan biri için belki de en zor meseledir.

Hatalarımızı düzeltmeden başarılı olmamız mümkün olmadığı gibi, Alevilik adına hiç de hoş olmayan çirkeflikler sergilemekte olan bazılarının da Aleviliğinin bir iddiadan başka bir şey olmadığını söylemeliyiz. Ve elbette biz Aleviler olarak; onların bu düşünceleri Alevilik adına yaptıklarını kabul etmeyiz ve bizim adımıza yapılan bir yanlış da gördüğümüzde karşılırlarına dikilmeli ve susmamalı, adımızı kirletmelerine fırsat vermemeliyiz. Yanlışlara suskun kalmak, yanlış kabul etmek, onları kabul etmek anlamına gelir ve bunun acısını çok çektik. Yapmış olduğum araştırmalarda halkımızın ekseriyetinin de bunlara katılmadığını gördüm.

Dedelerimiz, İslam Dininin Ehlebiyet'e önemli bir hak tanıdığını ve Kur'an'da da bunu kayıt altına aldığını bilmeliler. Ayette buyurur ki: **"Eğer Allah'a ve (hak ile batılın) ayrılma gününde, o iki topluluğun karşılaştığı (Bedir) gün(ün)de kulumuz(Muhammed)e indirdiğimiz(ayetler)e inanmışsanız bilin ki aldığınız ganimetlerin beşte biri, Allah'a, Elçisine ve (Allah'ın Elçisi ile) akrabalığı bulunan(lar)a, yetimlere, yoksullara ve yolcu(lar)a aittir. Allah her şeye kadirdir."**¹ Ayette Evlad-ı Resul olan seyyitlere humustan bir pay ayrılmıştır. Ehlibeyt dostları bu hakkı farz kabul etmiş, böylece o soydan gelenlerin hakları teminat altına alınmıştır. Eğer bunun bilincinde olsalar, Allah tarafından bu hakkın onlara İslam'a karşı olanlarla hareket etsinler diye verilmediğini anlarlar. Sevgili dedelerimizin Allah Teala'nın onlara verdiği değerın kıymetini bilmeleri gerekir. Yoksa On Dört Masum On İki İmamlarımızın canları pahasına korumaya çalıştıkları İslam Dinine sahip çıkmadan sorumluluklarını yerine getirmiş olamazlar.

Alevilik ve dedelik, ben kalktım böyle gördüm demekle olmaz. Bunun şartlarını yerine getirmekle olur ancak. Bizim geçmişimizden alacağımız kıssadan hisseler vardır. Alevi olan birine inkar etmek değil inanmak yakışır. Eğer inkar ederse o zaman da artık Alevilik diye bir şey kalmaz; bu tür hareket edenler lütfen Hz. Ali'nin temiz adını bırakıp kendilerine yakışır bir ad bulsunlar.

Evet kardeşlerim, kim nasıl düşünürse düşünsün hak ve hakikatin önünü kapatmaya kimsenin gücü yetmez ve yetmeyecektir de. Bizim yönümüzün ve yüzümüzün Ehlibeyt'e doğru döndüğü artık görülmelidir. Onların sıcaklığının vücudumuza sardığı ve bizi mutlu ettiği bilinmelidir. Aleviliği İslam'dan koparmak isteyenlerin hiç bir dayanağı ve hiç bir kaynağı

1- Enfal / 41.

yoktur. Artık uyanmanın zamanı gelmiştir. Bize göre Alevilik İslam'ın özüdür. İlâhi kitabı, Peygamberi, İmamları vardır ve bunlar da bellidir. Bizim kurtuluş yolumuz bu yoldur. Yoksa bir insanın kitabını, Peygamberini, İmamını tanımadan inancını yaşaması, Allah'a iyi bir kul olması mümkün değildir ve olmaz da. Bütün İmamlarımızın ve İslam büyüklerinin bu konudaki görüşleri de bu doğrultudadır.

Aklın gereği, insanın iyice düşünmesi ve hakkı bulmasıdır; yoksa hiçbir zaman bilenle bilmeyen, inananla inanmayan bir olmayacaktır.

Kur'an-ı Kerim'de şu içerikte birçok ayet vardır: **"Ey iman edenler, sakın kendi çıkarınız uğruna hakkı batılla karıştırmayın, Hakkın tarafında sabredin, bilin ki bu sizin için daha hayırlıdır"** Bu tür emirlerle Allah bizleri uyarmaktadır. Asırlardır Kur'an üzerinde bilim adamlarının yaptıkları çalışmalar onun bir mucize olduğunu ortaya koymuş ve bu ilmin ehli de bunu söylemişken, bizim bundan bihaber olmamız kabul edilir bir mazeret değildir.

Takdir edersiniz ki biz Alevilerin bunca meseleleri varken, bütün bunları bir çırpıda anlatmak mümkün değildir. Ben inanıyorum ki bu kıvılcım başlamıştır. Bu gibi çalışmalarla tüm zorluklar aşılabacaktır. Hak ile batılın ölçüleri bellidir. Hepiniz Allah'a emanet olun diyor ve saygılarımı sunuyorum."

Evet sevgili okuyucularım, işte bu kurultayda olup bitenleri, kurultayda konuşmak için neyi nasıl düşündüğümü oradaki dostlarımıza iletmek istediğim gibi, bu düşünceleri sizinle de paylaşmak istedim. Şayet bir kelimeyle de olsa yararlı olabilseysem ne mutlu bana.

Kabul edersiniz ki sorunlarımız, meselelerimiz çoktur. Bunca meseleleri layıkıyla anlatmak benim de bilgilerimi aşmaktadır.

Ancak bizim yaptığımız, belli bir araştırmanın neticesinde kendi ölçülerimiz dahilinde insanımıza yararlı olmaktır. Şunu samimiyetle söyleyebilirim ki bu konuda çok çalışmaktayım. Çünkü ülkemin aşığıyım, tüm milletimin aşığıyım, daha da çok mensubu olduğum Aleviliğin aşığıyım. Dahası Kur'an'ın, Ehlibeyt'in aşığıyım. İşte bunun için yazıyor, bunun için titizlikle çalışıyorum. Biliyorum ki düşmanlıklardan hiç kimseye bir yarar yoktur. Ülkeler, milletler bir ailenin devamı gibidirler. Eğer bir ailede geçimsizlik olursa o aile çöker. İşte ülkeler de böyledir. Bunun için biz Aleviler olarak bu iki emanete uyarak Aleviliğimizi yaşarsak, o zaman bu güne kadar var olan ve düşmanın elinde kora üfleyen bir körük gibi her fırsatta Alevi-Sünni gerginliği icat edilemeyecek ve bu sorunlar da en aza inecek. Mutlaka aranan güven ortamı bulunacaktır.

Bundan da ülke ve millet olarak her kesim fayda bulacaktır. Biliyorum ki hepimiz bir geminin içindeyiz. Allah korusun gemi batarsa hepimiz batarız. Birilerinin oyununa gelip bu ve benzer durumlara fırsat vermeyelim diyorum.

ÇAĞDAŞ OLMANIN ÖLÇÜLERİ NELERDİR?

Değerli dostlarım, bazı çevrelerin insanlığı belli kavramlarla aldatma gayreti içinde olduklarını biliyoruz. İşte bu kavramlardan biride çağdaşlık kavramıdır. Kelime anlamı olarak çağdaşlık; aynı zamanda yaşayan, akran olan anlamlarında kullanılmaktadır. Ancak günümüzde ilerici düşünceye sahip olan ve her yeniliği kabullenen anlamında istifade edilmektedir. Bir defa şu incelikler çok iyi bilinmeli ve bu kavramların insanlık yararına neyi nereye kadar ifade ettiği çok net bir biçimde anlaşılmalıdır. Eğer bu kavramların insanlığın yararına olan taraflarını, zararına olan yönlerini bilmeden, inceliklerini anlayamadan, bu kavramların gölgesinde insanlığı kendi isteklerine doğru yönlendirmek isteyen çevrelerin her söylediklerini gerçek kabul edip oyuna gelirse, hem kendi değerlerimizi ve hem de insanın insan olma değerlerini yaramış oluruz düşüncesindeyim.

Her devir ve asırda olduğu gibi, günümüzde de insanlık yararına çalışan çok değerli bilim adamlarının gerek Amerika'da, gerek Avrupa'da ve gerekse dünyanın her yerinde olduğu bilinir. Bunun inkarı da mümkün değildir. Bu bilim adamlarının yenilikler icat etmek, hastalıklara çareler aramak, insanın daha güzel ve rahat yaşamasını sağlamak için makineler, bilgisayarlar, telefonlar icat ettikleri gibi, insanlık yararına karada, denizde ve havada da araştırmalar yaptıklarını görmekteyiz. Siz ister bu gibi ilim ve bilim adamlarına çağdaş deyin,

ister çağ dışı deyin, ne dersiniz deyin, adını ne koyarsanız koyun, bu gelişmeleri üreten insanlara saygı duymamak, onları takdire şayan görmemek, hakikaten cehaletin ta kendisi ve ahmaklık olur. Akıllı selim bir insanın bu gelişmelere karşı çıkması mümkün değildir.

Şimdi buraya kadar kısa da olsa özetini verdiğimiz bu gelişmelere, çağdaş olduğumuz için tüm kalbimizle katıldık diyelim, acaba gerçekten bugün belli güçlerin insanlığa sunmaya çalıştıkları çağdaşlık bundan mı ibaret? Yoksa bu kavram adı altında insanlığı çok büyük bunalımlara ve dönüşü olmayan kötü bir sona doğru sürüklemek mi istemektedirler? Bu endişeleri ve sorunları da siz değerli dostlarımla paylaşmak istedim. Efendim günümüzün modasında, eğer bir insan Amerikalılar ya da Avrupalılar gibi seksi müzik yapar, onu uygular, ona hayran olur, onu halkına sunarsa, seyirci de kadınlı erkekli kendinden geçerek çılgınca taşkınlıklar yaparsa, bu çağdaşlıktır; bu böyle sunulur ve böyle de kabul görmesi istenilir. Acaba bunun çağdaşlıkla alakası nedir; İnsana zarar veren bir şeyin çağdaşlıktaki yeri nedir?

İslam Dininde içki içmek, kumar oynamak ve kadınlı erkekli danslar edip eğlenmek haramdır ve yasaktır. Sanki İslam Dini; bu ölçüleri alt üst edip, çağdaşlık adına süslenip püslenmeye, insanlığın zararına sunmaya karışmaz, herkes istediğini yapar, sonra da ben en iyi çağdaş Müslüman'ım diyebilir gibi toplumda bir algı oluşturulup, bu da çağdaşlık olarak insanlara sunulmaya çalışılıyor. Ama biri çıkar da kardeşim bunlar bizim dinimizde haramdır derse, artık bu şahıs aforoz edilmeli; neden, çünkü bu kimse çağdaş davranmaktadır. Bu gelişmeler insanlık için ne büyük yaralar açmaktadır. Aile birliğini bozmaktadır. Günümüz Avrupalısı ve Amerikalısı da bundan muzdarip ve bunun acısını çekmektedir. Gelin biz onlara uyacağımıza, kendi ölçülerimiz var, kendi aşıkla-

rımız var, kendi ozanlarımız var; ilahilerimiz ve deyişlerimiz var onlara uyalım ve onları yapalım. İnsan bunları dinlerken mutlu oluyor, Rabbine yaklaşıyor, çılgınlıklar yapmıyor, biz de böyle olalım dedin mi, onların diyeceği bellidir: Vay gericiler, siz bizi çağdaş olmaktan çıkarmak mı istiyorsunuz derler. Ve gericilik damgasını yersin. Onlar çağdaş olur, sen de çağdışı oluverirsin.

Diyelim ki para karşılığı vücudunu açanlar, Allah'ın emirlerini hiçe sayanlar, ferdi yaşamlarında hiç bir kural, hiç bir sınır tanımayanlar sanatkar ve çağdaş olur. Onlara hiç leke bulaşmaz, ama ben Allah'ın emrine göre yaşamak istiyorum dediğind yine aynı şeyleri duyarsın. Biraz da üzerine koyarak hakaretlerin bini bir para olur. Onlar çağdaş, sen çağdışı olursun. Sizler bu ya da buna benzer meseleleri çoğaltabilirsiniz.

Bütün bunlar insanlığın çok az bir kesiminde insanlığa böyle sunulmak isteniyor. İnsanlığın yaşam ölçülerini alt üst edecek çirkinlikleri, hoşgörüyü sığınarak çeşitli kavramlarla insanlara sunmaya çalışmaktadırlar. Ne imiş efendim çağdaş olmak, çağ atlamak gibi kavramlarla bâtılı hakkın sırtına yükleyerek insanlığa sunuyor ve sana bana yutturuyorlar. Bununla da toplumlar da onarılması mümkün olmayan yaralar açmaktalar. Özellikle biz Alevilerin bunlara çok dikkat etmesi gerekmektedir.

İnsanlığı bu karanlığa doğru sürükleyen asıl ve temel faktör nedir ve nasıl başlamıştır? Bu çok net ve belirgin olmamakla beraber, tüm dünyada yaptığı etkiler ortadadır. Çünkü sermaye sahipleri, basın yayın organları gibi çok güçlü silahlara sahiptirler. Ağızları en güzel laf yapan konuşmacılar, kalem-ler, yazar çizerlerle en kötü şeyleri iyi olarak, en iyi şeyleri de kötü göstermeyi başarmaktalar. Her türlü çılgınlığı haklı göstermekteler. Onlara göre zinakarlar en büyük sanatkardır. Ailede ferdi özgürlüğe çok önem verirler. Onlara göre aile-

de karı koca, evlat, anne ve baba ilişkileri tamamen başıboş olmalıdır. Toplumlari, ellerinde bulunan güçleri kullanarak kendi arzuları doğrultusunda yönlendirmekte ve batılı hak gibi göstermekte ve bunu da başarmaktadırlar. Çünkü bu olmazsa onların işi çok daha zor olacaktır.

Bunların yüzünden Avrupalılar aile kavramını tarihe gömeceklerdir. İnsanlık uyuşturucu, içki ve zinanın esiri olmaya mahkum olmuştur. Amerika'da şu son yıllarda dinlere karşı daha yumuşak davranıldığı, bu yanlışa karşı çıkanların sayısında bir çoğalmanın olduğunu görmekteyiz. Almanya henüz bu tehlikenin farkında değil ve bundan dolayı da herhangi bir önlem alma peşinde de değil gibi gözüküyor.

Bu olumsuzlukların ülkemizi de kasıp kavurmakta olduğu ve bu çağdaşlık belasının insanlığı bir uçuruma doğru sürüklediği açıkça ortadadır. Birilerinin kültürüyle, müziğiyle, modasıyla ülkemiz insanını da bir çıkmaza götürmekte olduğunu görmekteyiz. Sakın bu oyunlara gelmeyelim. Bu kaygıların ne kadar yerinde olduğu bugün gün ışığı gibi ortadadır. Ve bunun farkında olanların bunu bir birleriyle paylaşmaları zorunludur. Çünkü Allah Teala Peygamber'in bıraktığı iki emanetle insanlığı bu kötülüklerden korumak istemiştir. İşte biz Alevilerin bu emaneti korumaları, diğerlerinden daha elzemdir. Çünkü biz kendimizi onlara nispet vermişizdir. İnsanlık için çağdaş olan şeyler nelerdir, çağdaşlık adına insana sunulan bu çirkinlikler nelerdir? Bu incelikleri bilmek zorundayız. Hiçbir zaman hakkı batıl ile karıştırmayalım. Allah Teala'nın, ilk insan olan Adem'i (a.s) yarattığında yalan söylemek, gıybet etmek, insanları dolandırmak, akdini yerine getirmemek, emanete hıyanet etmek, zinakar olmak, kumar oynamak, namus ve şerefte gevşeklik yapmak, yerine göre utanma duygusunu hiçe saymak gibi kavramlar o gün ne hükümde idiyse bu gün de aynı hükümde olmalıdır. Ve bu dünya durdukça da böyle olmalıdır.

Çağdaşlık adına bunları sözde hoş görüyle insanlığa empoze etmeye çalışanlar, bunun acısını ve zararını kendileri de çekeceklerdir. Allah (c.c) insanda bütün bu, ya da buna benzer değerlerin ilelebet korunmasını isterken, bizler ki Ehlibeyt muhibbiolarak bu değerlerin bozulmasına nasıl yardımcı olabiliriz ki. Eğer bütün bu değerlerin çağdaşlık adına hiçe sayılması insanı mutlu ediyorsa, o zaman neden Avrupa'da, bilhassa Almanya'da devletin bunca yardımına rağmen nüfusları hızlı bir şekilde düşmektedir? Bu konuda bir araştırmamız var mıdır?

Hepimiz şu son senelerde yakalanan uyuşturucu ve bunun yanında da kat kat fazlasının olduğunu duymaktayız. Eğer bu kadar uyuşturucu Amerika'da ya da Avrupa'da piyasaya sürülüp pazar bulabiliyorsa, bunların insana mutluluk verdiğini kim söyleyebilir? Eğer birilerine göre bu çağdaşlıksa, bunların gencecik yaşlarda ölümü tercih etmelerini nasıl izah edilebilir?

Düşünelim ki güven duyulan bir aile ortamı bulamayan, zamanının büyük bir kısmını ya bir kedi ya da bir köpeğiyle bir evin içinde geçiren bir insanın, insana yakışır bir şekilde mutlu olduğunu kim iddia edebilir?

Bu kitabı hazırladığım sırada bulunduğum Berlin'de iki konu üzerinde çok durulmaktaydı. Bunlardan birincisi bilhassa gençler arasında intihar edenlerin çoğalmış olması, ikincisi ise çocuklara tecavüzün hızla artmasıydı. Bunların başında da Berlin'in geldiği söyleniyordu. Daha başlangıçta anlatmıştım. Eşcinsellik için Berlin'de yüz binlerce insanın bu ve buna benzer onca sorunları varken, acaba bunların neresi mutluluktur ki biz bunları da çağdaşlık adına kabul edelim ve hoşgörüyü sığınarak insanlığa bunca kötülükleri nasıl reva görelim? O zaman bütün bunların neresi çağdaşlık, neresi mutluluktur diye kendimize soralım. Diyelim ki çağdaşlık geçmişten ders alarak geleceğe ait insanları nelerin mutlu edeceğine dair

çalışmayı hedefliyorsa; o zaman insana bu kültürü, bu müziği, bu modaları benimsetmeye çalışanlar ya da para kazanma hırsından başka bir şey düşünmeyenler kimlerdir? Acaba bu insanlığa sunmaya çalıştıkları geleneklerin, çağın çok öncesinde olan, cahiliye devrinde yapılmakta olan gelenekler olduğunu bunlar bilmiyor mu? Oysa ki bugün yapılanlar geçmişte yapılanları da aratmaktadırlar.

Değerli dostlarım, bu kitabın asıl amacı İki Emanet ve Alevilik ise bu konuları anlatmaya neden lüzum gördüm dersiniz; çünkü görüyorum ki bu gibi kavramlarla biz Alevilere daha çok musallat oluyorlar. Bunları bizzat görüyor ve yaşıyorum. Bundan dolayı bu konuların da bizleri ilgilendirdiğini düşünüyorum ve işlemeye çalışıyorum.

İnancını yaşamak isteyen bir insanın İmamını tanıması zorunludur. İmam Rıza'nın İmamet hakkında söylediklerini tekrarlamak istemiyorum. İmam'ın önemi ve tanımı orada çok güzel bir biçimde yapılmıştır.

Demek ki bir insan Allah'a iyi bir kul olmak, bu gibi hoş olmayan musibetlerden korunmak için mutlaka İmamlarını tanımak zorundadır. Bekli de bizler bunu yapmadığımız için bu belalar gelip bizleri buldu ki Allah (c.c) hiç kimseyi böyle bir musibetle imtihan etmesin. Utanma, haya, namus, saygı olmayan yerde insanca yaşam da olmaz.

Değerli dostlarım, bizim zaman kaybetmeye vaktimiz yok, zararın neresinden dönersek dönelim o bizim için kârdır. İnsanımızın boşlukta olduğunu ve boşlukta olan herhangi bir şeyin de rüzgarın esmesine göre yön belirlediğini hepimiz biliyoruz. Bugüne kadar başımızdan geçenler de buna örnektir. Öyleyse ne yapıp edip, bu güne kadar bize bir faydası olmayan gelenek, görenek dediğimiz o işe yaramayan tabuları yıkmalı, onların yerine asıl olanları koymalıyız.

İmam Cafer-i Sadık (a.s) şöyle buyurmuştur:

“Bizim sevenlerimiz güzel amelleriyle bize ziynet olanlardır. Bunlar kimseye zulüm etmezler, ama kimsenin zulmüne de boyun eğmezler, kötü amelle de bize kir olamazlar.”

İşte biz Alevilerin özgürlük, çağdaşlık ve hoşgörüsü sınırsız olmamalı ve buna çok dikkat etmeliyiz. Bütün Peygamberlerin hayatında, İmamların hayatında, evliyanın hayatında hoşgörü vardır ama bunun yanında savaşların da olduğunu görmekteyiz. İnsanları hakka, hukuka, doğruya davetin de var olduğunu müşahede edip okumaktayız. Öyle ise bizim de bu ölçülere göre hoşgörümüz olmalıdır. Çağdaşlık adına tüm gelişmelere kavuşmak, hatta daha iyisini yapmak için varız. Fakat çağdaşlık adına bu çıplaklığa, bu çılgınlığa, namussuzluğa yokuz. Bir Alevi olarak da hiç kimsenin olmaması lazım, olacaklarsa da adlarının Alevi olmaması lazım. Başka ad kullanmaları ve bizim temiz adımızı kirletmemeleri lazımdır.

Çünkü asıl kendisini ifade eden Aleviliğe yakışan budur. Aleviler Ehlibeyt dostudurlar, insanlığı da bu gibi belalardan kurtaracak olan ancak Ehlibeyt inancı ve iki emanettir. Alevilik bunun gövdesi, bizler de bu ağacın dalları, budakları olmalıyız. Asıl Aleviliğe bu yakışır, asıl çağdaşlık da budur. Çağdaşlık insanın yuvasını yıkmak değil de yapmaktır, böyle olmalıdır.

Eğer bu gibi belalardan korunmayı beceremez, birilerinin üzerimizdeki oyunlarına dur demez, bizler de onlarla devam edersek ve Allah'ın istemediği batıla yardımcı olursak, emin olun Allah'a (c.c) hiçbir şey gizli değildir ve O, her halimizi görüp bilmektedir. Bu konuyu aydınlatan ayetler vermiştik.

İyice düşündüğümüzde dünyadaki olup biten hadiselerin, o mübarek ayetlerin ne kadar da şu zamanımıza uygun olduğunu anlamamak için bir neden görülmemektedir. Bu sel

felaketleri, bu depremlemler, bu denizin kabarması, bu dağların erimesi tüm dünyanın gözünün önünde cereyan etmektedir. Dünyanın süper gücü olan Amerika da bu gibi olaylarla karşı karşıyadır. Bir taraftan sel, bir taraftan yel, bir taraftan da sıcaklık kasıp kavurmaktadır. Bütün bu hikmetler birilerinin olayların özünü saptırmak maksadıyla uydurdukları, Yaramaz Çocuk, El Nino'nun işi değildir. Bu musibetlerin tamamı bizleri yaratanın emriyle olmaktadır.

İnsanın bir kısım tedbirler alması, binayı sağlam yapması, yağmurun yağıp yağmayacağını bilmesi mümkündür. Ama bunları önlemeye, durdurmaya kudreti yoktur. İnsanın işini sağlam yapması, tedbir alması başka şey, yaradana karşı sorumluluğunu bilmesi de başka bir şeydir. Hakkın ölçüleri bellidir. Bedenini nefesine değil de aklına teslim eden her insan, bunu ayırt edecek akıl ve fikre sahiptir. Ne var ki çoğu zaman nefis insanı esir almaktadır. Bunun içindir ki sevgili Peygamberimiz, İslam ordusunun zafer kazanıp dönen bir grubuna şöyle buyurmaktadır: *“Siz küçük savaşı kazandınız, önünüzde büyük bir savaş var.”* Onlar: *“Ya Resulullah, nasıl olur? Biz bu savaşta çok büyük işler yaptık”* dediklerinde buyurdu ki: *“En büyük cihat nefsinizle olan cihattır.”*

Buradan anlaşılan: İlahi hikmetler yeterince bilinmediği için ya da bilenlere rağbet edilmediği için; nefis, insanın olması gereken yerde olmasını engellemektedir.

Hız. Ali (a.s) de şöyle buyurur:

“Ben o insana şaşarım ki nereden geldiğini, nerede olduğunu ve nereye gideceğini bilmeden yaşamaktadır.”

Bizim On İki İmamlarımıza ait dua kitaplarımız mevcuttur. O mübarek dualara baktığımızda, onlar o halleriyle sanki dünyanın en günahkâr adamlarıymışlar gibi Allah'a yönelmişler,

dua etmişlerken, biz hiçbir amelimiz olmadığı halde kalbimizin temiz olduğuna inanmaktayız.

Allah’a yönelip O’na iyi bir kul olmayı unutuyor, nefsimize esir oluyoruz.

Hız. Ali (a.s) başka bir konuşmasında buyurur:

“İnsanoğlu başlangıçta ana rahmine girmeden necistir. Ruh bedenden çıkınca yine necistir. Acaba neyine güvenerek Allah’a isyan etmektedir. Buna şaşmak gerekir”

Çağların değişmesiyle bu sözlerin değeri düşmez, aksine anlaşıldıkça daha da değerleri artmaktadır.

Allah Teala şöyle buyurur:

“Ey inananlar, adaleti tam yerine getirerek Allah için şahitlik edenler olun, kendinizin, ana babanızın ve yakınlarınızın aleyhinde bile olsa, (şahitlik ettiğiniz kimse-ler) zengin veya fakir de olsalar (adaletten ayrılmayın). Çünkü Allah, ikisine de daha yakındır (onları sizden çok kayırır). Öyle ise nefsinize uyarak doğruluktan sapmayın. Eğer (şahitlik ederken dilinizi) eğip bükerseniz, ya da doğruyu söylemezseniz, muhakkak ki Allah yaptıklarınızı bilir. “1

Kur’an-ı Kerim’in birilerine göre çağdaş olmadığını hesap etsek, acaba bugün dünyanın tamamının böyle bir adalete muhtaç olduğunu da söyleyebilir miyiz? Hayır, böyle bir hükme muhtaç olan insanlık, onun çağdışı olduğunu söyleyemez. Allah’ın bu güzel emirleri hiçe sayıldığından dolayı bugün insanlar arasında aranan güven yok olmuştur. Bugün sözüne sadık, akdini yerine getiren, emaneti sahibine teslim edenler çok az sayıdadır. Yalan konuşmayan, taraf tutmayan yok gibidir. Varsalar da ne kadar etkili olabiliyorlar.

1- Nisa / 135.

Bugün var olan yasalarımız, yeterince bağımsız davranabiliyorlar mı? Görülüyor ki her kesimin bu konuda kaygıları var. Eğer güç sahibiysen, arkanda bir güç varsa, en üst düzeyde olanların bile kafasını kırsan, bir kapıdan girer diğerinden çıkarsın. Ama böyle bir gücün yoksa bir gazeteye iki satır yazı yazmakla içeri atılır, senelerce yatarsın. Paran, imkanın olmadığında hastalansan, hastanelere alınmazsın. Acaba bugün insanımız bu gibi acıları yaşarken bu vermiş olduğumuz ayetin hükümleri mi insanlık için daha uygun, daha çağdaştır; yoksa bu saymaya çalıştığımız bunca zorluklar mı çağdaştır? Bunun değerlendirmesini siz değerli dostlarımin takdirine bırakıyorum. Önemli olan hakkı batıl ile karıştırmayalım yoksa doğrunun ölçüleri bellidir.

Değerli kardeşlerim, bazı insanlar vardır ki onlar yaradana karşı sorumlu olmadıklarını zannetmekte. Oysa ki Allah Teala Kur'an'da şöyle buyurur: **“Allah ve Resulü, bir işte hükmü verdiği zaman, artık inanmış bir erkek ve kadının, o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Resulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.”**¹

Bunca gerçekleri yok saymak akıl ve mantık işi değildir. Doğrudur ki her ne hikmetse tabiatçıların etkisinde kalarak, herşeyin yaratılışını tabiata ya da tesadüflere dayandırarak insanın tanrıya inanmasını engelleyen sözde bilim adamları olmuştur. Ancak dünyada bu görüşlere katılmayan, bu gibi tezcilerin akli ya da ilmi bir tarafının olmadığını da savunan sayısız ilim ve bilim adamının varlığını görmezden gelemeyiz. Belki diğerlerinin söylemleri kolayımıza geliyor diye bu gerçekleri hiçe sayarsak hem insanlığa, hem de kendimize zulüm etmiş oluruz. Bunca vermeye çalıştığımız ayet ve hadisler bize bunu söylemektedir. Birileri kalkıp Kur'an'ın hükümleri

1- Ahzab / 36.

geçmiştir diyebiliyorsa, ona karşı çıkan ve Kur'an hükümlerinin ilelebet ve sonsuza kadar baki kalacağını savunanlar da vardır. Bizler bu gerçekleri görmek zorundayız. Bir şeye karar verdiğimizde onu başkaları böyle diyor dememeliyiz. O şeyin doğru ya da yanlış olduğunu anlayarak karar vermeliyiz.

Kardeşlerim, Allaha hamd ve senalar olsun ki, uygulamadan dolayı bir çok eleştirilir tarafımız olsa da, bizi Ehlibeyt'i seven ve Müslüman bir aileden dünyaya getirmiştir. Bu bizim için çok önem taşımaktadır. Çünkü İslam'ın başına musallat olan bunca hoş olmayan dönemler gelmiş ve geçmişse de Allah'a şükürler olsun ki ne dediği anlaşılan, hiç tahribata uğramayan, Allah tarafından korunan bir kitabımız var ki biz onunla doğruları bulmaya çalışıyoruz. Şükürler olsun ki bizler Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a) gibi bir Peygamber'in ümmetiyiz ki onun hadisleri, onun yaşamı, onun nasihatleri bizlere ışık tutmaktadır. Şükürler olsun ki başta ilim şehrinin kapısı olan Hz. Ali ve diğer on bir İmamımız asırlarca, canları pahasına bu yolda emek vermiş ve eserler bırakmışlardır. Gelecek nesillere yol göstermişlerdir. Bütün bunların inkarı mümkün değildir ve bunlar en güzel olan şeylerdir.

Allah göstermesin eğer böyle olmasaydı, bugün anlatmaya çalıştığımız gibi bizim de halimiz perişan olurdu diyorum.

Değerli kardeşlerim, bilhassa biz aleviler olarak elimizdeki bu değerlerin kıymetini çok iyi bilmeliyiz; elimizde Kur'an-ı Kerim gibi ilahi bir kitap olduğu, ayrıca onun asıl öğretmenleri olan babadan evlada geçen, asırlarca bu ümmetin imamları olan Ehlibeyt İmamları vardır. Bunların bize bıraktıkları eserler, bize yol göstermeye yetecek durumdadırlar. Biz bunun kıymetini çok iyi bilmek zorundayız. Bizim savunduğumuz İslam, Emevi ya da Abbasi saltanatı gibi ya da kralların, şahların, sultanların savundukları İslam değildir. Bizim sa-

vunduğumuz İslam Kur'an ve Ehlibeytin savunduğu asil ve öz Muhammedi İslam'dır. Bu iki ana kaynak bizim için çok önem taşımaktadır. Bakın Hıristiyanlık bugün sanayileşme, sağlık ve eğitimin en güzelini yaptıkları halde, ellerinde bizim bu söylemeye çalıştığımız kaynakları olmadıkları için, bu insanların hiç de mutlu olmadığını görmekteyiz. Ben inanıyorum ki bilhassa Alman halkı okuyan, okumayı çok seven bir halktır. Bu kaynaklarımız, bu hadis kitaplarımız onların elinde olsa, onlar bu sıkıntıdan kurtulacaklardır. Yoksa diğer alanlarda çok güzel işler yapan bir millet, sağlam bir ilahi kitapları olsa, insanlığın manevi değerlerini koruyabilseler, o zaman belki de İslam'ı en güzel şekilde onlar yaşamış olacaklardır. Bu değerler olmadığı için ne yazık ki aranan mutluluk yoktur.

Bütün bunları şunun için anlatıyorum; ben Aleviyim diyen kardeşim, sakın başkalarının oyununa gelme. Bu Kur'an, bu İmamlar, bu değerler senindir. Kur'an-ı Kerim'den sonra On İki İmamlarımıza ait olan Nehcü'l-Belağa gibi, Tuhaf-ul Ukul gibi, Biharul Envar gibi, Vesail-üş Şia gibi, Furuğ-i Kafi gibi, Usul-i Kafi gibi elimizde İmamlara ait otuz üç bin civarında hadisler, nasihatler ve bize yol göstermeye yetecek eserlerimiz vardır.

Bana göre bunların kıymeti bilinmelidir. Aranan birliğimiz bu ölçülere göre sağlansın ki, birileri bizleri kendi menfaatlerine, bir kısım kavramlarla bizi aldatıp oyuna getirmesinler. Şunu bilelim ki dünya diktatörlere, zorbalara, zalimlere ve halkıyla barışık olmayanlara da kalmayacaktır. Bunun örnekleri tarihten günümüze kadar olmuş ve herkes tarafından da az çok bilinmektedir.

İSLAM'DA SALTANAT OLAMAZ

Evet kardeşlerim, tabidir ki din adına saltanatlar, krallıklar, sultanlıklar oluşmuş olsalar da, birileri din adına yanlışlıklar yapmış olsa da, biz Alevilerin dini İslam, kitabı da Kur'an'dır. Bizim savunduğumuz İslam'da saltanata yer yoktur. Bizim İmamlarımız tüm insanlığın kurtuluşu için emanet edilmişlerdir. Ne yazık ki Müslüman ülkeler bu saltanatlarla yönetildikleri için, Ehlibeytin faziletleri yeterince Müslümanlara yansıtılmamıştır. Bunun için diyoruz ki, biz Aleviler olarak bu yanlışlıkları eleştirebiliriz ve bunların din adına insanlığa yaptıkları o zulümlerin yanında hiçbir zaman da olamayız. Ne var ki bunlara kızarak İslamiyet'in tümüne kızarsak, onların yanlışlıklarını Kur'an ve Ehlibeyt'e mal edersek, o zaman saltanatların hedefini biz gerçekleştirmiş oluruz. Çünkü onlar İslam'ın dibine dinamit koymuşlar ve ateşi de bizim elimize vermişler. Dikkat edelim de nereyi yakacağımızı şaşırmayalım. Yoksa biz de onunla beraber yanarız.

Bakın sevgili Peygamberimiz şöyle buyurmuştur:

“Sizin en hayırlınız; dünya için ahiretini, ahireti için de dünyasını terk etmeyendir”

“Kişi mümin olmadan cennete giremez. Birbirini sevmekten de mümin olamaz”

Saltanat sahipleri ne yazık ki bu gerçeği görememişlerdir. Prof. Dr. İhsan Süreyya Sırma beyefendi, Emeviler Dönemi kitabın-

da, Emevi Halifelerinin içinde Ömer bin Abdülaziz haricindekilerin tamamının sultan olduğunu söylemektedir. Bu kitapta der ki: “Muaviye dedi ki: Ben Muhammed Ümmeti içersinde öyle bir ayrılık çıkardım ki ebediyen birleşmeyeceklerdir”

Bu dönemde yapılan zulümleri tarih gözler önüne sermiştir. Hz. Ali gibi Şahı Merdanla yapılan savaşlar bu dönemdedir. İmam Hasan’la yapılan savaşlar ve onun Muaviye tarafından zehirlenerek şehit edilmiş olması bu dönemdedir. İmam Hüseyin’in ev halkı ve yârenleriyle beraber Kerbela’da susuz şehit edilmiş olması yine bu dönemdedir. Bu dönemde Ömer bin Abdülaziz ile Yezid’in oğlu ikinci Muaviye’nin kırk günlük hilafeti hariç, diğerlerinin tamamı zalim kişilerden oluşmuştu. Bunların yaptıklarını anlatmaya kalksak ayrı bir kitap olur. Ne vardır ki dünya onlara da yar olmadı. Üçü Emevi, on biride Mervani olarak, bunların içinde on iki diktatörlerin müddeti 82 sene sürmüştür.

Bundan sonra da Abbasiler saltanatı başlamıştır. Yine Prof. Sırma, Abbasiler dönemi kitabında şunu yazmaktadır. “Abbasiler dönemi İslam tarihi içerisinde uzun bir dönemi kapsadığı gibi, bu dönemde cereyan eden hadiseler açısından çok büyük önem taşımaktadır. Daha başından itibaren Abbasoğulları’nın İslam devleti başkanlığını Emevilerden almaları fazla bir şey değiştirmemiştir. Daha evveli devam eden saltanat hükümleri kendi iktidarlarının bekası ön planda tutuldu ve böylece saltanat hegemonyası devam etti.”

Sayın Prof. Süreyya Sırma, bu gerçeklerin nakledildiği kitapları da daha detaylı olarak anlatmıştır. Ben de eline sağlık diyor, saygılarımı sunuyorum. Görülüyor ki bir bilim adamı olarak kendi kaynaklarını incelemiş, her iki dönemden de olanca zalimlikleri sergilemiştir. Ebu Hanife için de şu satırlar geçmektedir. “Abbasilerden Halife Mansur kendi saltanatının ic-

raatlarının meşruluğunu, İslami açıdan onaylatmak için Ebu Hanife'yi kendi döneminde kadı yapmak istemişti. Ebu Hanife kendisine yapılan bu teklifi kabul etmedi ve Mansurun icraatlarına alet olmak istemedi. Bu yüzden Mansur otuz kırbaça vurarak onu cezalandırdı ve zindana attı. Ebu Hanife'nin kadılığı kabul etmemesinin asıl sebebi ise Hz. Ali'nin (a.s) torunlarından Muhammed Bin Abdullah Mansur'a karşı huruç etmiş olmasıydı. Ebu Hanife açıktan olmasa da gizliden Hz. Ali'nin (a.s) torununu destekliyordu" diye devam etmektedir.

Gerçekten de bu iki döneme ait önemli bilgiler vermiştir ki biz Allah'a dua ederek, rabbimizden böyle gerçekleri gören göz, anlayan kalbi "Hz. Ali haklı idi ama Muaviye de haksız değildi" diyen kardeşlerimize ve hepimize nasip etmesini diliyorum.

Bizim hiç kimse ile şahsi düşmanlığımız yoktur. Kim haktan yana olursa o bizim kardeşimizdir. Zaten ben öyle inanıyorum ki eğer bir gün yeryüzündeki tüm Müslümanlar Allah'ın ve Resulü'nün emri gereği insanlık için emanet edilen bu Kur'an ve Ehlibeyt'i layıkıyla tanıyabilseler, o zaman İslam'da tüm ayrılıklar sona erer. Ne Alevilik ne Sünnilik kalır. Herkes bir noktada birleşir, onun adı da İslam olur. Tüm İslami meseleler bu iki emanete göre çözüm bulur.

Allah ve Resulü'nün emir ve yasaklarını, ilim şehrinin kapısı olan Hz. Ali (a.s) ve diğer İmamlarımız en iyi bilen ve yorumlayanlardır. O zaman bunların emirlerinin üstünde emir kabul görmez. Ancak bütün bunların olması için de evvela ben Aleviyim diyenler bu gerçeği görmelidirler. On İki İma-ma bağlı olduklarını amellerimizle kanıtlamalıyız. O zaman göreceksiniz ki ayrılıklar, düşmanlıklar sona ermiş, yerini dostluklara bırakmış olacaktır. Bir çok yazar ve düşünürlerin bu Emeviler ya da Abbasiler döneminde İslam adına yapılan haksızlıklardan rahatsız oldukları görülmektedir.

Bu konuda Muharrem Ayı ve Aşura günü yazılıp çizilenler bunu kanıtlamaktadır.

Bu iki emanet insanların bir olmasını sağlayacak yegane unsurdur. Eğer insanlar bunlara sahip çıkarsa, Ehlibeyt'in nuru altında toplanırlar. Bunda hiçbir tereddüt yoktur; ancak bizim Aleviler olarak, kendi içimizde senelerdir bizi sömüren, bizi kendi istekleri doğrultusunda yöneten ve yönetmek isteyenlerden kurtulmamız şart. Bu çok zor olsa da imkansız değildir. Yeter ki biz Ya Ali diyelim, Allah önümüzü açacaktır. Çünkü Allah Kur'an-ı Kerim'de nurunu mutlaka tamamlayacağını bildirmiştir ve Allah'ın sözü de haktır. Öyleyse ne kadar zor olursa olsun bir gün mutlaka hak yerini bulacaktır.

Bu toplum her ne kadar uzun zamanlar alimsiz kalmış, zulümlere uğramışsa da, bu insanların Ehlibeyte olan sevgileri halen devam etmektedir. Öyle ise karamsar olmaya gerek yok. Bu sevgi, bu insanları Ehlibeytin yolunda birleştirmeye yetecektir.

Değerli dostlarım, sakın ola ki inkarcıların oyununa gelmeye-
lim. Siz onlara da sorsanız bu kainatın, bu Nizam-ı Alem'in yaratıcısı kimdir diye, emin olun her ne kadar biz inanmıyoruz deseler de kafalarında mutlaka bir yaratıcı vardır; bunun adı her ne ise. Görünüşte zor da olsa en akılcı olan şey insanın, Allah'ın ve Resulü'nün istediği gibi yaşamasıdır. Elbette bu nefsin istediği bir durum değildir. Sonunda karlı çıkmak için nefisle mücadele etmek kaçınılmaz ve gereklidir. Bunu becermek için de mutlaka Allah'a, meleklerle, peygamberlerle, kitaplara, ahiret gününe inanmak zorundayız. Tabî ki sırf inandım demek de yetmez; amel ister, erkan ister ve bu yolda gayret göstermek ister.

Bunları yapmadan Allah Teala'ya karşı iyi bir kul olmak mümkün değildir. İnsanoğlu bunu yerine getirmediği için Allah'ın gazabı da kendisini gösterecektir. Bunun habercisi olan ayetlerden örnekler vermiştik.

Bugün baktığımızda insanlık tarihini anlatan tüm ilahi dinler ve eserlerde Adem'in (a.s) çocukları olan Habil ile Kabil'in arasında başlayan hak ve batıl savaşı devam etmiş, dünya durdukça da devam edecektir. Burada hakkın tarafında olanlar, her zaman bir olan Allah'a kul olmayı,; batılın tarafında yer alanlarsa Allah'ı inkara, imansızlığa yönlendirmişler ve en uygun çıkış yolu olarak da bunu görmüşlerdir.

Çünkü zorbalıklar ve zulümler bu inkarcılığın sonucunda ortaya çıkmakta ve şekillenmektedir. Bütün peygamberler ve İlahi önderler bunlardan çok çekmişler, zorluğun her türüne maruz kalmışlardır. Oysaki her ne kadar zorbaların mantığı zulüm etmek olsa da, Kur'an-ı Kerim'de buyrulduğu gibi **"Artık kim zerre ağırlığınca hayır yapmışsa onu görür. Ve kim zerre ağırlığınca şer yapmışsa onu görür."**¹ Zaten insan aklı da bunun böyle olması gerektiğini kabul etmektedir. Yoksa inananla inanmayan, zalim ile mazlumun hesapları bir olmayacaktır ve herkes hak ettiğini eksiksiz bulacaktır.

Laf olsun diye Allah vardır, peygamberler haklıdır, imamlar, evliyalar şöyledirler, böyledirler demenin bir yararı olmayacaktır. Bunların tamamı birbirine bağlı olan şeylerdir. Sevgili Peygamberimizin kendisinden sonra insanlığa Kur'an ve Ehlibeyt'i emanet etmesi de bu inancın devamı niteliğindedir. Sevgili Peygamberimiz Mekke'de inanan Müslümanlara yönelik zulmün artmasından dolayı bir kısım Müslüman'ın Habeşistan'a hicret etmesini emreder. Onlar da bu emre uyar ve hicret ederler. Bunu gören Mekke'nin hakimiyeti elinde olan zorbarlar, Habeş Kralı'nın onları geri göndermesi için hemen peşleri sıra yüklü hediyelerle birlikte elçiler gönderirler. Kral Necaşi'ye: "Bizden ilahlarımıza inanmayan bazı saf kimseler, ülkenize gelip sizin dininize de girmeden size sığınmışlar.

1- Zilzal / 7-8.

Kendileri yeni bir din uydurmuş, o dinden ne bizler bir şey anlıyoruz ve ne de sizler bir şey anlarsınız” dediler. Necaşi sığınmacılarla görüşmeden karar vermeyeceğini söyledi ve onları huzuruna çağırttı. Hicret edenlerin başında İmam Ali’nin (a.s) kardeşi olan Hz. Cafer-i Tayyar (a.s) vardı. Bunlar Kralın huzuruna vardılar ve önünde eğilmeden sadece selam verdiler. Kral bunun nedenini sorduğunda; “Biz sadece sizi ve bizi yaratanın önünde eğiliriz.” dediler. Sığınmacıları da dinleyince Mekke müşriklerinin getirmiş oldukları hediyeleri kendilerine iade etti ve onlardan hiçbir hediye kabul etmedi.

Biz bununla şunu anlatmak istiyoruz ki, bizim inancımızda saltanat olmadığı gibi, Allah’tan başka kimsenin önünde eğilmek de yoktur. Cafer-i Tayyar Mûte savaşında İslam Bayrağını taşıırken kolları kesilerek şehit olmuş, bu lakabı da oradan almıştır. Resul-i Ekrem buyurur: “*Cafer cennette o kollarla uçmaktadır.*” İslam uğruna kolları kesilenlerden birisi de İmam Hüseyin’in kardeşi Ebu Fazıl Abbas’tır. Onun da kolları Kerbela’da su getirmek için gittiğinde kesilmişti; Allah her ikisine de rahmet eylesin. Gelelim konumuza; Kral Necaşi, Caferi Tayyar’a “Sizi milletinizden, vatanınızdan ayıran bu söylemiş olduğunuz dinin aslı astarı nedir?”

Hz. Cafer şöyle cevap verir:

“Ey Malik! Biz cahiliyet içinde yüzen bir millet idik, elimizle yaptığımız putlara tapar, ölü hayvanların etini yedik. Fuhuş yapar, yol keserdik, komşularımıza kötülük eder, kuvvetlimiz zayıf olanımızı ezerdi. Ta ki Allah (c.c) içimizden soyunu bildiğimiz, doğruluğuna inandığımız, güvenilir, iffetli bir kimse olan Hz. Muhammed’i bize peygamber olarak gönderdi de o bize Allah’a kul olmayı öğretti, O’nun dışında, yapılan putlara tapınılmayacağını bize gösterdi.”

Bu, tarihi ve uzun konuşmasının bir bölümüdür.

Bunları anlatmamın sebebi kıssadan hisse çıkaralım ve payımıza düşen dersi alalım. Orada gerek sevgili Peygamberimiz, gerekse diğer Müslümanlar hem bölücülük, hem de sefihlikle suçlanmışlardı. Ancak hiçbir zulüm ve suçlama inananları kendi inançlarından alıkoymaya yetmemişti. İşte bu yüzden biz Aleviler olarak bu değerlere sahip çıkmadan, tarihimizi iyice bilmeden bir yerlere varamayız. İmam Cafer-i Sadık (a.s) buyurur ki:

“Ben Resulü Ekrem’in torunuyum. Allahın kitabı olan Kur’an-ı ben herkesten daha iyi bilirim, yaratılışın başlangıcıyla kıyamete kadar tüm olacakların haberi Kur’an’da verilmiştir”

İmam Muhammed Bâkır (a.s) da buyurur:

“Allah (c.c) insanların muhtaç oldukları her şeyi Kur’an’da beyan etmiştir.”

Allah (c.c) gönderdiği elçilere kitaplar ve suhuf lar vermiştir. Allah Teala peygamberler silsilesinin sonuncusu olan Hz. Muhammed’e de (s.a.a) kıyamete kadar kalacak olan, geçmişteki kitapların ve suhuf ların hükümlerini içinde bulunduran Kur’an-ı Kerim’i indirmiştir. Böylece Kur’an’dan önce inen suhuf ların da, kitapların da hükümleri kalkmıştır. Kur’an-ı Kerim ise ilelebet kalacak olan kitaptır. Bundan sonra Allah’a iyi bir kul olmak isteyenler mutlaka bu iki emanete başvurmalıdırlar.

Allah Teala’nın hiçbir peygamberinin arasında en ufak bir ayrılık yoktu. Dinlere farklı isimler verilse de tümü aynı gaye üzere gönderilmişler ve hepsi de insanları Allah’a kul olmaya çağırıyordu. Ama bu gün gördüğümüz ayrılıklar tamamen insanların kendi icraatlarından kaynaklanmaktadır. Müslümanlar arasında bir farklılık olmaması ve tek hedef olması lazımken, değişik mezheplerin olması, tarikatların ve diğer

fırkaların olması gibi. Yani aynı Allah’a inanan, aynı peygambere ve aynı kitaba inanan insanların neden aynı şeyleri söylemediği gibi. Demek ki bazı katkılar olmuş ve bu da bazı söylemler geliştirmiş, bu nedenle de farklılıklar oluşmuştur. İnsanların bölünmelerini ne Allah, ne de Resul’ü istemiştir. Bazı çıkar çevreleri, bazılarının adını kullanarak, kendi hedefleri doğrultusunda birilerini yüceltmişler ve halka öncüler olarak sunmuşlardır.

Evet kardeşlerim, söylemeye çalıştıklarıma karşı çıkanların olacağını, “bundan bize ne, biz kendi işimize bakalım” diyenlerin olacağını biliyorum. Ancak bu zaten bizim işimiz; peki bunu biz yapmazsak, siz yapmazsanız kim yapacak?

Allah’ın farz kıldığı emirleri iki türdür. Biri Farz-ı Ayn (herkesin yapması gereken farzlar) diğeri de Farz-ı Kifaye (bazılarının yapmasıyla diğerlerinin üzerinden kalkar; ama eğer hiç kimse yapmazsa herkes sorumlu olur.) Bizim bu yaptığımızda ikinci kategori farzlardandır. O yüzden birilerinin hoşuna gitmiyor diye bunu yapmazsak hepimiz sorumlu oluruz. Biz görevimizi yapıyoruz; hak ve hakikati kabullenmek herkes için o kadar da kolay olmayabilir. Bu herkesin kendi bileceği bir şeydir.

Evet, görülen Allah Resulü’nün bile İslam’ı tebliğe başladığında, İslam’ın azılı düşmanları, Hz. Ebu Talib’e (a.s) giderek dediler ki: “Ey Ebu Talib! Sen bu yeğenine sahip çık ve ona de ik; eğer mal, servet, makam istiyorsa verelim, eğer bu onda bir hastalıksa onu tedavi ettirelim. Bugüne kadar hiç kimse bizim inançlarımızla bu kadar alay etmemiştir. Bu Muhammed’in yaptığı bölücülüktür, ya sen amcası olarak bu işin önünü alacaksın ya da onu bize teslim edeceksin.” Hz. Ebu Talib (a.s) “Onu size teslim etmem, ama sizin isteklerinizi ona iletirim” diyerek, “Bu istekleri falan kişiler sana bildirmemi istediler” diyerek olduğu gibi yeğenine bildirdi.

Allah'ın elçisine dahi karşı çıkılmıştı; elbette benim savunduklarıma da karşı çıkanlar olacaktır. Eğer biz hak olan bir Alevilikten yanaysak ve onun savunucusuysak; bizim öncülerimizin sergilediği tavrı biz de sergileriz. Şu çok iyi binmeli ki ben de bir Aleviyim; Alevilerin kurtuluşunun da bu yolda olduğunu biliyor ve öyle inanıyorum. Ben Aleviyim diyen dostlarımin bugüne kadar yapılmış olanlarının, bizim birliğimizi sağlayıp sağlamadığını, bize vurulan dinsizlik yaftasını üzerimizden kaldırıp kaldırmadığını, ihtiyaç duyduğumuz günlük ibadetimizin var olup olmadığını düşüncelerini istiyorum. Eğer bunlara olumlu cevap verirlerse ben o zaman ağzımı kapatır bir daha konuşmam. Ama ne yazık ki buna kalkıp bir kişi dahi olumlu cevap veremez. Çünkü böyle bir şey yok.

İşte bu kardeşiniz yazar olduğu için ya da yazarlık hevesi taşıdığı için yazmıyor. Sadece halkının tüm acılarını yüreğinde taşıdığı, onların göremediği bazı gerçekleri gördüğü ve onların bu gerçeklerle aşına olmalarını istediği için yazıyor. Lütfen bu samimiyetimi kabul edin; bizler gerçek Aleviliği kavramadan, bize bırakılan iki emaneti tam anlamıyla idrak edip onlara yönelmeden bu keşmekeşten kurtulma şansımız yoktur. Ve inanın eğer bu olmazsa, her kesim bizi kendi istedikleri gibi yönlendirmeye ve kullanmaya devam edecektir. Yine zarar eden bizler ve Alevilik olacaktır. O yüzden söylediklerimin ciddi ciddi düşünülmesini hepinizden rica ediyorum. Eğer Aleviliğimize bir zararı varsa ben de sizlerle beraber bu söylemleri bırakacağım ama bizim bundan başka çıkış yolumuz yoktur. Bunun bilinmesini istiyorum.

YANLIŞ SORUNUN DOĞRU CEVABI OLMAZ

Evet değerli dostlarım, yeni yeni gelişen olaylar hakkında ne düşündüğümü siz okurlarımla paylaşmak için daha öncelerde yazdığım bu kitabımda; bu son senelerde gelişen hadiseleri bu başlık altında sizlerle paylaşmak istedim. Bende bir kardeşiniz olarak düşündüm ki, hakikaten yanlış bir sorunun doğru bir cevabı olmayacağı gibi; eğer varsa yanlışlarımız, o zaman yanlış da yanlışlarla düzelmez. Olsa olsa ancak doğrularla düzelir.

Şu son yıllarda bir kısım insanlar çıkıp, bizim Aleviliğimiz adına kendilerine göre bir kısım haklar talep etmekte. Ben âcizane bu toplumun bir mensubu olarak, ben Aleviyim diyen dostlarımla bu sorunlarımızı konuştuğumuzda, çoğunluk tarafından Alevilik için istenen istek ve taleplerde yanlışlığın var olduğu kabul görmektedir. İşte benim de görüşüm bu yöndedir ki, bizim adımıza istenilen taleplerin bilimsel olmadıklarına inanmaktayım. Öyle ise bu taleplerimizde yanlışlarımız var diyorsak o zaman da yanlış başka yanlışlarla değil de ancak kaynağı belli olan doğrularla düzelir. Bizim Aleviliğimizin doğruları bellidir. Eğer bu manada Alevilik nedir, Alevi kimdir, onu öğrenmek istiyorsak, Aleviliğimizin ana kaynağı On Dört Masum On İki İmamlardır.

Bugün tüm dünyadaki yaklaşık, beş yüz milyon insan bu Aleviliği Kur'an ve Ehlibeyt olarak böyle yaşamaktadırlar. Bizim bütün var olan bu gerçekleri görmezlikten gelerek Anado-

lu Aleviliği adı altında bir kısım aslı astarı olmayan, kaynağı Kur'ân'a, ve sünnete dayanmayan menkıbelere bakarak "onlar başka biz başkayız" dersek ya da böyle diyenlerin peşinden gitmeye devam edersek bütün bunlar bizim için bir yanlışın devamından başka bir işe yaramayacaktır. Bana göre bu yanlışlar bizlere bir şey kazandırmayacağı gibi, daha çok sorunlar karşımıza çıkarabilir diye kaygılanıyorum. Çünkü bu istek ve taleplerimiz, ancak doğrulara dönersek faydamıza olacaktır.

Bu doğruların bizim için olmazsa olmazları Kur'ân'ı Kerim ve Ehlibeyt olmalıdır. Eğer Aleviliğimiz aslına uygun olarak bu ana temele dönerse o zaman bizim Aleviler olarak diğer mezhep ve fırkalara haklı bir manada söyleyecek sözlerimiz de olacaktır. Çünkü bu söylenecek sözler Kur'ân, sünnet ve Ehlibeyt eksenli olacaktır.

Şimdi düşünelim ki, sen hem "Ben Aleviyim, Ehlibeyt'e tarafım" diyeceksin ve hem de dinsizlikle suçlanacaksın. Eğer bana sorarsanız bu yanlışın vebalini başkalarında değil de asıl kendimizde aramamız gerekir diye düşünüyorum. Çünkü bu Ali dostuna, Ehlibeyt dostuna asla yakışmaz. Düşünün ki bizim Alevilik unvanımız Hz. Ali'nin (a.s) ev halkına verilen bir isimden bize kadar gelmiştir. Asıl Aleviler On İki İmamlardır. Onların izinde gidenler manasında bizlere de nispet olarak verilmiştir. Buna layık olmak ise bizim asıl görevimiz olmalıdır.

Madem ki asıl Aleviliğimizin olmazsa olmazı On İki İmamlardır, bizim atalarımız da bu Aleviliği memnuniyetle kabul etmişlerse, gelin bizler de sadece dil ile söylediklerimizle kalmayalım; bunları amelimize de yansıtarak içinde bulunduğumuz var olan yanlışlarımızı bu doğrularla düzeltmeye en azından gayret edelim. Şunu söylüyorum ki başkalarının hatalarını düzeltmeye bizim gücümüz yetmez. Ancak kendi var olan yanlışlarımızı giderebiliriz. Hz. Ali (a.s) bir sözünde buyuruyor:

“Erdemli insan o insandır ki, başkalarının hatalarını tekrarlamak yerine kendi hatalarını giderir”

Buradan yola çıkarsak, demek ki hatalarımızı düzeltmek bizim için bir ar meselesi değil de tam tersi erdemlik olacaktır. Şayet bunu becerebilirsek göreceksiniz aramızda daha samimi güven ortamı artacak, bu güven artarsa mutlaka bu durum ekonomik gücümüzün oluşmasına yansıyacaktır. Bunun ötesinde, siyasetteki var olan boşluğumuz daha da olgunlaşır, başkaları için değil de kendimiz için, Aleviliğimiz için, hatta tüm ülkemiz için çaba sarf eder yararlı oluruz. Öyle her önüne gelen bizleri sokaklara salamaz.

Biliyoruz ki bunların bedelini bizler ödemekteyiz. Şayet bütün bunları akliselim analiz etmeden devam edersek, bu güne kadar yaşadıklarımızın çok daha ötesinde, kapanması da mümkün olmayan musibetler önümüze çıkabilir kaygısı taşıyorum. Bizim bugün etrafımızda olup bitenlerden ders almamız, hep beraber düşünmemiz gerekir diye kaygılarımı siz değerli dostlarımla paylaşıyor, takdiri de sizlere bırakıyorum.

Aziz dostlarım zaten ben Aleviliyim dedin mi bu Aleviliğimizin dini İslam, kitabı Kur’ân-ı Kerim, peygamberi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a), hak imamları On İki İmamlardır. Şayet birileri bu dini Hanifi, Şafii ya da Maliki mezhebi diye yaşıyorsa, o zaman ben Aleviyim diyen bir kişinin de inancını On İki İmamlar’a uyararak yaşamaları gerekmektedir. Bu İmamlarımız, gelin bizim için ibadet edin, gelin bize niyaz edin, gelin bize secde edin dememişler.

Onlar bize şöyle diyorlar:

“Ey bizi sevenler; gelin bizlere uyun, bizler Allah’ın kelamı olan Kur’ân’a uyarak nasıl yaşıyorsak sizde öyle yaşayın.”

Yüce Allah buyuruyor:

“Ey Habibim inananlara de ki sizler Allah’ı sevdiğinizde samimiyseniz bana uyun ki Allah’ta sizi sevsin.”¹

Ancak görüyoruz ki bizim adımıza konuşan bazıları öyle demiyorlar. İnsan insana secde etmedikçe Allah’a secde etmiş sayılmaz diyorlar. Bunu hem de Cem töreninde söylüyorlar. Oysa ki yüce Rabbimiz buyuruyor ki:

“Bazılarınız bazılarınızı Rab edinmesin, secde etmesin.”²

Yüce Allah başka bir ayette buyurur:

“Sakın güneşe, aya secde etmeyin. Çünkü onları da biz yarattık”³

Hemen bütün peygamberler, imamlar, Allah’ın Salih kullarının tamamı yeryüzündeki Allah’a inananların da ittifakla kabul ettikleri yek kural; bütün hamdlar, secdeler yalnız ve yalnız yüce Allah’adır. Yoksa kulun kula secdesi hakka uygun bir görüş değildir. Alevilik adına biz dedeyiz diyerek böyle konuşanlar ya bu konuda cahildirler ya da maksatlıdırlar demek lazımdır. Tabiidir ki benim asıl maksadım birilerini eleştirmek değildir. Benim asıl maksadım üzerimizde oynanan bu gibi oyunlara sessiz kalmamaktır. Çünkü sessiz kalmak yanlışları kabul etmek olur ki bana göre bu doğru değildir. Meğer insan insana secde edecek diyorlarsa, o zaman onlar da insan bizde insanız. Kim kime secde edecektir?

Bütün bu ve buna benzer yanlışlıkların tek sebebi, bizim Aleviler olarak Ehlibeyt’i, On İki İmamları yeterince tanıyamadığımızdan kaynaklanıyor. Eğer bizler onları tanıyabilsek

1- Âl-i İmrân / 31.

2- Âl-i İmrân / 65.

3- Fussilet / 37.

bu yanlışlar aramızda boy göstermezler. Onlar şunu çok iyi biliyorlar ki, şayet bir kişi Allah'a kul olduğunu kabul ederse başka kimselere kul olmaz. Her ne hikmetse bu da onların işine gelmiyor. Öyle ise bu gibi oyunlara gelmeyelim diyorum. Eğer bir kişi kendisini İslam'ın içinde görüyorsa yapacağı ibadetler de bellidir.

Bu ibadetlerin başında Kur'ân-ı Kerim'de karşılığı olan farz amelleridir. Bunlar oruç, namaz, zekât, hac gibi amellerdir.

İkincisi sünnet amelleridir. Bu sünnet ameller de yine Allah'ın rızası kastıyla yapılmalıdır. Bu sünnet ameller yapıldığında Allah nezdinde sevabı verilir. Ama kasıtlı olarak değil de bir kısım nedenlerden dolayı yapılmadığında günahı da yoktur demişlerdir. Ancak farz olan amelleri terk edersen günah işlemiş olursun. "Bunlar yoktur, bizim değildir" dersin İslam'ın dışına çıkmış olursun.

Yapılması gereken ibadetlerin üçüncüsü de İmamların içti-hatları üzere yapılması tavsiye edilen ibadetlerdir. Bunlardan her cuma akşamı namazdan sonra Cevşen-i Kebir'den, Kumeyl Duası'ndan, zikir dualarından okumak gibi ya da Ehlibeyt'in, İmamlar'ın ölüm ya da doğum günlerinde onları yad etmek gibi, ya da Kerbela musibetini canlı tutarak onların yasını tutmak gibi, ya da Gadir-i Hum'da gerçekleşen Hz. Ali'nin (a.s) velayetini kutlamak gibi ameller, biz Alevilerin İmamlarca tavsiye edilen amellerimizdendir.

Bunun yanında İmamların türbelerini ziyaret ederek oralarda ziyaret namazları kılmak, dua etmek de tavsiye edilen amellerdendir. Bütün bu amellerin tamamı yine Allah'ın rızası kastıyla yapılması gereken güzel ibadetlerdendir. Bütün bu amellerin hem Kur'ân'da ve hem de sünnette karşılığı vardır. Bugün baktığımızda dünyanın he yerinde Ehlibeyt âşıkları yaşamaktadırlar.

Bu güzel ÷lkemize gelip de Din-i İslam'ın yayılmasına katkıları olan Anadolu Erenleri'nin tamamının bunu aynen yaşadıklarını görmekteyiz. Bu Anadolu Erenleri'nin hiçbirisi Kur'ân'ın farzlarından olan amel ve ibadetlerini terk etmemişlerdir. Ve yine hiçbirisi Kur'ân'da haram olan şeyleri yapmamış, haram olan içkiyi de içmemişlerdir.

Ben bu araştırmalarımnda şunu gördüm ki; bu yaşamakta olduğumuz yörelere göre farklı gelenek ve cem törenlerimizin ana temeli 1509 yılında Yavuz Selim tarafından Balım Sultanın, Balım Padişahı unvanıyla İstanbul'a davet edilip 21 pare top atılarak karşılanmış olmasıyla bu törenlerimizin temeli de atılmış olmaktadır. Çünkü Balım Sultan, Yavuz'un babasının şerefine davetlidir. İkinci Beyazıt'ta sarayda yapılmakta olan içkili, sazlı sözlü bu cemin içindedir. Görölüyor ki bu cem törenlerimiz Hacı Bektaş-ı Velî'den yaklaşık 170 sene sonra buradan başlamıştır.

Her ne hikmetse Balım Sultan biz Alevilerin reformcu piri olarak bilinirken, Alevilerin kırımına sebep olan Yavuz Selim ile olan dostlukları en üst düzeydedir. Görülen odur ki, bu cem töreninde İslam'da farz olan ameller terk edilmiştir. Kur'ân-ı Kerim'de haram hükmünde olan içki ise kırklar dolusu, Ali dolusu denilerek insanlara sunulmuştur. Oysa ki Anadolu Erenleri'nin hiçbirinde bu gibi ameller görülmemektedir.

Burada görülen tablo Yavuz Selim'in Alevilerin düşmanı olduğudur. Ama pirimizin de çok yakın dostudur. Balım Sultan böylece Yavuz'un babasının yerine geçmesini sağlamış, Yavuz Selim de bu dostunun türbesini kendisi yaptırmıştır. Burada görölüyor ki Balım Sultan asıl pirimiz değil de bizim için eğitilmiş sanki bir acemdir demek lazımdır. Burada biz Alevilerin üzerinde oynanan oyunların hangi boyutlarda olduğu apaçık görölmemektedir.

Ne var ki durum ne olursa olsun Balım Sultan bizim reformcu pirimiz olarak bizlere sunulmuştur. Oysa ki İslam'ın farzları hakkında, haramları hakkında, Allah'ın elçisi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a) ve bu dinin vârisleri olan On İki İmamlar da kendilerinde reform hakkı görmemişlerdir. Anadolu Erenleri de kendilerinde reform hakkı görmedikleri gibi, bir kısım gece ibadetleriyle daha da fazlasını yapmışlardır. Ama bu Balım Sultan namaza niyazdır demiş, içkiyi mubah görmüş, böylece Yavuz'un tahta çıkışını da sağlamıştır. Görülüyor ki biz Alevilerin üzerinde oynanan oyunlar buradan başlamıştır.

Aziz dostlarım, Pir Sultan Abdal bu tarihlerden hemen yarım asır sonra yaşayan bir ozanımızdır. Pir Sultan bu oyunların farkına vardığı için şöyle dertlenmiştir:

Muhammed Ali'nin güzel yolları

Şimdi türlü türlü yol eylediler

Azgın yaralama cerrah çoğaldı

Herkes bildiğini bal eylediler

Bizim bildiğimiz Ali bir idi

Şimdi her yerde bir Ali eylediler

Evet aziz dostlarım, acaba Pir Sultan o günleri görmüş ve böyle dertlenmiş diyorsak, bilmiyorum şu günümüzde üzerimizde oynanan bunca oyunları görseydi ne yazar ne söylerdi, doğrusu merak etmiyor değilim.

Görülüyor ki bizim var olan bu boşluğumuzdan faydalanmak isteyen her kesim, oyunlarını üzerimizde tezgâhlayabiliyor. Bütün bu gerçekler önümüzdeyken, bu yaşadığımız cem törenlerimiz, yanlışlar da olsalar aramıza girmişlerdir. Ben de biliyorum ki bunları terk etmek artık pek de kolay gibi görülmemektedir.

Görüldüğü gibi bu gelenekler Yavuz Selim ile Balım Sultan'ın işbirliği ile aramıza girmiştir. Anadolu Erenleri'nin hiçbirinin böyle sazlı sözlü, demli ibadetleri görülmemektedir. Dünyanın hiçbir yerinde de benzeri yoktur. Ancak Anadolu Erenleri'nin aynen dünyadaki Ehlibeyt dostlarının yaptıkları gibi her cuma akşamı, akşam namazından sonra bir kısım tasavvufi zikirleri okuduklarını biliyoruz. Ancak bu zikirler Kur'an ve sünnetin dışına çıkan zikirler değildir. Bugün bizim yapmakta olduklarımızla bir benzerlikleri de yoktur.

Bugün yapılmakta olan törenlerimizin karşılığı bunlar farz mıdır sünnet midir yoksa On İki İmam'a göre içtihat mıdır? Bunların da kabul görülen makul bir karşılığı bulunmamaktadır. Bunlar, sadece bir kısım doğrulukları kesin olmayan menkıbelerin dışında, güvenilir bir kaynaktan yoktur.

Bunun yanında asıl Alevilikte olmazsa olmaz olan On İki İmam'ların yaşadıkları yerlerden de buna benzer amelleri de görülmemektedir. İmamların yaşadıkları yerlerde Cem Evleri diye bir ibadet yeri de yoktur. Öyle ise ben diyorum ki gelin tüm dünyadaki Ehlibeyt dostlarının yaşadıkları gibi, bizler de günlük ibadetlerimizi Kur'an ve Ehlibeyt'e uygun olarak yaşayalım. Diğer taraftan madem ki bu gelenekleri terk etmek kolay olmayacak, Kur'an ve sünnete ters düşmeyecek şekilde bunu da isteyen yapsın diyorum. Şayet buna ihtiyaç duyduğumuzda camiye, cem evini başkaları yapmasın. Bunu hür irademizle bizler yapalım diyorum.

Aziz dostlarım, hele şu halimize bakın Allah aşkına! Ben kime ne diyebilirim ki? Tabiatı gereği düşündüğümüzde herkes kendine uygun olan işini yapıyor. Öyleyse devlet de politikasına göre işini yapacaktır. Sağolsun devlet baba bir kısım dedelerimizi kendi imkânlarıyla Kerbela'ya, Umre'ye götürmüştür. Ne yalan söyleyeyim bu toplumun bir mensubu

olarak bu halimize çok üzüldüm. Çünkü bu sevgili dedeler eğer gerçekten Evlad-ı Resul'den olduklarında samimi iseler, o zaman bu mübarek yerlere kendilerinin zaten gitmeleri gerekirdi. Eğer bunda samimi olsalar onlar bu dinin de asıl varisleridir diyebilmeleri de lazımdı. Çünkü yüce olan Allah, Enfal Suresi 41'de hums ayetiyle bu soydan gelenlerin haklarını korumuş, bu fazileti onlara da bildirmiştir.

Ne kadar acıdır ki bunca nimetin karşısında bir kısım dedelerimiz çıkıyor, Kur'ân-ı Kerim'de tüm mezheplerce, bunun yanında On Dört Masum, On İki İmam'larca kabul edilen farz olan ameller için bunlar bizim değildir diyebiliyorlar. Şimdi bütün bunları üst üste koyduğumuzda üzerimizde oynananların ne boyutta olduklarını bizlere kendisi göstermektedir. Şöyle düşünüyorum da, acaba bu Kerbela'ya, Umre'ye giden sevgili dedeler, o mübarek yerlerde lütfedip de ziyaret namazı kıldılar mı? Doğrusu bunları da merak etmiyor değilim. Tabiidir ki şayet Evlad-ı Resul'den olmanın kıymeti bilinirse, bu sevgili dedelerimiz için bir fazilet olabilir.

Çünkü yüce Allah zaten onların hakkını hums ayetiyle korumuş, tüm Müslümanlara da onlar için bir fazilet yüklemiştir. Ancak bunca faziletin kıymeti bilinmeden Allah-u Teala'nın farz kıldığı amelleri inkar edilmeye devam edilirse, bu gibi dedelerin sorumlulukları da Allah ve Resul'ünün nezdinde o derece önem arz edecektir. Nasıl ki Nuh'un (a.s) peygamberliği kendi karısı ve çocuklarına bir fayda vermemiş ise, sevgili dedeler de bu Kur'ân'a ve Ehlibeyt'e uyulmadıkça sadece soydan gelmiş olmanın onlara bir faydası olmayacaktır. Bu görüşler benim şahsi görüşüm olmayıp, hemen tüm ilahi hükümlerin yorumları bu mealdedirler.

Bunun içindir ki şayet konumuz Aleviliğimizle ilgiliyse, herkesin kendi mantığına göre bir Alevilik tarifi yapması gerekir.

Burada doğru bir Alevilik tarifi yapmak istersek bunun ölçüsü de Kur'ân, sünnet ve Ehlibeyt eksenli olmalıdır.

Bakın Allah Resulü (s.a.a):

“Benden sonra benim ümmetim 73 fırkaya ayrılacak. Ancak bunlardan sadece biri hak ile beraberdir” buyurmaktadır.

Şimdi baktığımızda hemen bütün mezhepler bu hadisi doğru olarak kabul etmekte. Ancak her mezhep ve fırka kendilerinin bu birim içinde olduklarına inanmaktadırlar. Oysa ki Allah'ın Resulü şöyle buyurur:

“Benim Ehlibeyt'imın misali aynen Nuh'un gemisinin misali gibidir. Bu gemiye binenler kurtulmuş, binmeyenler ise helak olmuşlardır.”

Şimdi bizim inancımıza göre sevgili Peygamberimiz hakikati bize böylece göstermiş olmaktadır. Bugün baktığımızda 53 fırka Sünnilik adına, 20 fırkada Alevilik – Şiilik adına tarihte yerlerini almışlardır. Ahmet Hilmi Filipeli'nin İslam Tarihi'nde böyle gösterilmektedir.

Şimdi hakkı üstün tutarak söyleyecek olsak, bu Sünnilik adına ayrılan fırkaların yanlışlıkları, kendi inancımıza göre yüzde ellidir diyebiliriz. Nedeniyse şayet bir fırka saltanatları savunuyorsa, Hz. Ali (a.s) haklı olsa da Muaviye'de haksız değildir diyorsa, diğer taraftan orucunu tutup namazını kılıyorsa, bu da yüzde elli denilebilir diye düşünüyorum. Ama geriye kalan yirmi fırkanın da on dokuz fırkasını incelediğimizde, bunların yanlışlıkları o kadar fazla ki, bunları anlatmak bile insana acı veriyor. Baktığımızda Allah'ın yaratıcılığı hakkında, Allah'ın sıfatları hakkında, imanın, İslam'ın şartları hakkında, Kur'ân'ın hükümleri hakkında, Gulat hakkında, ahiret hakkında, On İki İmamları kabulü mümkün olmayan görüşleri bulunmaktadır.

Şimdi biz Aleviler olarak bu kadar karışıklığın içinde, bu ilim ve bilim çağında ne yapmamız lazım, bunca yanlışlıklardan kurtulmak için Resul-i Ekrem'in göstermiş olduğu iki emanet olan Kur'ân ve Ehlibeyt'i yaşayarak bu hak olan gemiye bine-
lim. Yoksa hakkı terk edip, her şeyi inkar edip haktan sapanla-
rın peşinden gitmeye devam mı edelim? Eğer bana sorarsanız
asıl manadaki Aleviliğimize hakkın tarafında olmak yakışır.
Yoksa Alevilik adına inkâra taraf olup da Ehlibeyt'e, On İki
İmam'a kir olmaya hiç kimsenin hakkı olmamalıdır. Öyle ise
bu konuda hiç zaman kaybetmeden yönümüzü hak olan, Gü-
ruh-u Naci olan Kur'ân ve Ehlibeyt'e döndürelim diyorum. Bu-
rada gururun, kibirlenmenin yeri olmamalıdır. İnanın ki bizler
için bu hak yolun dışındaki tüm yollar, bizleri daha da karanlık
yollara götürür diye kaygılarımın olduğunu söylüyorum.

İmam Cafer Sadık (a.s) buyurur:

“Ey bizi sevenler, hoş olmayan amellerinizle bize kir ol-
mayın. Allah ve Resulüne itaat ederek güzel amellerinizle
bize ziynet olun. Bilin ki sırat-ı müstakim olan doğru yol
bizim yolumuzdur.”

İşte madem ki bu İmamlar bizimdir, o zaman bize yakışan
da bunları yaşamak olmalıdır. Bilin ki bir toplumun On İki
İmamların mislinde imamları olması çok büyük bir lütuftur.
Buna göre bunun kıymeti mutlak iyi bilinmelidir. Çünkü asıl
Alevilik On İki İmamların kendileridirler. Bu isim ülkemizde
onların izinden gidenler manasında bizlere de nispet olarak
verilmiş, atalarımız da bunu memnuniyetle kabul etmişler-
dir. Bizler de bu mübarek ismi aynı duygularla kabullenmek
zorunda olmalıyız. Bilin ki yüce Allah nurunu tamamlaya-
caksa bunu Kur'ân ve Ehlibeyt'le tamamlayacaktır.

Yüce Allah hiç kimseye nasip etmediği masum, tertemiz
İmamları tanımayı nasip etmiştir. Tüm dünyada yaklaşık

beş yüz milyon insan bu dini, İslam'ı bunlara uyarak yaşamaktadırlar. Buna göre bizim gideceğimiz yolda bu yoldur. Bizleri sıkıntılardan kurtaracak, huzura kavuşturacak yol da bu yoldur. Çünkü sağlam bir inanç aynen ekilmiş bir tarlaya benzer demişler. Nasıl ki ekilmiş bir tarlaya başka bir şey ekilmezse, inancını sağlam olarak yaşayanlar da öyle kolayca başka akımların oyunlarına gelmezler demişlerdir.

Şöyle baktığımızda insanımız bu Cumhuriyet döneminin ilk okuryazar olan toplumdur. Ama bugün yönetimde, üretimde, ekonomide olması gereken yerde değildir. Bütün bunların suçunu başkalarına yüklemek de doğru olmaz. Uzun zamandır tek taraflı bir siyaset de bizlere zarardan başka bir şey getirmemiştir. Birileri oturup ithalat ve ihracat nasıl yapılır diye düşünürlerken, bizinkileri sokaklara dökerek hedef haline getirebilmektedirler. Bütün bu yanlışlıklardan kurtulmanın tek yolu Ehlibeyt'in o nurlu yoludur. Bu yol tüm insanlığa ışık olmaya yeterlidir. Bu yol insana hem bu dünyasını ve hem de ahiretini kazandırır. Ehlibeyt'i tanımak, onlara taraf olmak tüm dünya nimetlerinden daha değerli, daha da kıymetlidir. Ehlibeyt'in taraftarı olmak, onları gereği gibi tanımanın tek yolu da farz olan amelleri kabul etmek, onları yaşamakla mümkündür. Bizim için en zor olan bunu aşmaktır.

Düşünelim ki ille de birileri bizim için bu farz amellerden neden bu kadar korkuyorlar? Adam kalkıyor Alevilik adına Kur'an-ı Kerim'de bizim algımıza göre oruç, namaz yoktur diyebiliyor. Acaba bunu diyenlerin Kur'an hakkında olan algıları ne ölçüdedir? İnsanların oruç diyerek, namaz diyerek cemaat olmalarının neresi kötüdür? Başta Allah'ın Resul'ü Kur'an'ı böyle algılamış, camiler, mescitler yaptırmış, ezanla insanları namaza çağırmıştır. Allah'ın Resul'ü böyle algılamıştır. Hz. Aliyyel Murtaza (a.s) ve On İki İmamlar da aynen Kur'an'ı böyle algılamışlardır. Görülüyor ki Anadolu'ya gelip de Din-

i İslam'ı yaymaya çalışan veliler, düşünürler de böyle algılamışlar ki, onlar orucunu tutmuş, namazını da kılmışlardır.

Peki tüm Müslümanlar böyle algılarken, belki de bir Fatiha okuyacak kadar bilgisi olmayanların algılamaları nasıl olur da bizlere böyle yansıtmaktadır? Bütün bunlar üzerimizde oynanan çok çirkin oyunlardır. Daha doğrusu birileri biz Alevilerin Kur'ân deyip, Ehlibeyt deyip, bir araya gelip cemaat olmamızdan korktuklarından olacak ki; onlar da algılarını zehirlerini bizlere böyle sunmaktadırlar. Onlar biliyor ki insan bir olan Allah'a kul oldu mu, başka kimselere kul olmaz. Bütün korku bundandır.

Kardeşlerim, Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a), On Dört Masum ve On İki İmamların başıdır. O, Hatemü'l Enbiya ve son Peygamberdir. Başta Hz. Ali (a.s) ve On İki İmamların tamamı Resulullah'ın getirdiği bu dini korumak ve kollamak hususunda her türlü fedakarlıklarda bulunmuşlar, bu dinin uğruna ölüm de dahil, bütün zulümlere seve seve rıza göstermişleridir. Düşünün ki bütün bu değerlere karşı çıkanlar, inkâr edenler şunu bilsinler ki Hz. Ali'nin (a.s), On İki İmamların temsili resimlerini omuzlarında, yanlarında taşısalar da yine de Hz. Ali'ye (a.s), Ehlibeyt'e dost olamazlar. Onların o hilekâr söylemleri kabul görmez. Çünkü farz olan amellerin ana kaynağı bizzat Allah-u Teala'dır. Oruç, namaz hakkında Kur'ân'ı Kerim'de yüzün üzerinde ayet bulunmaktadır. İman edenler söz konusu olduğunda **“onlar namazlarını kılar zekâtlarını verirler”** şeklinde hükümler vardır. Hz. Ali (a.s) namaz kılarken parmağındaki yüzüğünü sadaka verdiğinden dolayı Maide 55'te meth-i sena edilmiştir. Resulullah “Namaz dinin direğidir, namaz olmadan din olmaz” derken, İmam Cafer-i Sadık (a.s) “Orucu, namazı hafife alanlar bizim sefaatimize nail olamazlar” demiştir.

Yeryüzünde On İki İmamların yaşadıkları dönem yaklaşık üç yüz küsur sene civarındadır. İmamların nerelerde yaşadıkları da bellidir. Mübarek kabirleri, türbeleri Medine’de, Irak’ta ve İmam Rıza’da İran’dadır. Onların mübarek ziyaretlerini Rabbim bizlere nasip etmiştir. Bizler gittik gördük. Tavsiyem şudur ki; sizler de mutlaka gidin, görün oralarda bu değerler nasıl yaşıyor. Bunlar bizlere, anlayanlara ders olmaya yeterlidirler. Bugün buraları yerinde görmek artık imkânsız değildir. Bütün bunları söylerken maksadım var olan yanlışlarımızı hak olan doğrularla gidermektir. Tabii ki takdir siz okurlarımdır. Bütün bu değerler bizlere gizli olan sırlar değildir. Asıl Aleviliği buradan aramak gerekir. Yoksa herkesin kendi mantığına göre Alevilik tarif edilmez. Bizler kalktık böyle gördük demek de yetmez.

Asıl manadaki Aleviliğin olmazsa olmazları vardır. Bunların birincisi Kur’ân’ı Kerim’dir. İkincisi Ehlibeyt’tir. Kur’ân’ın olmadığı bir yerde Ehlibeyt İmamları olmazlar. Onların olmadığı yerde de Kur’ân’ı Kerim yeterince anlaşılmış olmaz. Çünkü Kur’ân Allah’ın kelimasıdır. Onun mana ve yorumunu en iyi yapacak olan Allah’ın Resulüdür. Ondan sonra da ilmin kapısı olan Hz. Ali’dir (a.s) ve devamı olan İmamlardır. İşte 73 fırkanın o tarif edilen Güruh-u Naci olan kapısı bu kapıdır. Nuh’un Gemisine misal verilen gemi bu gemidir. Binen kurtulur, binmeyen helak olur. Bu görüş bizim kafadan, şahsi görüşümüz değil, Allah ve Resulü’nün de emir ve görüşleridir diyorum.

Aziz kardeşlerim, bundan yirmi sene önce yazdığım kitaplarımda; şayet bizler bu yanlışlarımızı bilimsel olarak düzeltmezsek, bu dinsizlik lekesinden kurtulmayı beceremezsek, bir kısım istenmeyen sıkıntıların bize doğru gelmiş olabileceğini dile getirmiştım. Görülen odur ki bunların bir kısmını yaşadık ve yaşamaya da devam ediyoruz. Bizler aynı yanlış-

lara devam edersek ben bu musibetlerin daha da beterlerinin gelebileceğini görüyor, doğrusu bu hususta kaygılanıyorum. İnanın ki bu görünümümüz asıl manadaki Aleviliğimize de hiç yakışmıyor. Bana göre bizler şurada yanlış yapıyoruz: Her ne kadar dilimizle Ehlibeyt'i seviyoruz desek de Kur'ân'ı Kerim'in hükümlerini ya hiç görmüyor, ya da onun hükmünü geçmiş olarak sayıyoruz. Oysa ki Kur'ân olmazsa Hz. Peygamber'in görevi tamam olmazdı. Şayet Kur'ân olmasaydı On İki İmamın imamlığı da kabul olmayacaktı. Bakın Allah buyuruyor:

“Allah ve Resulü bir hüküm vermişse artık kadın ve erkek hiç kimsenin onu devşirmeye hakkı yoktur.”

Başka bir ayette buyuruyor:

“Her kim ki tüm sevdiklerini Allah ve Resulünden daha çok severse, beklesin o zillet elbiselerini giyeceği günü.”

Buradan anlıyoruz ki Kur'ân'a yönelmek Allah ve Resulüne de yönelmektir. Bir kişi Allah ve Resulünü her şeyinden daha çok sevmedikçe bu durumda Ehlibeyt'i, On İki İmamı da sevmiş olmayacaktır. Bu örneğini verdiğimiz hükümlerden anlaşılması gereken de budur. Çünkü Kur'ân ve Ehlibeyt inanmayanlara değil, inananlar için iki emanettirler.

Düşünelim ki eğer Resul-i Ekrem'in Ehlibeyt'i, Kur'ân'dan sonra emanetin ikincisi olmak şerefine layık görülmüşlerse; onlar bir taraftan Kur'ân'ı Kerim'de haberleri verilen İmamlardır, diğer taraftan bu dinin de varisleridirler. Onlar bu görevlerinde sebat göstermişler, sabretmesini bilmişlerdir. Onlar Allah ve Resulünü sevmişler, Allah ve Resulü de onları çok sevmiş olacak ki bu fazilete layık görülmüşlerdir.

Diyelim ki şayet Ehlibeyt İmamlarımız Kur'ân'ı Kerim'de belirtilen farzlara bunlar farzdır demeselerdi, haramlarına da

bunlar haramdır demeselerdi, şüphesiz bu Kur'ân'dan sonra ikinci olma şerefine nail olmazlardı. Onlar amelleriyle bunu hak etmişlerdi ki Allah-u Teala onların sevilmesini Şura Suresi 23. Ayette bütün Müslümanlara farz etmiştir.

Görülüyor ki bu iki tarafın sevgisi sadece dilde söylenen bir sevgiden ibaret değildir. Bu sevgide Allah ve Resulüne tam bir itaat vardır. Bu sevgide canları pahasına olsa da bu dini yaşamak ve yaşatmak vardır. İmam Muhammed Bâkır (a.s): "Amel söylemden hayırlıdır" demiştir. Gerek peygamberler ve gerekse İmamlar, gelin bizim için oruç tutun, namaz kılın dememişlerdir. Onlar gelin bize uyun demişlerdir. Çünkü onlar tüm insanlığın saadeti için evrensel olarak örnek insanlardır. Bunları tanımadan inancımızı düzgün olarak yaşamamız da mümkün görülmemektedir.

Hz. Peygamberin varlığı, İmamların varlığı, inananlar için çok büyük bir fazilettir. Nasıl ki hastalandığımızda bir doktora ihtiyaç duyuyorsak, bizim de bütün bu sıkıntılardan kurtulmamızın tek yolu Kur'ân ve Ehlibeyt olmalıdır diyorum.

Evet aziz dostlarım, düşünelim ki bunca gerçekler önümüzde dururken ne kadar acıdır ki yine de birileri çıkıyor, bizim Arapça Kur'ân'la işimiz olmaz diyerek telli Kur'ân dedikleri sazi, Kur'ân olarak bizlere sunmaya çalışıyorlar. Oysa ki Kur'ân'ı Kerim Allah'ın kelimasıdır. Saz ise bir müzik aletidir. Yani saz Kur'ân değildir, Kur'ân'da saz değildir. Bütün bu söylemler bizleri İslam'ın dışına çekmek için çok çirkince oynanan oyunlardır. Öyleyse gelin zararın neresinden dönerssek orası kârdır hasebiyle, asıl demirin kırıldığı yerden tamir edelim ki tren rayında devam edebilsin. Bu tamir edeceğimiz yer biz Alevilerin tamamının Ehlibeyt gemisine binerek On İki İmamları iyi tanımamızla mümkün olacaktır. Yoksa bu hakikatlere dönmeden din düşmanları üzerimizden ellerini çek-

meyeceklerdir. Çünkü tabiatı gereği boşluklar boş kalmaz, birileri gelir o boşluğu doldurmaya çalışır. Bu da hiçbir zaman bizim yararımıza olmaz. Yazmışlar ki bir kişi İmam Muhammed Bâkır'a (a.s) sordu: "Ya İmam, insanlar sizi sevdiklerini söyleseler bu yeterli olur mu?" İmam buyurdu ki:

"Andolsun ki o yeterli değildir. Bizi sevenler orucunu tutar, namazlarını kılarlar. Onlar anne ve babalarına karşı saygıda kusur etmezler. Onlar insanlar arasında güvenilir ve emin kişiler olarak bilinirler."

İşte ben de bunun için diyorum ki, bizim gideceğimiz yol bu yoldur. Amelimiz, ibadetlerimiz bu ölçüde uygun olmalıdır. Bu yolların dışında bizlere dayatmak istedikleri yollar yanlış yollar olarak bilinmelidir. Çünkü var olan yanlışlar ancak doğrulara ulaşmakla düzelir.

Hep beraber düşünelim ki bizler yeni ilahi bir kitap, yeni gelecek olan bir peygamber bulamayacağımız gibi, On İki İmam'ın mislinde imam da bulamayız. Öyleyse gelin oyunlara gelmeyelim. Gelin var olan bu yanlışlarımızı, var olan doğrularla gidermeye çalışalım. Şayet bizler bu hak yoluna döndüğümüzde yine de bir kısım musibetler bizlere musallat olursa, bu musibetler bizlere kir olmazlar; nasıl ki Kerbela musibeti İmam Hüseyin (a.s) ve yarenlerine kir olmadıysa. Çünkü hak yolda ölmek bile çok büyük bir fazilettir. İmam Hüseyin (a.s) boşuna dememiştir "ben Yezid'e biat edip zillet içinde yaşamaktansa ölümü tercih ederim." Eğer bir kişinin hedefinde hak varsa artık ölmek de kalmak da onun için zillet değil fazilettir. Çünkü bu dünyanın dertleri, sıkıntıları geçicidir. Ama ahiretin şiddetli azabı kalıcıdır. Ehlibeyt, On İki İmamlar çok yakın olarak bunun bilincindedirler.

Aziz kardeşlerim, ben hak yol Ehlibeyt'in nurlu yoludur derken boşuna demiyorum. Bakın Resulullah (s.a.a) Hz. Ali (a.s)

hakkında neler söylemiş. Örnek olsun diye bazı hadisleri sizlerle paylaşmaya çalışacağım:

Ümmü Seleme validemizden şöyle rivayet edilmiştir. Hz. Ali'yi (a.s) eleştiren bazı sahabelere Resul-u Ekrem (s.a.a) buyurdu ki:

“Sizler bu Ali'den ne istiyorsunuz? Şüphesiz ki Ali bendendir, bende ondanım. O benden sonra tüm müminlerin velisidir.”

Başka bir hadiste buyurur:

“Ali'nin ruhu benim ruhumdandır. Onun tıyneti benim tıynetimdendir. O benim kardeşim, vasım, benden sonra halifemdir. Kim ona itaat ederse bana itaat etmiştir, kim ona muhalefet etmişse bana muhalefet etmiş olur.”

“Ali bana göre bendedeki ruhum gibidir.” “Ali bedenime nispeten başım gibidir” hadislerini rivayet edenler de olmuştur.

Başka bir hadiste buyurur

“Ya Ali, senin kanın benim kanımdan, tenin benim tenim-dendir. Kim senin velayetini inkâr ederse o Allah ile olan bağını koparmıştır.”

“Benim Allah-u Teala ile olan menzirim ne ise, Ali'nin bana olan menzili de o derecedendir.”

Yazmışlar ki sahabeden Resulullah'a dediler ki “Ya Resulullah bunun hikmeti nedir ki Ali'yi bizden üstün tutuyorsun?” Buyurdu: *“Ali'yi üstün tutan Allah-u Teala'dır.”*

Bu mezheplerin mensupları kendi kaynaklarını doğru kabul ettiklerinden olacak ki, mesela son veda hutbesinde, Gadir-i Hum'da Hz. Ali'nin (a.s) velayetinin gerçekleştiği hadiseyi görmezden gelmişler. Resul-i Ekrem'in (s.a.a) cenaze namazında bulunmadan halife derdine düşmüşler. “Onlar

sahabedir, yanlış yapmazlar” demişler. İlk halife tarafından Fedek hurmalığının Hz. Fatıma’nın (s.a) elinden zorla alındığı aşikâr olarak yazılıyken, “O ne yapsa doğrusunu yapar” demişlerdir. İkinci halife Hz. Fatıma’nın (s.a) evini yakmaya çalışmış, kaburgasını kırmış, çocuğunu zayi etmiş, sonunda ölümüne de sebep olmuştur. Fakat onlar ne birinci ne ikinci olmuşlardır. Hz. Ali (a.s) ile Muaviye arasında çok önemli savaşlar olmuş, bu savaşlarda on binlerce Müslüman’ın kanları akmış, fakat “Bu savaşlarda Hz. Ali (a.s) haklı olsa da Muaviye’de haksız değildir” demişlerdir. Muaviye İmam Hasan’la (a.s) savaşmış, neticede onu zehirlemiş fakat yine de haksızdır dememişlerdir. Kerbela’da Yezid ordusu tarafından İmam Hüseyin (a.s) ve 72 yareni şehit edilirken, bazıları “Keşke olmasaydı. İki taraf da Müslüman’dı” derken, bazıları da “Yezit halifeydi, İmam Hüseyin’in (a.s) ona biat etmesi gerekirdi” demişlerdir.

Muaviye’nin vezirlerinden olan, Hz. Ali (a.s) ile savaşan, Ehlibeyt’in düşmanlarından olan Amr ibn-i As’a meth-i sena ederek, ona Mısır’ın fatihi demişlerdir. Halid bin Velid on altı sene İslam ordusuyla savaşmış, ilk halife zamanında bir kabile reisinin gözünün önünde karısıyla zina yapmış, fakat bu şahıs için “Allah’ın kılıcıdır” demişlerdir. Vahşi, Hz. Hz. Hamza’yı (a.s) şehit etmiş, ciğerini çıkarıp Muaviye’nin annesine vermiş, onun adı ciğer yiyen Hindiye olarak tarihe geçmiş. Ne gariptir ki o da cennetlik oluvermiştir. Ama Hz. Ali’nin (a.s) babası Hz. Ebu Talip (a.s) İslam’a o kadar kol kanat gerdiği halde onu cennete layık görmemişlerdir.

Şimdi bu ya da buna benzer yanlışlar oldukça çoktur. Bizim bunca yanlışları düzeltmeye gücümüz yeter mi? Bana göre bizim bunları düzeltmeye gücümüz yetmez ama kendi var olan yanlışlarımızı giderebiliriz. Hz. Ali’nin de (a.s), Hz. Fatıma’nın da (a.s), İmam Hasan (a.s) ve İmam Hüseyin’in de

(a.s) acıları bizim acılarımızdır. Zaten bizim Aleviliğimizin doğruları da bunlardır. Aşırı düşmanlıkların insanlığa zarardan başka bir faydası olmamıştır.

Bu ülke hepimizin ülkesidir. Bu ülkemiz için ortak olan taraflarımız da vardır. Ben bir kardeşiniz olarak şu yeni gelişmeleri sizlerle paylaşmak istedim. Çok önceden yazdığım bu kitapta genişleterek vermeye çalıştım. Şayet faydalı olabildimse ne mutlu bana diyorum.

KÂİNAT VE İNSAN

Evet değerli kardeşlerim; yazdıklarımın bu bölümünde; bu idrak ettiğimiz kâinat hakkında düşünenler neler söylemişler, kimler neler düşünüyor bu husustaki var olan birikimlerini siz okurlarımızla paylaşmak istedim. Eğer hakka yakın bir kelime ile de olsa yararlı olabilirsem ne mutlu bana diye Rabbime hamd ederim.

Bugün bu konu hakkında sözde bilimsel konuşanların, çok değişik görüşler ve teoriler ortaya koyduklarını görmekteyiz. Bu çok farklı görüşlerin tek bir ortak tarafı var ki; bu âlemin, bu kâinatın bir zamanlar yokken var olmaya başlaması hakkında bir ittifakın olduğunu görmekteyiz. Kur'ân-ı Kerim de bu varoluşu doğrulamaktadır. Ancak bu âlemin varlığı hakkında kimin nasıl yarattığı ve ne zaman yaratıldığına dair fikir ayrılıkları vardır.

Birinci ayrılık, zaman hususunda net bir görüş yoktur. Kimileri dört milyar sene, kimileri yedi milyar sene, kimileri ise on dört milyar sene önce oluştuğunu iddia ederler. Bu görüşlerin asıl önemli gördüğümüz iddiaları şunlardır ki; bu nizamı, bu âlemi böyle bir uyum ve düzen içinde kim yarattı? Bunlardan birinci gurubu oluşturanlar bir yaratıcının yaratmış olabileceğine inanmayanlar olarak diyorlar ki: "bu var olan kâinat, Allah tarafından yaratılmamıştır." Öyle ise nasıl var oldu diye sorulduğunda ise; tabiatı gereği tesadüflerle, bazen de evrimleşerek oluştuğunu savunuyorlar. Bu görüşe göre her şey bu

şekilde yaratıldığı gibi, insanın varlığının da Allah'ın yaratmasıyla değil, maymun neslinin bir kısmının zaman içerisinde evrim geçirerek insana dönüştüğünü iddia etmektedirler. Bu görüşü savunanlar bu âlem, bu güneş, bu ay ve yıldızlar, canlı – cansız ne varsa; yaratıcının var olmasıyla değil de, tesadüfler sonucu oluştuğunu iddia ederler.

Diğer taraftan tüm insanlığın ana omurgasını oluşturan bütün peygamberler, imamlar, ermişler, kâinat hakkında uzman düşünürler ve bilim adamları; bu iddiaları akli, ilmi ve bilimsel görmemektedirler. Yaklaşık yirmi sene önce iki yüz kadar bilim adamı Fransa'da bu konu hakkında bir araya gelerek, bu görüşün bilimsel olmadığını ortak bir bildiri yayınlayarak ilan etmişlerdir.

Şöyle aklışelim bir şekilde düşündüğümüz zaman, kâinatın yaratılışı ile birlikte insan yaratılmamıştır. İnsan varlığını gösteren emarelerin yirmi bin sene önce civarında olduğu söylenmektedir. Dünya nüfusu iki yüz sene önce bir milyar civarındaydı. Diyelim ki insanın ne zaman yaratılmış olduğu aşağı yukarı bellidir ama maymun cinsinin ne zaman var olduğuna dair elimizde bir bilgi yoktur. Şöyle insanlık tarihine baktığımızda, yeryüzünde bozgunculuk yapanların en önemli öncelikleri insanları Allah inancından koparmak olmuştur. Çünkü Allah'a kul olmaktan çıktın mı, başka şeylere kul olmak kolaylaşır. Bu gibi insanlar hep var olmuşlardır ve gelecekte de var olacaklardır.

Yine İmamlarımız derler ki; *“Allah inancı insanda tıpkı ekilmiş tarlaya benzer. Ekilmiş tarlaya başka bir şey ekilmediği gibi, inanan bir insana da kolay kolay başka izinler musallat olmaz.”* Evet, ne diyelim! Onlar maymun neslinden gelmeye devam etsinler. Bize düşen ilahi emirlere, peygamberlere, On Dört Masum, On İki İmamlara inanmak ve uymak olmalıdır diyorum.

Bir insanın iki kere ikinin dört ettiğini bilmesi, ille de matematikçi olmasını gerektirmez. Eğer bugün maymunun nesli devam ediyorsa, şu çağımızda maymun nesli eğitilerek filmlere konu oluyorsa acaba bu maymunların insan olmak gibi bir dertleri mi yok, yoksa geç mi kalmışlar diyelim? Bana göre de bu çürük görüşlerin bilimsel bir tarafı yoktur.

Eğer yeryüzünde irade hakkına sahip olan insan varsa, tabiidir ki her türlü görüşte olacaktır. Bizlere düşen görev Kur'ân ve Ehlibeyt'in çizgisine dönmek olmalıdır. Bana göre bu çizgiden uzaklaşırsak, her iki dünyamız da hoş olmaz. İlahi kaynaklar geçmişte Allah'a isyan eden kavimlerin nasıl helak olduklarını çok detaylı olarak anlatmışlardır. Kur'ân ve Ehlibeyt çizgisine göre insan da dahil, bu alemin tek yaratıcısı ve sahibi Allah-u Teala'dır. Bu nizam-ı âlem hangi tarihte yaratılmış olursa olsun, bunlar Allah'ın varlığına bir sınırlama getirmez. Çünkü O ilklerin ilki, ahirlerin de ahiridir. O hep vardır, hiç yok olmamıştır ki O'na bir sınırlama isnat edelim. Hz. Ali Kumeyl Duası'nda *"Ey ilklerin ilki, ey ahirlerin ahiri!"* diye dua etmektedir. Öyleyse bize düşen aynen Ehlibeyt gibi inanmak olmalıdır.

Diyelim ki bu idrak ettiğimiz kâinat kaç defa dolup boşaldı, kaç defa yaratıldı, kaç defa yok oldu? Bütün bu teferruatları bilen olmamıştır. Bugün yaşadığımız, gördüğümüz bu âlem de ebediyen kalıcı değildir. Tüm insanlık bir mahşer gününden söz etmektedir. Güneşin, ayın yaprakları dürülecek, dağlar eriyecek, denizler kabarcak şeklinde Kur'ân-ı Kerim'de açık hükümler, ayetler mahşer için haber vermektedirler.

Öyle anlaşılıyor ki; bu bahsedilen mahşer günü her şey yok olacak ama kudret sahibi Allah (c.c) şüphesiz tekrar yaratacaktır. Ama neyi nasıl yaratacak, mahşer günü ne zaman olacak? Bu konuda Allah-u Teâlâ'nın bilgisinin dışında kesin bilgi yoktur.

Enbiya Sûresi'nin 30. Ayetinde şöyle buyurur:

"Hani bir zamanlar yer ile gökler bir idi de onları biz ayırdık. Hala hiç düşünmezler mi?"

Mülk Sûresi'nin 3. Ayetinde şöyle buyurur:

"Allah'ın yaratmasında bir düzensizlik, bir dengesizlik bulamazsınız."

Rum Sûresi'nin 8. Ayetinde de şöyle buyurur:

"Göklerin ve yerin yaratılışında, ikisinin arasında yaratılanların bir düzen içinde yaratıldıklarını hiç düşünmezler mi?"

Kur'ân-ı Kerim'de de, Tevrat'ta da kâinatın altı günde yaratıldığına dair ayetler vardır. Bütün bu gerçeklerin yanında birileri yeryüzünde bozgunculuk yapmak, insanı Allah'a kul olmaktan saptırmak için hala soylarının maymuna dayandığını söylemeye devam etsinler. Zaten edecekler de! Öyle ise bize düşen ilahi emirlere örnek insanlar olan Evliyaullah'a uymak olmalıdır. Hele ki ben Alevi'yim, ben Ehlibeyt'e tarafım diyorsan tek çıkış yolun bu yoldur.

Enbiya Sûresi'nin 16. Ayetinde şöyle buyurur:

"Biz göklerle yer arasında yarattıklarımızı oyun olsun diye yaratmadık."

Burada şunu görüyoruz ki, Kur'ân-ı Kerim ne zaman yer ve göklerden bahsetse, gökleri çoğul olarak haber vermektedir. Düşünelim ki, her eşyanın bir tasarlayanı, icat edeni varsa, hiçbir eşyanın tesadüfen oluşması mümkün görünmüyorsa; o zaman da bu kâinatın, bu nizam-ı âlemin yaratıcısı ve sahibi de Allah-u Teâlâ'nın kendisidir diye inanmak gerekir.

Allah'ın bütün salih kulları O'nun yaratıcı gücünden zerre kadar şüphe etmemişlerdir.

Yasin Sûresi'nin 82. Ayetinde şöyle buyurur:

“Allah bir şeyin olmasını istediğinde ona ol der, o şey de olur.”

Öyle ise Allah (c.c) yaratmasını da, öldürüp diriltmesini de bilendir. Bu durum insanın yaratılışı için de böyledir.

Yüce Allah, bütün yaratıkların içinde insanı kendi nurundaki nur ile yaratmış, “ben insana şah damarından daha yakınım” demiştir. Onun için insan şerefli bir mahlûkattır demişlerdir. Nasıl ki diğer canlılar içgüdüleriyle üzerlerine düşen görevlerini yerine getiriyorlarsa; örnek olarak bal arısı sinek cinsinden olduğu halde bütün sinekler her türlü pisliğe konarken, bal arısı pisliğe konmamaktadır. Çünkü diğer sineklerin görevleri yeryüzünde oluşan mikropları temizlemek; bal arısının görevi ise çiçek türlerinden balını üretmektir. Öyle ise şerefli mahlûkat olarak yaratılan insan, ya Allah'ın emirlerine göre yaşayarak bu makama ulaşacak, ahirette cennetlerde rabbine kavuşarak salih kullarla komşu olacak veya iradesini kötüye kullanarak azabı çok çetin olan cehennemle yargılanacaktır. Bütün bu söylemlerin kaynağı, her akliselimin en büyük mucizedir dediği Kur'ân-ı Kerim'dir. Ehlibeyt İmamlarımız, onların yolunda olan âlimler ve düşünürler buna harfiyen uymuşlardır. Bizim görevimiz de buna uymak olmalıdır.

Değerli dostlarım, bu nizam-ı âlemin tertibi olarak bir düzen içerisinde yaratmak, var etmek tesadüflerle olmayacağı gibi, yaratılmış birileri tarafından da yaratılmış olamaz. Burada güneşin, ayın, yıldızların bir düzen içinde görevlerini ifa ederken; göklerin direksiz yaratılmış olması, yağmurun, yelin, gecenin, gündüzün hiç bozulmadan devam etmesi, kâinatın kıtalardan oluşması, her kıtanın değişik iklimlerle hayat vermesi. Bir senenin on iki ay olmasının ay ve güneşle tespit edilmiş olması, mevsimlerin oluşması, okyanusların ve denizleri,

buz dağlarının varoluşu, yeryüzü çalkalanmasın diye metin dağların ve kayaların yaratılmış olması... Bütün bu bildiklerimiz ya da henüz bilmediklerimizin tek sahibi, kudreti sonsuz olan Allah-u Teâlâ'dır. Kâinatın yaratılışını başka taraflara çekmek, bozgunculuk yapmaktan başka bir şey olmasa gerek.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

“Biz gökleri direksiz yarattık. Düşünmezler mi?”

Hız. Ali (a.s) şöyle buyurur:

“Dünyada ibret alınması gereken çok şeyler vardır. Ama ibret alanlar azdır.”

Yine buyurur ki:

“Şaşarım o insanlara ki; bir şeylerini kaybettiklerinde onu şiddetle ararlar ama kişiliklerini kaybettiklerinde onu aramazlar.”

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

“O gördüğünüz dağları siz yerinde duruyor sanıyorsunuz. Oysa ki onlar aynen bulutlar şeklinde hareket ederler.”

Başka bir ayette güneşin, ayın, yıldızların döndüklerini, hareket halinde olduklarını haber vermektedir. Bütün bu hareket halinde olan kâinat, aynen zincirin halkaları gibi birbirine bağlıdır. Kâinattaki tüm cüzler, tüm parçalar, aynı gaye ve hedefin mükemmel bir şekilde oluşmasına yönelik olarak çalışmaktadırlar. Görülüyor ki bu cüzlerin, bu parçaların görevlerini işe yarar bir şekilde yerine getirmeleri için de mutlaka bir güce muhtaçtırlar. Çünkü bu parçaların her biri akıllı varlıklar değildirler. İşte bunun için tüm peygamberler, imamlar, veliler ve düşünürler ittifakla kabul etmişlerdir ki, bu güç Allah-u Teâlâ'nın gücünün üstünde olan bir güç değildir. Onlar demişler ki, eğer bu kâinatın bir sahibi yoksa; bu cüzlerden,

bu parçalardan herhangi birinde bir duraklama olsa ya da bir olumsuzluk meydana gelse, o zaman bu dünyanın düzeni bozulur. Dünyamızdaki yaşam hakkı sona erer.

Sevgili dostlarım, bütün bunları doğru anlayabilmemiz için Hz. Ali'nin dediği ölçüde insan kendisini, yani insanı tanırsa hakkı tanır. Eğer insan böyle değil de, neslinin maymun-
dan oluştuğuna inanıyorsa, insanı Hz. Ali'nin tanıdığı gibi tanıyabilirler mi? Tabi ki tanıyamayacaklardır. Çünkü Allah Zülcelal insanı yaratırken, irade-i cüziye diye bir yetenekle yaratmıştır. O iradesini iyiye de kullanabilir, kötüye de. Ancak Allah bu dünyada herkesin rızkını verecek ama ahirette inananları koruyacaktır.

Düşünelim ki yüce Allah yeryüzünün halifesi olarak kendi nurundan nur ile yarattığı insanı hiçbir zaman başıboş bırakmamıştır. Bir tarafta ilahi emirlerle peygamberler vasıtasıyla insanlığa yol göstermiş, bunun yanında yeryüzünde ne varsa insanın hizmetine sunmuştur. İnsanın yaratma gücü yoktur ama var olanları üretmek ve çoğaltmak kabiliyetine sahiptir. İnsan öğrenebilen ve öğretebilendir. Bu yüzden insan kendini geliştirebilir, güzel şeyler üreterek insanlığın hizmetine sunmuş da olabilir ancak hiç kimse bu yaptıklarından dolayı kendini Allah-u Teâlâ'ya nispet veremez ve üstünlük taslayamaz.

Allah-u Teâlâ tek bir kabilenin, tek bir ırkın veya tek bir milletin ilahı değildir. Onun katındaki üstünlük yalnızca takva ve salih amellerdir. Bu sebepten dolayı İmamlarımız buyurmuşlardır ki; asıl manada akıllı insan Allah'a inanan, O'na karşı takvalı olan insandır. İşte bana göre, hele ki ben Aleviyim diyorsan, bu ölçünün dışına çıkamazsın. Allah'a herkesten çok inanacaksın. Resul-i Ekrem'e ümmet olmayı kabul edecek, Kur'ân-ı Kerim'e sahip çıkacak, On İki İmam'ın içti-
hâdına uyacaksın. Bunları kabul eder de yaşarsan, asıl manada

Nuh'un gemisine nispet verilen Ehlibeyt'in gemisine binmiş ve kurtuluşa ermiş olursun. Başka türlü hak ve hakikati bulmak mümkün değildir. Nasıl ki Kur'ân-ı Kerim bir mucize ise, peygamberlerin ve imamların hayatları da mucizelerle doludur. Her bilimin, her branşın yerini doldurabilirsiniz ama peygamberlerin, Ehlibeyt İmamlarının yerini doldurmaz, onların mislinde kimseler de bulamazsınız. Çünkü iki emanetin biri Kur'ân-ı Kerim, diğeri Ehlibeyttir. Eğer Allah nurunu tamamlayacaksa böyle tamamlanacaktır.

İnananlar için, insanlık için bırakılan emanetlerin birincisi Kur'ân-ı Kerim'dir. Kur'ân'a başvurmadan doğrulara ulaşmak mümkün değildir. Allah-u Teâlâ **"onu biz indirdik, biz koruyacağız" derken, "şayet Kur'ân'dan şüphe ediyorsanız siz de onun bir sûresini getiriniz. Oysa ki getiremezsiniz"** diye adeta meydan okumaktadır.

Kur'ân-ı Kerim'in bir mucize olduğuna dair çok detaylı ve değişik çalışmalar yapanlar olmuştur. Kur'ân'ın mucize olduğuna dair bir ittifak içindedirler. "Onun üzerinde on dokuz var" ayeti hakkında çalışanların bazıları, bu on dokuzun Kur'ân üzerinde matematiksel bir mucize olduğunu söylemişlerdir. Denizlerde acı su ile tatlı suyun karışmadığını tespit edenler bunun bir mucize olduğunu söylemişlerdir. Bismillah'ın on dokuz harfinin Kur'ân'ın üzerinde bir mühür olduğunu söyleyenler olmuştur. Velhasıl Kur'ân'ın mucize olduğunu söyleyenlerin sayısı çok fazladır.

İmam Muhammed Bâkır (a.s) şöyle buyurur: *"Dünyada öyle bir hadise yoktur ki, onun cevabı Kur'ân-ı Kerim'de olmasın."* Ancak bunu anlamayan için demiştir.

Yapmış olduğum araştırmalarda fark ettiğim bir şeyin mucize olduğu söylenebilir diye düşünüyorum.

Görülüyor ki Allah-u Teâlâ, Kur'ân-ı Kerim'in ilelebet korunması için çok değişik metotlarla onu sağlamlaştırmıştır. Bu maksatla adeta kilim dokur gibi ilmek ilmek dokunup yazılmıştır. Bir sûrenin içinde aynı konular birbirini yok etmeden işlenmiş, sayıyı tamamlamak maksadı ile mucizelerini tekrarlamıştır. Kur'ân-ı Kerim'i okurken şunu gördüm ki, sûre ve ayetlerin yüzde doksanının sonu Türkçede "n" harfinin karşılığı olan "nun" harfiyle bağlanmıştır. İkinci sırada ise, yine Türkçede "m" harfinin karşılığı olan "mim" harfi yerini almıştır. Örneğin Muhammed Sûresi 38 ayettir. Bu sûrenin tamamı mim harfi ile bağlanmıştır. Şimdi diyelim ki bir şair on sayfalık bir şiir kitabı yazsa, içeriğe zarar vermeden bu şiir kıtalarını nun ya da mim harfiyle tamamlamak istese bu mümkün olur mu, onu bilmiyorum ama bunu yapamayacağına inanıyorum. Ama Kur'ân-ı Kerim bunu bir mucize olarak gerçekleştirmiştir.

Örneğin Kur'ân'ın en uzun sûresi olan Bakara Sûresi 286 ayettir. Bunun 256'sı nun harfiyle bağlanmıştır.

Âl-i İmran Sûresi 200 ayettir. 136'sı nun ile sona ermiştir.

Nisâ Sûresi 176 ayettir. 170'i nun ile sona ermiştir.

En'âm Sûresi 165 ayettir. 154'ü nun ile sona ermiştir.

A'raf Sûresi 206 ayettir. 195'i nun ile sona ermiştir.

Enfâl Sûresi 75 ayettir. 58'i nun ile sona ermiştir.

Tevbe Sûresi 129 ayettir. 118'i nun ile sona ermiştir.

Yûnus Sûresi 109 ayettir. 99'u nun ile sona ermiştir.

Hûd Sûresi 123 ayettir. 109'u nun ile sona ermiştir.

Yûsuf Sûresi 111 ayettir. 106'sı nun ile sona ermiştir.

Ra'd Sûresi 43 ayettir. 16'sı nun ile sona ermiştir.

Hicr Sûresi 99 ayettir. 93'ü nun ile sona ermiştir.
Nahl Sûresi 128 ayettir. 125'i nun ile sona ermiştir.
İsrâ Sûresi 111 ayettir. 110'u nun ile sona ermiştir.
Kehf Sûresi 110 ayettir. 110'u nun ile sona ermiştir.
Meryem Sûresi 98 ayettir. 96'sı nun ile sona ermiştir.
Enbiyâ Sûresi 112 ayettir. 94'ü nun ile sona ermiştir.
Hac Sûresi 78 ayettir. 41'i nun ile sona ermiştir.
Mü'minûn Sûresi 118 ayettir. 106'sı nun ile sona ermiştir.
Nûr Sûresi 64 ayettir. 57'si nun ile sona ermiştir.
Furkan Sûresi 77 ayettir. Biri hariç tümü tenvin nunu ile sona ermiştir.
Şuarâ Sûresi 227 ayettir. 206'sı nun ile sona ermiştir.
Neml Sûresi 93 ayettir. 90'ı nun ile sona ermiştir.
Kasas Sûresi 88 ayettir. 86'sı nun ile sona ermiştir.
Ankebût Sûresi 69 ayettir. 64'ü nun ile sona ermiştir.
Rûm Sûresi 60 ayettir. 56'sı nun ile sona ermiştir.
Lokman Sûresi 34 ayettir. 22'si nun ile sona ermiştir.
Secde Sûresi 30 ayettir. 28'i nun ile sona ermiştir.
Ahzâb Sûresi 73 ayettir. 70'i nun ile sona ermiştir.
Sebe Sûresi 54 ayettir. 40'ı nun ile sona ermiştir.
Fâtır Sûresi 45 ayettir. 30'u nun ile sona ermiştir.
Yâsîn Sûresi 83 ayettir. 79'u nun ile sona ermiştir.
Şâffât Sûresi 182 ayettir. 163'ü nun ile sona ermiştir.
Sâd Sûresi 88 ayettir. 52'si nun ile sona ermiştir.

Zümer Sûresi 75 ayettir. 68'i nun ile sona ermiştir.
Fussilet Sûresi 54 ayettir. 49'u nun ile sona ermiştir.
Şûrâ Sûresi 53 ayettir. 36'sı nun ile sona ermiştir.
Zuhruf Sûresi 89 ayettir. 87'si nun ile sona ermiştir.
Fetih Sûresi 29 ayettir. 29'u nun ile sona ermiştir.
Kaf Sûresi 45 ayettir. 33'ü nun ile sona ermiştir.
Zâriyât Sûresi 60 ayettir. 58'i nun ile sona ermiştir.
Tûr Sûresi 49 ayettir. 47'si nun ile sona ermiştir.
Rahmân Sûresi 78 ayettir. 70'i nun ile sona ermiştir.
Vâkıa Sûresi 96 ayettir. 84'ü nun ile sona ermiştir.
Hadîd Sûresi 29 ayettir. 17'si nun ile sona ermiştir.
Mücâdele Sûresi 22 ayettir. 21'i nun ile sona ermiştir.
Haşr Sûresi 24 ayettir. 18'i nun ile sona ermiştir.
Cum'a Sûresi 11 ayettir. 9'u nun ile sona ermiştir.
Münafikûn Sûresi 11 ayettir. 11'i nun ile sona ermiştir.
Teğabun Sûresi 18 ayettir. 13'ü nun ile sona ermiştir.
Talâk Sûresi 12 ayettir. 11'i nun ile sona ermiştir.
Tahrîm Sûresi 12 ayettir. 9'u nun ile sona ermiştir.
Mülk Sûresi 30 ayettir. 19'u nun ile sona ermiştir.
Kalem Sûresi 52 ayettir. 50'si nun ile sona ermiştir.
Meâric Sûresi 44 ayettir. 34'ü nun ile sona ermiştir.
Nûh Sûresi 28 ayettir. 28'i nun ile sona ermiştir.
Cin Sûresi 28 ayettir. 28'i nun ile sona ermiştir.
Müzemmil Sûresi 20 ayettir. 19'u nun ile sona ermiştir.

İnsan Sûresi 31 ayettir. 31'i nun ile sona ermiştir.

Mürselât Sûresi 50 ayettir. 41'i nun ile sona ermiştir.

Nebe Sûresi 40 ayettir. 39'u nun ile sona ermiştir.

Mutaffifîn Sûresi 36 ayettir. 30'u nun ile sona ermiştir.

Alâk Sûresi 19 ayettir. 8'i nun ile sona ermiştir.

Tin Sûresi 8 ayettir. 8'i nun ile sona ermiştir.

Evet kardeşlerim, görüldüğü gibi Kur'an'daki ayetlerin çok büyük bir bölümü nun harfiyle adeta mühürlenmiş gibidir. Nun harfini de mim harfi takip etmektedir. Çok az bir kısmında "b, r, t" harfleri ile de ayetlerin bittiği göze çarpmaktadır. Görülüyor ki Allah'ın Kur'an-ı Kerim için "onu biz indirdik ve biz koruyacağız" demesi sıradan bir söz değildir. Kur'an müfessirleri demişlerdir ki; *"Nasıl ki bir duvardan bir taş alınsa ve o duvardan taşın alındığı belli oluyorsa, Kur'an-ı Kerimden de bir kelime çıkarıldığında o kelimenin çıkarıldığı açıkça belli olur."*

Ben verdiğim bu örnekle Kur'an'ın tek mucizesi budur demiyorum. Kur'an-ı Kerim'in yüzlerce mucizesinden biri de bu olabilir diyorum. Kur'an-ı Kerim hakkında kendi çapımda gayret sarf ediyorum. Bu konu hakkında "Ben Bir Aleviyim" isimli kitabımda daha geniş çalışmalarımın olduğunu görebilirsiniz. Benim maksadım birikimlerimi sizinle paylaşmaktır. Tabi ki takdir siz okuyucularımdır.

Değerli dostlarım, evet Kur'an-ı Kerim bir mucizedir. Bu konuda hiç kimsenin bir şüphesi yoktur. Ancak iki emanetin ikincisi de Ehlibeyt'tir. Kur'an-ı Kerim mucizedir de, âlemlere rahmet olarak Allah tarafından gönderilen Resul-i Ekrem Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a) ve onun tertemiz Ehlibeyti'nin tamamı birer mucize değil de nedir? Yüce Allah onların faziletleri hakkında sûreler, ayetler nazil etmiş; onları sevmeyi,

onlara tabi olmayı bütün inananlara farz kılmıştır. Asrımızın çok değerli düşünürlerinden merhum Abdalbaki Gölpınarlı, kendi tarihinde Ehlibeyt hakkında Ehli Sünnet âlimlerinin kabul ettikleri ayetlerin sayısının 380 olarak belirtmiştir. Oysa ki bu sayı Şia'ya göre çok daha fazladır. Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'yi ilmin kapısı olarak göstermiş, Ehlibeyt'in yolunu Nuh'un gemisine benzetmiştir. On iki İmam'ın neslinin İmam Hüseyin'in zürriyetinden devam edeceğini isim ve lakapları ile beraber haber vermiştir. Bütün bunlar mucize değil de nedir?

Bugün Müslümanların tamamı onun hakkını gereği gibi tanımasalar da diğer sahabelere Allah'ın razı oldukları derken, Hz. Ali'yi keramet sahibi diye anmaktadırlar. Sadece Hz. Ali değil, On Dört Masum, On İki İmamların tamamının keramet sahibi olduğu görülmüştür. Velhasıl Kur'ân-ı Kerim onlarla, onlar da Kur'ân-ı Kerim ile beraberdir. Eğer ben bir Aleviyim diyorsam benim için ölçü bu ikisidir. İnanmanın ve ibadetin asıl kaynağı bunlardır. Bir kısım gelenekler öyle ya da böyle aramıza girmiştir. Bu gelenekler Balım Sultan ile Yavuz Selim'in işbirlikçiliğiyle aramıza girmiş ve kültür olarak yayılmıştır. Bana göre Balım Sultan Aleviliği bozmak için yetiştirilmiş bir ajandır. Ne var ki, gelenekleri terk etmek de kolay bir iş değildir. Bu geleneklerimizin tamamının cevabı Kur'ân'da, sünnette ya da On İki İmam'ın içtihadında karşılığı yoktur. Yani ne farzdır ne de sünnettir. Ama kültür olarak aramıza girmiştir. Bu geleneklerin Alevilik olduğunu söylemek yanlışın ta kendisidir demek gerek.

Değerli dostlarım, ilimden geçmeyen yolun sonu her zaman karanlıktır. Her toplumun kendine göre bir kısım yanlışlıkları vardır. Ancak yanlış yanlışla düzelmez, sadece doğruyla düzelir. Ben Ali Kirazlı olarak, mensubu olduğum bu topluma yanlış bilgi vermeyeceğime dair rabbime söz verdim. Bu konuda kararlıyım. Gördüm ki bir kitaba amel etmeden, bir

peygambere ümmet olmadan din olmaz. Alevilik ise hiç olmaz. Çünkü Hz. Ali buyurur ki:

“Sakin Kur’ân’dan ayrılmayın. Şayet ayrılırsanız yolunu şaşırmışlardın olursunuz.” “Bizi seven bizimle olur, bizden ayrılan helak olur.”

Görülüyor ki Hz. Ali bizi buraya çağırmaktadır. Bizler On İki İmam’ı dinlemeyeceğiz de kimi dinleyeceğiz? Onların dengi olan, uyabileceğimiz kim var? Cem olmak, saz çalıp semah dönmek bize asla din olmaz. Bizi yasalaştırın diyenlere şaşıyorum. Çünkü yasalaşmakla da din olmaz. Çünkü asıl Aleviliğin ana kaynağı olan On Dört Masum, On İki İmamların nasıl yaşadıkları ve bizlerden neler istedikleri bellidir.

Muaviye’ye, Yezid’e kızarak, birileri yanlış yapıyor diyerek İslâm dinine, Kur’ân’a ters düşmek, On Dört Masum’u, On İki İmam’ı yok saymak yanlışın ta kendisidir.

Eğer birileri din adına yanlışlar yapıyorsa; biz Alevilerin görevi o dini terk etmek değil, onun doğrusunu yapmaktır. İmam Cafer-i Sadık (a.s) şöyle buyurur:

“İyi iş herkes için iyidir ama bizi sevdiğini söyleyenler için daha da iyidir. Kötü iş herkes için kötüdür ama bizi sevdiğini söyleyenler için daha da kötüdür.”

Yine şöyle buyurur:

“Ey bizim dostlarımız! Sakin kötü işler yaparak amelinizle bire kir olmayın. İnalarak, güzel işler yaparak bize ziynet olun! Eğer bizi sevenler samimi iseler, her gün ne yaptıklarını kontrol etsinler. Şayet kötü işler yapmışlarsa bir daha yapmamak üzere tövbe etsinler.”

İşte asıl Aleviliğimizin ölçüsü bu nasihatlerdir.

ALEVİLİK GELENEKLERDEN İBARET DEĞİLDİR

Değerli dostlarım, başka toplumlarda da olduğu gibi biz aleviler arasında da yaşanan bir kısım alışlagelen gelenek ve göreneklerimiz vardır. Bu gelenekler bölge bölge kendi aralarında bazı farklılıklarla devam etmektedir. Bu geleneklerin oluş biçimi incelendiğinde, Alevilik adına birileri tarafından bilinçli olarak aramıza zamanla sokulmuş ve bize empoze edilmiş ama Alevilikle hiç alakası olmayan şeyler olduğu görülür. Bunlara içki içme, kirve kızının mahrem olması ve onlarla evlenilememesi gibi gelenekleri örnek verebiliriz.

Hz. Ali'nin (a.s) inandığı ve yaşadığı dinde içki haramdır. Her ne kadar aşağı veya yukarı giderse gitsin; anne, baba, kız kardeş, yeğen, anneanne ve babaanne, teyze, hala, üvey anne gibi kimselerle evlenilmez ama bunların arasında kirve yoktur. Bu mesele Yezidilerde olan bir meseledir ve onlardan bize bir şekilde sirayet etmiştir. Bu geleneklerin ekseriyetinin kasıtlı olarak aramıza sokulduğu bir gerçektir. Bütün bunlar zamanla gayet ustalıkla ince hesaplar yapan birileri tarafından aramıza sokulmuş bidat ve din dışı şeylerdir.

Elbette önceleri dedeleri sömürücü olarak görenler, daha sonra onlarsız Alevilerin içine sızamayacaklarını anlayınca; bu defada dedelerimizin son derece iyi niyetlerinden yararlanarak, özgürlükten, adaletten, eşitlikten bahsedip dede-

lere yamanmışlar ve dedelerimiz de böylelerinin Aleviliğın hayrını isteyen kimseler olduğunu sanarak bu fırsatı onlara vermişlerdir. Burada sevgili dedelerimiz eğer İslam dini olmasaydı, Hz. Muhammed Mustafa olmasaydı, Kur'an ve Ehlibeyt olmasaydı o zaman onların dedikleri de olmazdı. Her dedemizin On İki İmamlarımızın canları pahasına korumaya çalıştıkları İslam dini onların cedlerinin yani dedelik kesp ettikleri kimselerin dini olduğunu çok iyi bilmeleri ve düşünmeleri gerekir. Bu inceliğın farkında olmadan inkar edenlerle olurlarsa, biz Allah'a değil kula ibadet ederiz, bizim Kur'an değil sazımız var, Alevilerin orucu namazı yoktur diyenlerle olur, onlara yardım ederlerse en büyük kötölüğü kendilerine yapmış olurlar. Yarın Huzur-u Mahşerde cedleri Muhammed ve Ali'ye hesap veremezler. Dedelerimiz bunu hesap etmek zorundadır.

Elbette her alevinin taklit edeceği bir mürşidi olmalıdır. Ancak mürşit olmak için sadece soydan gelmek yetmemektedir. Mürşidin önce kendisinin bu yolu bilmesi gerekir. Bunları fetva vermeye yetkileri olmalıdır. Bu mürşidin On İki İmam ya da mezhep İmamımız olan İmamı Cafer-i Sadık (a.s)'a göre ameli, erkanı olmalıdır. Çünkü İmamımız: *"Bilmeden fetva veren, dinden ok gibi çıkar."* buyurmuştur.

Geçmişten günümüze kadar Ehlibeyt dostu olanlar bu dini böyle yaşamışlar. Her zaman hayatta olan bir mürşide, bir müçtehide bağlanmışlardır; bağlanmamış olmanın amellerinin boşa gitme sebebi olacağını bilmişlerdir.

Elbette İmamlarımızın soyundan gelmek çok güzel bir lütuftur, ama sorumluluğu da bir o kadar ağırdır. Bunu yerine getirmezse o zaman cezası da çok çetin olacaktır.

Bu ölçülerden haberi olmayan bir dedenin İmam Zeynel Abidin'in soyundan gelmiş olması da hiçbir şey değiştirmez, sa-

dece onun azabının iki kat olmasını sağlar. O dedeye üstünlük vermez. Çünkü Nuh'un (a.s) oğlunu, babasının Nuh (a.s) olması kurtarmaya yetmemiştir. Evet nesep önemlidir; ama bir yere kadar. Allah (c.c) Kur'an'da Nuh'a hitaben o senin neslinden yani o senin dininden değildi demektedir ve onu suda gark etmekteydi.

Demek ki karşılıksız bir lütuf yoktur. Herkes hak ederse alır, hak etmezse alamaz. Bugün Evlad-ı Resulden, On İki İmamların soyundan olanların sayısı kesin olmamakla beraber on milyon civarında tahmin ediliyor. Ancak bunların içinde müçtehit yani mürşit olanlar çok azdır. Buna yetkili olmak, fetva verme gücüne sahip olmak gerekmektedir.

Her Müslüman'ın soydan gelen ama İslam Dinine bağlı olan bir seyyide saygılı olması gerekir. Hak ve hukukun ölçüleri bellidir. Bu ölçüler dahilinde baktığımızda dedelerimiz talepleriyle beraber bugüne kadar bize faydası olmayan bu tabloları yıkmalı, Aleviliğin ölçülerini Kur'an ve Ehlibeyt'e göre yerine getirmelidirler.

Anadolu'nun evliyalardan diyarı olduğunu hepimiz az çok biliriz. Her yörede bir yatıra, bir ermiş kişiye rastlamak mümkündür. Tarihte o kadar zulüm görmemize rağmen, burarlarda buram buram Alevilik kokmaktadır. Anadolu'nun İslam'la tanışmasında Alevilik yatmaktadır. Öyle ise bu ülkenin korunmasında herkesten çok biz Alevilerin payı olmalıdır. Çünkü geçmiş tarihimiz bunu bize söylemektedir.

Bütün bu güzellikler varken, Allah aşkına bu gün ne hale gelmişiz ona bir bakın. İnsanımızı bu inancından o kadar uzaklaştırdılar ki kimimiz ırk derdindeyiz, kimimiz sağcılık ya da solculuk derdindeyiz. Kimimiz hiç tanımadığımız bir kısım örgütlerin oyunlarına gelmekteyiz. Bütün bu yanlışlıklar yüzünden bir hiç uğruna kanlarımız akmış ve akmaya da de-

vam etmektedir. Bu ya da buna benzer yanlışlıklardan dedelerimiz de sorumludur. Çünkü sürüden çobanı nasıl sorumlu ise talibine karşı dedeler de sorumludur.

Kitabın başlangıcından buraya kadar haktan, batıldan, Kur'an'ın hikmetli ayetlerinden, Ehlibeytin faziletlerinden anlatmaya çalıştık. Dünyadaki bir kısım güçlerin insanlığı kendi istekleri doğrultusunda yönetmek istediklerini, bunun da insanlığa çok büyük zararlar verdiğini, bugün Avrupa insanının dışarıdan her ne kadar mutlu görünse de, aslında hiç de mutlu olmadığını anlatmaya çalıştık. Biz Alevilerin üzerinde oyunların oynandığını, bu oyunlara gelinmemesinin gereğini anlatma gayretinde olduk.

Bugüne kadar bize yön verme çabasında olanların dini hafife aldıklarını gördük. Biz ise İslam'ı ve bize bırakılan iki emaneti ciddiye aldık, onların yoktur dediklerine biz var dedik, onlar devamlı Allah'la savaşanlarla bir olmamızı isterlerken, biz hakla beraber olmayı istedik.

Onlar utanma, ar, namus olmasın, bunun yerine çağdaşlık adına her türlü çılgınlık, çıplaklık, kadınlar, kızlar flört yapsın propagandasını yaparlarken, biz bunun ölçülerinin Allah'ın emrine göre olmasını istedik. Onlar bugün dünyada olup biten olaylara El Nino (Yaramaz Çocuk) diyerek olayın özünü saptırmaya çalışırken; biz hayır kardeşim! Allah Teala Kur'an-ı Kerim'de bunları çok detaylı bir şekilde anlatmaktadır diyoruz. Geçmiş kavimler azdıkça Allah'ın adil adaleti hükmetmektedir. Bir adayı, kabaran deniz dalgalarının yuttuğunu, ülkemizin de üç tarafının denizle çevrili olduğunu hatırlatarak, bizim de böyle bir akıbete uğramamamız için onlardan ibret almamızın gerekli olduğunu unutmayalım dedik.

Şimdi hepimiz insan olarak bir güzel tefekküre vardığımızda hangi taraf doğru, hangisi yanlışsa; hangi taraf hakkı, hangi

taraf batılı temsil ediyorsa, bunu kavramalıyız ve buna göre yolumuzu belirlemeliyiz. Anadolu'nun kurtuluşu gelenek ve göreneklerde değil, Resul-i Ekrem'in bıraktığı iki emanette olduğunu, halkımı bu iki emanet etrafında toplanmaya ve bütün insanlığın kurtuluşunun bunda olduğunu bildirmeye çalıştım.

On İki İmam'ın tarif ettiği İslam'ın yapılamayacak, insana zorluk getirecek bir tarafı yoktur. Günlük sabah iki rekat, öğlen dört rekat, hemen ardından ikindi dört rekat, akşam üç rekat, hemen peşinden de işa (yatsı) namazı dört rekat olmak üzere toplam günde 17 rekat namaz, insanın sadece yarım saatini almaktadır. Ne zaman bakımından, ne başka bir yönüyle insana zor değildir. Sünnet namazlarıysa 34 rekattır ve tamamen insanın kendi arzu ve isteğine bağlıdır; kılsa sevabın alır, kılmazsa da günahı yoktur. Beş vakit günlük namaz cem edilerek üç vakitte kılınabilir. Bu da günümüz insanının yoğunluğu göz önüne alındığında İslam'ın ne kadar ince hesaplar yaptığını göstermektedir. Çünkü dinde zorlama yoktur. Allah her şey için bir kolaylık koymuştur.

Bunun gibi, biz Alevilerin inanan aşık ve ozanlarımızın bizlere miras bıraktıkları çok güzel ilahi ve deyişlerimiz vardır. Bu gibi edebi yönlerimizi iyi yerlerde kullanırsak o zaman bizim yaşantımız güzelliklerle dolacaktır. Ama eğer sen o güzelim deyişleri içki masalarında ve düğün salonlarında eğlence olarak değerlendirmeye kalkışırsan, masum ve pak olan İmamlarımızın gönlünü incitecek ve onların haram kıldığı bir şeyi onlar adına yaparsan o zaman da sende Alevilik diye bir şey kalmayacaktır. Gülmenin, oynamanın eğlenmenin hangi türü insanı Allah'tan koparıyorsa o haram olur. Yok eğer o güzel deyişlerde olduğu gibi insana hakkı, hakikati hatırlatıyorsa o da helaldir. Bizim Aleviliğimizin ölçüsü budur. Bizim yoksul halkın sorunlarını dile getiren güzel halk türkülerimiz var,

birlik, beraberliği sağlayan Şeylere karşı değiliz. Bizim yolu-muz aŐırılık değil hakka giden orta yoldur.

Değerli kardeşlerim, biz Alevilerin İmamet ve Velayetle başlayan, 15. asırdan sonra Anadolu'da had safhaya varan, 1400 senelik meselelerimizi bu yedi kitapta özetlemeye çalıştım. Bunu yaparken hiç taraf tutmadım. Bizler nerede hataya düŐüyorsak onu olduğu gibi anlatmaya gayret gösterdim. Aleviliğin kurtuluşu için söylenmesi gereken ne varsa ilmim ve bilgim dahilinde bunu dile getirmeye çalıştım.

Üzerimizde oynanan oyunların boyutlarını göz önüne serdim. Bunun için de uzun zaman araŐtırıp en güvenilir kaynaklara baŐvurarak çok çaba harcadım. Doğruluk ölçüsünü Kur'an ve Ehlibeyt'e göre ayarladım. Ve bu kitabın da sonuna yaklaŐmış bulunmaktayım. Buraya kadar eğer bu çalıŐmalarım la ölkeme, milletime, Aleviliğime bir zerre de olsa yararlı olduysam kendimi mutlu sayarım. Bu söylemelerimi daha güzel anlamak için kitaplarımın başta Ehlibeyt'e Doğru, Ben Bir Aleviyim, Alevilik İslam'ın Özüdür, Gelin Canlar Bir Olalım ve bu elinizdeki kitabımı beşinci kitabınımı aralıksız olarak okumanızın yararlı olacağına inanmaktayım.

Siz de takdir edersiniz ki Aleviliğin bunca meselelerini bir kilitaba sığdırmak mümkün değildir. Belki biz yeteri kadar anlatamamıŐ olsak da, sizlerin daha fazla anlama kapasitesine sahip olduğunuzu biliyor ve İmam Muhammed Bâkır'ın (a.s) Şu güzel nasihatıyla kitabımı bağlıyorum.

İmam (a.s) Lokman'ın (a.s) oğluna Şöyle dediğini buyurur: "

Ey oğlum! Basiret gözünü aç, bir kavmi gördüğünde onlara dikkat et, eğer onlar Allah'ı anıyorlarsa onlarla arkadaşlık yap. Eğer sen âlim olursan ilmin onlara yarar sağlar, sen cahil olursan onlar sana ilim öğretirler"

Bizim de bu konuda dikkatli olmamız gerekmektedir. Arkadaş seçimimizi ve her işimizi Ehlibeyt'in ölçülerine göre seçmeliyiz.

Bu vesileyle Allah'ıma hamd ve senalar olsun ki, bize bu yolda fırsat ve imkân verdi. Kitap okuma ve anlama kabiliyeti verdi. Ben de bu sayede elinizdeki bu kitabımla bildiklerimi halkının istifadesine sunabildim. Bunun mutluluğunu yaşıyorum. Siz saygıdeğer okuyucularımın bu haklı davamıza güç katacak olan eleştirilerinize açığım. Tabiidir ki hak sözler bazılarına göre acıdırlar, bizde hak gördüklerimizi acı da olsa, hiç kimseyi kırmamak kastıyla anlatmaya çalıştık; buna rağmen yine de sürçü lisan ettiysem, bilmeyerek hatalarım olduysa affınıza sığınıyorum. Eğer anlatmaya çalıştıklarım, sizin de düşüncelerinize uygunsa veya uygun olmasa da başkalarıyla paylaşın lütfen. Belki paylaştığınız kimseler faydalanır da siz de böylece bu haklı davaya katkıda bulunmuş olursunuz. Kitabımın sonuna birkaç deyiş ve şiirimi ekleyip, en güzel günlerin sizin olması arzusuyla hepinizi Allah'a emanet ediyorum. En derin saygılarımı sunarım...

Bize Nazar Eyle

Ey kainatın sahibi,
Ne olur bize nazar eyle;
Muhammed'e gönül verdim,
Ne olur bize nazar eyle.

Gecesinde, gündüzünde,
Ali Murtaza'nın izinde,
Ehlibeyt'in yüzünde,
Ne olur bize nazar eyle.

Neyleyeyim üçü beşi,
Dünyanın bitmiyor işi,
Fatima'nın gözün yaşı,
Ne olur bize nazar eyle.

Zeynel Abidin Adem misali,
İlim Muhammed Bâkır'ın eseri,
İmam-ı Sadık yolumuzun rehberi,
Ne olur bize nazar eyle.

Musa-i Kazım dedesinin yolunda,
İmam Rıza Horasan'ın ilinde,
Muhammed Taki geldi onun belinden,
Ne olur bize nazar eyle.

Kirazlıyım Nakiye olayım köle,
Hasan-ül Askeri dillerden dile,
Sahib-i Zaman bize imdada gele,
Ne olur bize nazar eyle.

Ali'dir Ali

Allah emretmiştir bu güzel dini,
Bu dine ilk uyan Ali'dir Ali,
Resulü Ekreme inmiştir Kur'an,
Kur'an okuyan, yazan da Ali'dir Ali.

Müşrikler Muhammed'e tuzak kurdular,
Bir yere toplanıp hep bir oldular,
Bu gece bu iş bitsin dediler,
O gece yatakta yatanda Ali'dir Ali.

Uhut'da üşüştüler o Nebi'nin başına,
Zarar verdiler onun mübarek dişine,
Yetiş ya edrikni Ali deyişine,
İmdada yetişen de Ali'dir Ali.

Hendek'de Abdevidin başını vuran,
Hayberde kalenin kapısını kıran,
Dört kitabı okuyup ezberden bilen,
İsm-i Azam duasını da bilen Ali'dir Ali.

Mescid-i Haram'dan dünyaya gelen,
Muhammed Mustafa'ya gönlünü veren,
Yedi yıl onunla ilk namaz kılan,
Zülfikar'ın sahibi de Ali'dir Ali.

Kirazlı'yım Ali'ye olayım kurban,
Yaram çok derindir bulunmaz derman,
Mülcem oğlu Muradi'ye verdiler ferman,
İslam için mazlum ölen de Ali'dir Ali.
Canım kurban olsun ya Ali.

Sensin Allah Resulü'nün Vasisi

Sensin Allah Resulü'nün vasisi
Sensin müminlerin gerçek emiri
Evliyalar şahı erenler piri
Alim Alim canım Alim
Canım sana kurban ya Ali

Sana açılmıştır ilmin kapısı
Sen okurdun İsm-i Azam duası
İlla Ali illa Zülfikar sesi
Alim Alim canım Alim
Canım sana kurban olsun ya Ali

Sensin Hasanla Hüseyin'in babası,
Sensin Fatıma Zehra'nın kocası,
Başında bitmedi küfrün belası,
Canım sana kurban olsun ya Ali.

On bir nur doğmuştur senin soyundan,
Sana eriş olmaz Hakkın yolunda,
Bize yardım eyle mahşer gününde,
Alim Alim canım Alim,
Canım sana kurban olsun ya Ali.

Sen doğmuştun Beytullah'ın içinde,
Elif mim yazılı senin kaşında,
İbn-i Mülcem vurdu senin başına,
Alim alim canım Alim,
Canım sana kurban olsun ya Ali.

Kirazlı'yım kölen bile olamam,
Olsam bile kıymetini bilemem,
Senin düşmanından medet dileyemem,
Alim Alim canım Alim,
Canım sana kurban olsun ya Ali.

Doğrusu Nedir?

Gel kardeşim arz edeyim halimi,
Bilmem ki dünyadan doğrusu nedir,
İnsanlar çıkıyor aya yıldıza,
Bilmem ki dünyadan doğrusu nedir.

Kimi ilmi, irfan ummana dalmış,
Kimi akıl balık bi çare kalmış,
Kimi gemisini deryaya salmış,
Bilmem ki dünyadan doğrusu nedir.

Kimisi hacıdır, kimisi hoca,
Kimisi bilmiyor elifle hece,
Kimisi içiyor hem gündüz, hem gece,
Bilmem ki dünyadan doğrusu nedir.

Kimi sağa gider, kimisi sola,
Kimi kervanını düşürmüş yola,
Kimisi arıyor başına bela,
Bilmem ki dünyadan doğrusu nedir.

Kimi zengin, kimi güzel övünür,
Kimi fakir, kimi çirkin dövünür,
Kimi alim, kimi zalim görünür,
Bilmem ki dünyadan doğrusu nedir.

Kimi edep erkan, haya bilmiyor,
Kimi meyhaneden, eve gelmiyor,
Kırazlı'yım derdini, dosta söylüyor,
Bilmem ki dünyada doğrusu nedir.

Bilmeyen Kuldan Bana Ne

Yaradan yaratmış insan insandır,
İnsan olmayan kuldan bana ne,
Hakkı bilen hakikatı aramış,
Hakikat bilmeyen kuldan bana ne.

Bakın şu cemale bakın şu göze,
Yaradan yaratmış değil mucize,
Nur ile halk etmiş sıvamış yüze,
Bunu bilmeyen kuldan bana ne.

İnsandır dünyadan her şeyi bilen,
İnsandır ayı, yıldızı, merihi bulan,
İnsanlık bilmez de, söylerse yalan,
Yalan söyleyen kuldan bana ne.

O insandır ki insanlara yar olan,
O insandır yoksul halinden bilen,
Merhamet sahibi yaralar saran,
Yarayı sarmayan kuldan bana ne.

Kirazlı'yım der ki bende insanım,
Gamı kederi sardı benim yer yanımla,
Gözüme tütüyor benim vatanım,
Vatanını sevmeyen kuldan bana ne

İlim Senin Zatında

İnsanoğlu ilme yönel,
İlim senden var zatında,
Hele bir o kaleme var,
İlim senden var zatında.

Okyanuslar kıtalar var,
Çok denizler tepeler var,
Evliyalar yatırlar var,
İlim senden var zatında.

Başka başka dünyalar var,
Yer altında bilmem ne var,
Ne ararsan o sende var,
İlim senden var zatında.

Hele bir gör şu alemi,
Allah öğretti kalemi,
Öğrensen bin bir kelamı,
İlim senden var zatında.
Hakkı batıldan seçersen,

Lale güveri saçarsan,
Sırat köprüsünü geçersen,
İlim sende var zatında.

Niçin geldik bu dünyaya,
Bak insan gidiyor aya,
Güvenilmez ırka soya,
İlim sende var zatında.

Kirazlı'yım hak yolunda,
Ne sağında ne solunda,
İlim Ehlibeyt yolunda,
İlim sende var zatında.

İnsan Olamadım

Kamil insan arıyorum,
Ben o insan olamadım,
İnsanı hakla görüyorum,
Ben o insan olamadım.

Kabeye yüzünü sürenler,
Özüyle dara duranlar,
Hakkı özünde bulanlar,
Ben o insan olamadım.

Ol kitabı okuyanlar,
Bülbül gibi şakıyanlar,
Hakkın babını görenler,
Ben o insan olamadım.

Allah yolundan gidenler,
Hak lokmasını yiyenler,
Hakkın sözünü diyenler,
Ben o insan olamadım.

Dünyadan konup göçenler,
Cenneti alaya geçenler,
Cennet suyunu içenler,
Ben o insan olamadım.

Kirazlı'yım sırrım demem,
Razısız lokmayı yemem,
Yardımcımız On İki İmam,
Ben o insan olamadım.

Sor Beni Beni

Gel kardeşim sana nasihatim var,
Kendine bakıp da hor görme beni,
Ben de bir insanım senin gibiyim,
Dilersen mevladan sor beni beni.

Akıl ermez yaradanın işine,
Seversen mevlayı düşme peşime,
Neden zehir kattın benim aşım,
Dile Resulullah'tan sor beni beni.

İyi, kötüyü kimse bilemez,
Yazılmış bu yazı, geri silinmez,
Şaha giden yoldan, geri dönülmez,
Dilersen Turab'dan sor beni beni.

Kerbela'dan aldık biz bu yarayı,
Senin olsun güzel köşkün sarayın,
Bunu bilmeyenler haindir hain,
Dilersen mazlumdaki sor beni beni.

Dört hakikat vardır, dört de kapısı,
Şeriat, tarikat, hakikat hası,
Bize miras kaldı Hünkar'ın fesi,
Erenler birinden sor beni beni.

Vefasız Kirazlı'yım bu yola kurban,
Yaram çok derindir bulunmaz derman,
Şimr de Keşiş buyurdu ferman,
Dilersen Ebadan sor beni beni.

Sen Kimsin?

Beni Allah yarattı
Be kardeşim sen kimsin?
İnsan olmayı O öğretti
Be kardeşim sen kimsin?

Bütün peygamberler haktır
Bunun bir yalanı yoktur
Kamil insanlar çoktur
Be kardeşim sen kimsin?

Peygamberim Muhammed'dir
Kur'an benim kitabım
Buna Ehli Beyt'i senettir
Be kardeşim sen kimsin?

Ne sağdanım ne soldanım
Ben ayrılmam hak yoldan
Ehl-i Beyt'in okulundan
Be kardeşim sen kimsin?

İşte ben bir Aleviyim
Hakka susamış deliyim
Ben Allah'ın bir kuluyum
Be kardeşim sen kimsin?

Kirazlı'yım dinim İslam
Keşke onu iyice bilsem
Muhammed'e ümmet isem
Be kardeşim sen kimsin?

